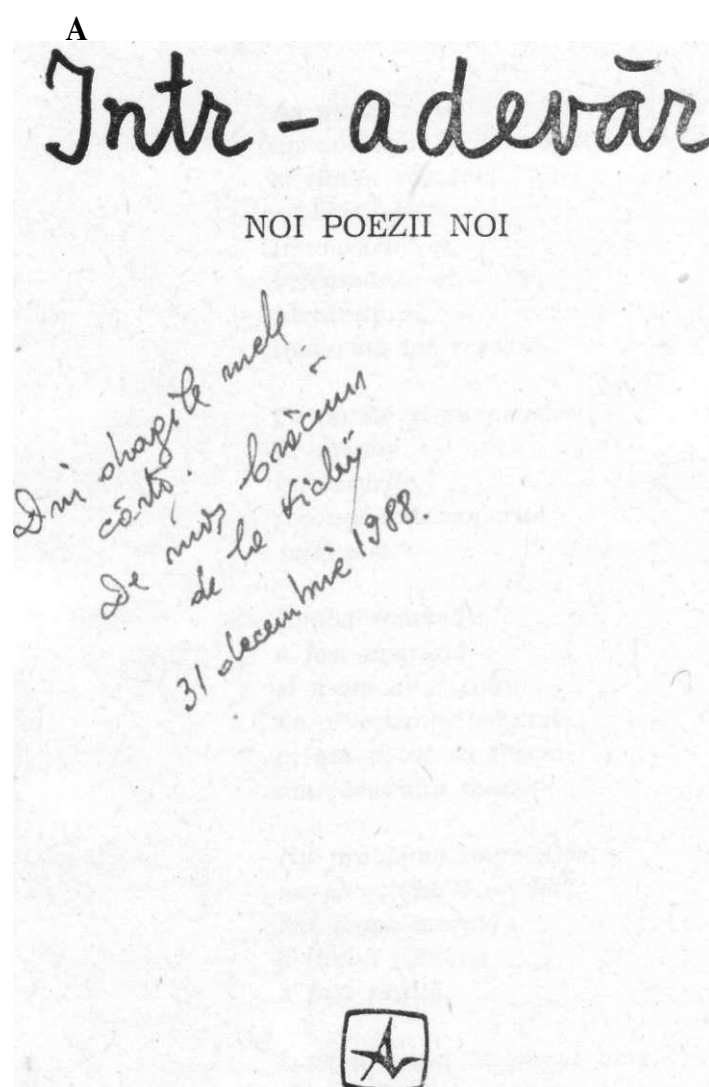

ADRIAN PĂUNESCU

EDITURA ALBATROS • BUCUREȘTI

1938

ÎNTR-ADEVĂR

Aş putea scrie
un adevărat buletin meteorolog
al limbii române.

înnourările ei,
înseninările ei,
furtunile ei,
toate mă interesează.

Cuvintele şi-au pierdut
pe drum
înţelesurile, .
trebuie redescoperite
cuvintele.

Limba română
a fost avariată
şi n-am avut timp
de o reparaţie capitală,
ce-am putut să facem,
am făcut din mers.

Nu probleme lingvistice,
nu cînsiiuni lăuntrice,
dar legea morală,
a limbii române
a fost rănită.

Bine n-a mai însemnat bine,
rău n-a mai însemnat rău,
frumos n-a mai însemnat frumo
şi, vai, .

*cel mai grav lucru,
adevăr
n-a mai însemnat
adevăr.*

*Hărăzit fusese
ca limba română
să fie mai bogată
decît patria română
și pe amîndouă
le-au condamnat
la sărăcire
și s-a-nîmplat
ca o bună bucată de vreme
mai puternică
decît limba română
să fie tăcerea română.*

*Dinlăuntrul cuvintelor,
în afară,
ca într-un măr viermănos,
răul lucra.*

*Se îmbolnăvise
livada cu vișini
a limbii române,
putrezeau nucii singuratici
ai limbii române
de-a-npicioarelele,
în guiuile
de pe pervazul limbii române
aurul încetinise,
noroiul se" revărsa
ca la o sinucidere a fîntînilor,
din fiecă crăpătură de pămînt,
și-atunci a trebuit
să înțelegem
că noroi și pămînt
nu înseamnă același lucru,
și să observăm
că prin deportarea*

*limbii române
în adverbele de groază
ale altor limbi
pericolul pierderii de sine
e totuși mai mic
decît prin prostia sînguincioasă
a localnicilor.*

*Există o democrație nenorocită
a tuturor limbilor pămîntului,
în ele se pot exprima
și bunii și răii,
și călăii și victimele,
chiar dacă diferit,
chiar dacă semnificativ
există o democrație imbecilă
care face să se prăpădească de tînăr
spiritul limbii.*

*Astfel și noi !
Dar cu mult mai grav !*

*Poezia mea
dorește să devină
soră de caritate
și să fi trimisă pe front
în războiul
pentru renașterea limbii române.*

*Toți răniții din realitate
s-au vindecăt-
ori au murit.*

*Ci în limba română
ei mai suferă încă,
rănile lor nu s-au închis,
iar poezia mea
se apleacă
asupra rănilor lor
și consideră că
nici o întîmplare a lumii
nu e definitiv încheiată. •*

*Eu și poezia mea
facem recurs.*

*Doamne,
ajută limba română
să fie ea însăși
de-a pururea
și așează
toate cuvintele pătimate
la locul lor,
redă-le lor
întreaga avere de semnificații
și proștețimea primăvăratecă
a oricărei veniri din sorginte,
fă pace
între toate antonimele ei,
dă drepturi egale
tuturor omonimelor ei,
bucură-te de toate sinonimele ei
și pune-le la lucru,
iar nouă
redă-ne dreptul
la rouă,
să putem spune
că sîntem
căuzașii limbii române
întru adevăr,
nu pentru adevăr,
nu în adevăr,
nu altfel decît
întru adevăr,
sau așa cum spune
cetățeanul y~nbit
al ultimei civilizații,
mare consumator de linioare
și decorator de apostrofuri :
într-adevăr,
întru bine,
întru frumos,
întru adevăr,
sau, mai pe scurt,
într-adevăr.*

*Aceasta e puterea cea' mare
a poezilor,
să mai ceară,
cu prețul singelui,
dreptul la rouă, .
ca la o canonadă
a lacrimilor
prin care
ochii morților mărturisesc
ochilor celor vii
cum se vede lumea
dinspre rădăcină
spre floare*.*

*Și nici poezia mea
nu poate fi,
într-adevăr,
decît un indigo accesibil
între obligația lacrimii
și dreptul la rouă,
inalienabilul
drept la rouă.*

O SCHIMBARE TREBUIA

O schimbare trebuia,
lacomle mele fraze
și entuziastele mele otrăvuri
se cuvenea' să treacă la cunsumul minim,
o schimbare trebuia.

Mă deranjează doar că ea e concomitentă
cu situația economică
de pe întreg pământul '
și trebuie să fiu iarăși
un entuziast, un determinat,
o schimbare trebuia.

Literaturii nu-i place
adevărul pe față,
vai. în ce casă de ghicitoare
am intrat aici,
numai ce se sugerează e bun
ce se spune pare vulgar,
metafore și accente,
imprecizii cât mai savante,
,copilăreli, ce nu-ți dă-n gând,
în vreme ce eu, cu nasturii încheiați,
cu focul în palme, cu bombele-n carne,
cu inima deturnată de vulturi,
cu adevărul pe buze,
încep să regret că v-am deranjat,
v că v-am amăgit, că nu v-am înțeles, %
la nuanță,
o schimbare trebuia.

12 februarie 1958

VREAU CAPODOPERE

Nu știu cu cine să aranjez
o afacere monstruoasă :
doresc să scriu niște capodopere
și am uitat cum, mi-e cu neputința
Să-mi amintesc și nici nu-mi vine,
am o adevărată obsesie,
doresc să scriu niște capodopere,
merit, sînt dotat, am mai scris,
(chiar nu contează o viață de om
dăruită ideii de operă,
de capodoperă ?),
dați-mi o mîină de ajutor,
plătesc, mituiesc, insist,
vreau capodopere,
cîteva foarte dîrze,
eclatante, acceptate imediat
de majoritatea care nu acceptă nimic,
niște capodopere fără muncă multă,
să-mi vină pe limbă, deodată,
să le transcriu și să ies .pe stradă,
repede, repede,
iar la toate colțurile
să se siringă, lumea și să murmure:
priviți-1, el e
autorul acelor capodopere
care ne-au zăpăcit pe toți,
el e, el e, .el e,
cum o fi făcut, nu se știe,
dar emite în mod spontan
capodopere...

La televiziunea luxemburgheză
a fost arătată o fată
care n-a dormit niciodată,
n-a știut să spună „bună seara”,
pentru ea nu există seară.

Poezia nu e un adevăr de rangul doi,
poezia nu e subalterna socialului,
politicului, economicului,
nici sora lor vitregă,
ci sora lor bună din familia adevărului,
eu iubesc realitatea pentru că sînt al ei,
dar n-o pun deasupra poeziei;

pentru că nu-i stă bine
nici unui agregat industrial,
nici unui mecanism social,
nici unui comandament ideologic,
nici unei necesități politice
să înnăbușe lirismul,
să raționalizeze poezia.

) " .
Eminescu este egal în eternitate
cu lecția de istorie a României
și cu durerile facerii
prin care trece mereu mama cînd naște.

în numele lui
imi declar independența față de statistici.

De aceea eu nu mă port crispat,
nu-mi aleg părtinitor teme
și nici nu mă simt dator față de realitatea
care nu se simte datoră față de mine.

De dator, sînt dator, așa este,
față de adevăr.

3 decembrie 1987

MI-MBRAC FIREASCA POEZIE

Detest poemele ornamentale
Ce-acoperă cu, tristă, fala lor
Lumina sărbătorilor reale
Și lacrima unui întreg popor.

Nu e a noastră arta lozincardă,
La ce-ar fi bune ritmuri de robot,
Cînd mugurii, de fragezi știu să ardă,
Gînd oamenii plătesc cu viața tot ?

Căci dacă nu poți o durere spune
Și nu poți ajuta un singur îns,
Orice pastel e o diversiune,
Și orice odă e un plîns învins.

Nu e a noastră arta mincinoasă,
In ea artistul se sfîrșește lent,
Și ea, cu un sătul cinism, apasă
Peste prăpastie, un monument.

Nu s-a sfîrșit durerea cea reală,
N-avem de ce s-o inventăm în scris,
Cultura care țara și-o înșală
își merită statutul compromis.

Toate tristețile, ce mai există,
Le chem aici, la mine în poem,
Să intre în sinteza realistă
Prin care noi pe noi să ne vedem.

Iubind, fără rezerve-această țară,
Mi s-a părut istoric și corect
Să văd și tot ce s-a-nîmplat s-o doară.
Dar ca pe-im om, nu ca pe-un obiect.

Nici act de acuzație nu este
Poemul meu căzut din lacrimi jos,
Ci este cea mai tragică poveste
A unui neam ce-a suferit frumos.

Cînd ochii mei în ochii ei se spală
Și grănicerii schimbă ronduri zori,
Nici o estetică ornamentală
Nu poate să cuprindă Trei Culori.

Realitatea însăși se transcrie
În ritmurile mele pe curat
Și eu mi-mbrac fireasca poezie,
Pe-al cărei guler am și lăcrimat.

ÎMI ASUM TOATĂ VINA

Tocmai voiam să vă spun
Că mă simt vinovat întru totul
De crizele atroce
Și, iată, crizele atroce
îmi sînt puse în seamă,
întru totul mă simțeam vinovat
De bună voie
Și întru totul mă simt nevinovat,
Dacă voi vreți să explicați
Toate dezastrele lumii,
Prin faptul că eu am existat.
Cit a fost bine, am putut vorbi,
Acum, dintr-o dată, trebuie să tac,
Și să las lumea să creadă
Că dacă tac sînt vinovat
Și de calamitățile naturale,
Și de erorile de calcul,
Și de scările prost concepute
Și rău luminate ale agorelor.

Eu sînt vinovat,
Și vinovăția mea trece din gură în gură,
Și pentru tot ce am făcut, slujindu-vă,
Nu mai e nici un martor.
Toată mizeria
Pe care am vrut s-o dezafectez
Din organismul te miri cui,
Mi-o aduc gunoierii
în fiecare dimineață,
Și mi-o pun în curtea mea,
Pe acolo pe unde am trecut,

Și-am cîntat,
Și-am plîns,
Pe unde am nădușit,
Pe unde am sîngerat,
-Ca să trezesc simțăminte curate
Și să nu fie decît armonie,
Merg vinovații să mă compromită
Și să-mi aresteze amintirea.
Nu-i nimic, continuați,
Desființați și această ultimă
Instituție a iubirii.
Iar eu îmi asum toată vina.
Amin !
Ce va fi va fi !

1984

SALUTARI DIN UNGHIUL MORT

Mi-e dat să simt, mi-e dat să port.
mereu tandrețe și insultă,
să scot cu inocență multă
problemele din unghiul mort.

În unghiul mort, acolo vin
să fac problemelor dreptate,
luându-le în piept pe toate
de întrebări sînt arhiplin.

Aceasta-i meseria mea
și e puterea mea supremă :
să intru-n fiecă problemă,
de parcă m-ar interesa.

Proprietar nefericit
de biruinți nemuritoare,
la fleacuri ființa mea tresare
și-n noi probleme mă trimit.

Unde se stinge un avînt
și unde moare o mirare,
apare salvatorul care
eu însumi sînt, eu însumi sînt.

Eu din incendiu și înec
vă scot în fiecare clipă,
și casa mea de frică țipă,
că pe acasă nu mai trec.

Deșertăciunii prinț consort,
mi-e drag ca veșnic să mă cheme
nenumăratele probleme
din unghiul mort. din unghiul mort.

Și dacă într-o bună zi
s-ar rezolva acestea toate,
să nu mai am de ce mă bate,
mă tem că aș putea muri.

Și, pînă cînd va fi să mor, ,
povara asta am s-o port,
dau cu iubire tuturor
dragi salutări din unghiul mort.

8 septembrie 1987, Săcărîmb

BUCURII MINCINOASE

Vai, cît ne bucurăm noi
Cînd spunem că sîntem imperfecti !
Și n-ar trebui.

Atîta entuziasm cu privire
La propriile noastre greșeli
Nu se justifică,
Poate c-ar trebui mai multă decență
În această palpitantă bucurie
De-a fi plini de greșeli.

Mărturisirea păcatelor
Nu e un scop în sine. •

Acceptabilă dacă încerci
Să mai renunți la erori,
Sinceritatea devine
O grosolană, arogantă lăudăroșenie.

Vasăzică, nu numai c-ai făcut greșel
Dar te mai și lauzi cu ele.
În mod sincer.

Sîntem cinstiți ?
Ei și ?
E prima oară în istorie
Cînd oamenii. sînt cinstiți ?
Pînă acum oamenii
Nu au mai fost pinstiți ?
Trebuie să trăim în rezervație,
Pentru a ocroti această cinste ?

Onestitatea de-a mărturisi
Mereu greșeli,
Pentru a obține permisiunea
De a face alte greșeli,
Și acelea bune de mărturisit.
Nu ajunge.

Trebuie să preferăm
Acestei onestități păgubitoare
Tăcerea fără greșeli,
Bărbăția fără 'circumstanțe atenuante.

Remușcările nu au valoare
Decît dacă sînt
O cale de-a nu mai avea motive
Pentru remușcare.

4 noiembrie 1987, Avrig

VINOVĂȚIE CALDĂ

Vinovăție caldă, lup împușcat
și zvîrcolindu-se,
așa Simt sufletul meu
împușcat și zvîrcolindu-se,
umplînd de fantasmă zăpada
și urlînd de durere.

Vînătorii au confecționat
haine mincinoase acestui lup,
el se recunoaște învins,
el ^e recunoaște împușcat,
el se recunoaște
mai mult decît vinovat,
el se recunoaște
de-a dreptul vinovăție, '
dar nu poate apărea
în hainele lor,
pregătite de ei,
ca sa- l și compromisă.

Nu le ajunge că l-au omorît,
trebuie să-l și compromisă
și trebuie
ca vînătoarea lor să fie
considerată sinucidere.

Vinovăție caldă, lup împușcat
și zvîrcolindu-se.

*Eu, în toate ale mele, mă simt vinovat
asta nu înseamnă că
pădurea nu e plină de lupi

care se zvîrcolesc înainte de a fi loviți,
care se. zvîrcolesc spre a nu fi loviți,
pădurea e plină de lupi,
o vinovăție mai mare că pădurea
animă pădurea
zăpezile toate
miros a sînge proaspăt,
iar sîngele proaspăt miroase
a sînge vechi,
sîngele lupilor miroase
a sîngele prăzilor.

Vinovăția mea caldă
miroase a ghețarii
din sîngele tuturor vinovaților vechi,
vinovăția mea caldă, .
lup împușcat și zvîrcolindu-se,
asupra a tot ce-și amintește,
asupra zăpezii,
într-o pădure sfișiată de lupi împușcați
și zvîrcolindu-se.

6 ianuarie 1985

SFERA

în orice clipă,
oricine
e vinovat
de orice,
dacă e pe-aşa.

DREPTATE

Dreptate are
cel care scrie
primul
procesul verbal.

ETERNITATE REFUZATĂ

Probabil
că am fost doar
un fenomen istoric.

PĂMÎNT SUB CÂLCÎIE

În zi înaltă pîn-la Dumnezeu,
Cu muguri mari de primăvară oarbă,
Eu leg iluminat călcîiul meu
De-ntreg pămîntul firelor de iarbă.

Sînt năzăriri de înviere mici,
Puternică-i credința mea în ele,
Dar, Doamne, nu mai vreau să plec de-aici
Mi-e mult mai bine-n ierbi ca printre stele.

Cu șuieratul munților în os,
Cu lacrimile dezvelind obîrșii,
Mă țin legat de trupul păcătos
Chemat de ale sufletului vîrșii.

Mă știu bolnav de tot ceea ce gust
Și înrobit la tot ce văd **rje** lume,
Ce spirit larg în trupul meu îngust,
Ce nemurire într-un singur nume.

Mi-ar fi destul s-adorm definitiv
Ca să revin la starea mea întîie,
Dar vreau să sufăr fără de motiv
Și vreau să simt pămîntul în călcîie.

Cînd limitele sîngelui se rup
Și cerul pur ar năvăli înoace,
Pe lîngă viciul de-a avea un trup
Am dobîndit și viciul că îmi place.

15 mai 1037

AGONIZEZ

Nici n-ar părea agonie
această traducere în limba română
a unui verdict universal.
Și totuși, întreaga mea literatură
e o agonie pe care n-o pot traduce
decît în limba română.
Nu e nimeni vinovat,
nu chem pe nimeni în judecată,
mărturisesc doar că-mi simt,
îmi știu, și-mi stăpînesc agonia.
Nu mă mai ajută nimic,
nici nu știu dacă e firesc așa,
feau e firesc invers.
Agonizez și transcriu.

Și, dacă altfel nu se va putea,
voi supraviețui.

27/28 aprilie 1986, București

CIORNĂ DE TESTAMENT

Mi-au scos porecle, m-au mînjit pe nume
m-au deferit mîniei tuturor,
dar n-am să mă supun voinţei lor,
eu numai ţara mea o am pe lume.

M-au dat la bîrfitori, să mă consume,
privirile din jurul meu mă dor,
dar nu e vinovat acest popor,
el mă va şti întreg de la postume.

vi

Industria minciunii mă omoară,
cu creier stins abia mai pot vorbi,
din negru şi din alb se naşte gri,
dar nici nu vreau să ştiu ce e afară,

şi eu rămîn aici. cu tine, ţară,
şi-aşa cum te-am iubit, te voi iubi.

1985

UNA DIN DOUA

Trebuia să fiu
prea zgomotos sau prea tăcut,
prea divers sau prea monoton,
prea masculin sau prea feminin,
prea flegmatic sau prea nervos,
prea brunet sau prea blond,
prea tiran sau prea democratic,
prea gras sau prea slab,
prea bogat sau prea sărac,
prea muzical sau prea afon,
prea bătrîn sau prea tînăr,
prea cinic sau prea lacrimogen,
prea egoist sau prea generos,
totdeauna, una din două,
niciodată calea de mijloc,
niciodată sinteza,
totdeauna una din două,
niciodată ireproșabil,
totdeauna vinovat,
ori prea-prea,
ori prea-prea,
niciodată media,
totdeauna extremele,
una din două
și, dac-am fost într-un fel,
trebuia să fiu în alt fel,
și, dac-am fost în alt fel,
trebuia să fiu într-un fel,
totdeauna ar fi trebuit să fiu
cum nu eram,
totdeauna trebuia,

potolește-te, mi se spunea,
dacă eram prea dinamic,
mișcă-te, mi s-ar fi spus,
dacă eram prea static,
prea multă apă, mi s-a spus
cînd am pus gura pe izvoare,
să nu cumva să fii bolnav,
mi s-ar fi spus,
dacă aș fi uitat,
că mi-e sete,
egoistule și risipitorule,
fricosule și neînfricatule,
grasule și slabule,
porcule și pasăre,
cosmopolitule și naționalistule...

încă nu s-a născut om
pentru calea de mijloc,
una din două,
omul este prin el însuși
un exces,
astfel și eu, una din două,
dacă nu cumva pe rînd,
amîndouă
și niciodată "echilibrul,
așa mi-a fost soarta,
așa o dau și eu mai departe
urmașilor,
una din două, dragii mei,
sau pe rînd amîndouă,
dar niciodată
media lor,
una din două,
alternativă
obligatorie.

15 mai 1988, Oradea

VIAȚA LA FIGURAT

Cînd înfăptuiam ceva,
ceea ce înfăptuiam era luat la figurat,
cînd nu înfăptuiam ceva,
ceea ce nu înfăptuiam
era luat la propriu.

Aș putea spune că marea nenorocire
a fost, nu numai diferența dintre
luarea la propriu și luarea la figurat,
ci lipsa de siguranță, în toată viața
cum voi fi luat ?
La propriu sau la figurat ?

Și, vai, nimeni să nu dea niciodată
Viața la propriu pentru viața la figurat.

19/20 decembrie 1957

TEMPLELE DE GHEAȚA

La templele de gheață, am mai venit și eu,
cum e obișnuința căzuților din soartă,
un ger fără de milă, ca dintr-o boltă spartă,
și dincolo de gerul coborîtor mereu.

Dar templele de gheață nu te privesc decît
cînd vii dispus să intri mai jos de suprafață,
și să devii tu însuți un vinovat de gheață
în proba cea din urmă, a vieții, coborît.

„Nu vrei să fii al nostru, să te avem pe veci ?
Nu vrei să lași plăcerea durerilor deoparte ?
Nu vrei să fii de gheață ? Nu vrei să nu ai moarte
Hai intră în puterea combustiiilor reci !”

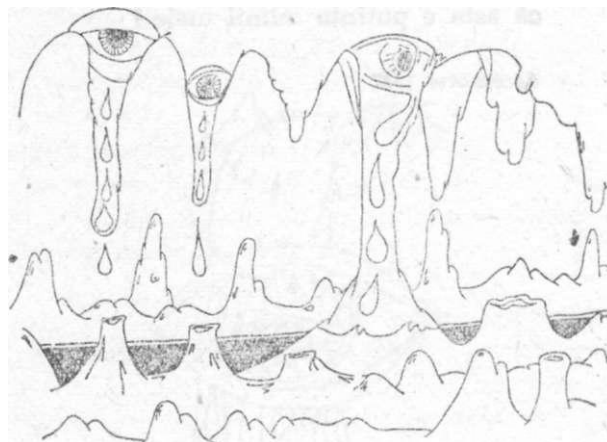
Așa vorbea cu mine mărețul templu mort,
mai sîșîind prin gheață, mai respirînd zăpadă,
mă tot momea spre sine și nu voia să creadă
că voi putea de-acolo departe să mă port.

La templele de gheață, printr-un ocean de ger,
mă și vedeam călare pe creasta zgrunțuroasă,
străfulgerat lăuntric de un tăiș de coasă
ca nici un strop de apă să n-am cuiva să-i cer.

Supremă aiurare a gheții, te provoc
să-mi fii pe totdeauna potrivnică și rece,
cu tine niciodată să n-am de ce petrece,
să-ți fie frică ție de mine și de foc.

Dar templele de gheață au dispărut de tot,
mi-e dor acum de ele și focul meu le cere,
restaurați-mi frigul, vreau gerul de plăcere,
chiar dacă om de gheață, să fiu, eu n-am să pot,

decembrie 19&7

CALFA

S-a retezat în cărămizi țărîna,
nu am acces la nici o bucurie,
pe toată-ntinderea liliachie,
iubita mea, mai încălzește-mi mîna S

Ani fost concis, în fel și fel de clipe,
dar nu mai pot, concizia mă doare,
nu mă mai dau mulțimii de mîncare,
o las la cine vrea, cyid vrea să țipe.

De ce m-au implicat în toate cele ?
Eu sînt poet, eu nu cultiv fasole,
de ce mă simt ca Meșterul Manole
pe ziduri, sus, cu fața către stele,

să jur, cu palma-ntinsă pe cupole,
că asta e puțința mîtnii mele ?

iecem bTie **ttOT**

SC

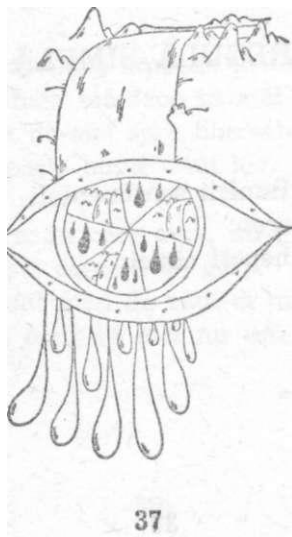
\

CONVALESCENȚĂ

Lacrimă,
convalescență
a cascadei !

TRADUCERE

Virgula
e
punctul care plînge

TOT

In privirea unui copil suferind
începe toată tragedia lumii.

PĂCAT

Aş putea fi martir
dacă n-aş fi apucat
să fiu tată.

REGULĂ SIMPLĂ

Bunicii sentimentali
cresc
nepoţi cinici.

ELOGIUL PEȘTERII

Mai limpede decît o stalactită,
Din care picături ele lacrimi curg.
Așa mă simt în lumea podidită
De un galop de peșteri în amurg.

Vin întrebări mereu din toți pereții
Și nu mai știu la care să răspund,
Abia atîrn de marginile vieții
Și sînt — că vreau sau că nu vreau — profund.

Insesizabile, mărunte creșteri
Mă fac să mai glosez și să mai sper,
Dar viața mea se va petreee-ii peșteri
Și niciodată n-am s-ajung la cer.

Sînt limpede, dar asta nu-mi ajută,
Așa mi-e dat să fiu și să rămîn,
Și peștera e-o mînăstire mută
C-un sfînt îmbolnăvit de-un gînd păgîn.

Sînt limpede, sînt limpede în toate.
Dreptatea mea mă face să mai cred
Că voi ieși de-aici spre libertate
Și mă va paște botul unui ied.

Dar peștera, în care stau, mi-e dragă,
Ador această carceră de ger,
Chiar plînsul meu de răul ei mă leagă
Și-ncep să cred că nici nu este cer.

S

OM BĂTEIN

Nimic important, doar un geam ce s-a spart,
Nimic important, doar un fel de infarct,
Și tu nu mai ești și eu încă mai sînt,
În răni de cuțit repetat și răsfrînt.

Pîndarii de stradă și cei de perdea
Degeaba ar vrea, nu mai au ce vedea,
O punte de ramuri sfielnic s-a rupt
Și noi am căzut în neant d \

De astăzi încolo nimic nu mai cer
Cu mîinile mele particip la ger,
Sînt rece ca ultimul nostru salut
Pe care să-l dăm nici măcar n-am' putut.

Nimic important, doar că mor fără rost
Și nu mai țin minte nimic din ce-a fost,
Doar urmele tale pe piele-mi rămîn,
De astăzi încolo mă simt om bătrîn.

2 februarie 1985

BAIA DE ABURI

Mi-e așa milă cte ei,
Mi-e așa milă de dogmaticii
Care conservă toată îndărătnicia lumii
Și care nu știu nimic,
Nu simt nimic
Pentru 'că li-e teamă;
Mi-e așa de milă de **ei**.

Am văzut pe unul **de-ai lor**,
E pensionar acum,
A condus regiunea în care **am fost copil**
Și acum, de câțiva ani, a aflat
Că am fost și eu copil •%
în regiunea în care el conducea direct
Operațiunile de arestare.

L-am întâlnit **la** un complex turistic
În hol.
Era proaspăt bărbierit,
Oarecum surîzător
Și mi-a ieșit în cale.
— Nu mă cunoști ?
— Nu vă cunosc.
— Dar eu sînt fostul prim-secretar
al județului în care te-ai născut tu.
Eu am fost la voi în sat.
— Știu, i-am răspuns. -
Dumneavoastră ați arestat satul meu.
— Dar eu am fost la voi în sat
Și- am știut că tu
Ai să fii un om mare.
Tu mă ții minte pe mine ?

— Cum să nu vă țin minte, i-am spus,
 Cum să nu vă țin minte,
 Când către dumneavoastră plecau
 Toate memoriile de țărani arestați ?
 — Și nu-i așa că aveau o părere bună despre mine ?
 — Cum să nu aibă o părere bună despre dumneavoastră,
 Dacă pe dumneavoastră vă rugau ?
 — Eu am știut despre tine
 Că ai să fii un om mare, mi-a zis,
 Nu erai tu ăla cu ochii albaștri ?
 Și mi-a mai zis aplecându-se către urechea mea :
 — Auzi, te rog ceva.
 Vorbește tu cu ăștia de la complex
 Să mă lase și pe mine să fac
 Baie de aburi, aici.
 Hai, te rog,
 în numele a tot ce a fost,
 Ajută-mă și tu pe mine,
 Ajută-mă, te rog, nu fi rău,
 Hai, că tu poți,
 Pe tine te ascultă,
 Pe mine nu mă mai ascultă nimeni.
 Doar' tu știi că am fost un om bun,
 Dacă spui că toate memoriile
 Veneau spre mine.
 Știi că am făcut tot ce-am putut...

Și Doamne, ce milă mi-e
 De toți acești dogmatici
 Care încă nu m-au rugat
 Să vorbesc eu pentru ei,
 Să poată face, și ei,
 O baie de aburi,
 Pentru că au fost oameni buni,
 La vremea lor.

Breaza, 22/23 decembrie 1983

DESHIDRATARE

Deshidratarea unei prietenii
sporește
setea cea mai mare a lumii.

CANAR ÎNCHIS

Cîntecul canarului în colivie
are ceva din zgomotul de cheie
care vrea să se învîrtă în ușă.

VULTURII

/
E, totuși, de preferat
tăcerea demnă a vulturilor,
limbufiei de colivie
a papagalilor.

IZBINDU-MA DE PLOAIE

Halucinez și mă izbesc de ploaie
Și mîna-ntind cînd rănila mă dor
Și cîte-un om spre mine se-ncovoaie
Crezîndu-mă probabil cerșetor.

Sînt o lehamite care-și ajunge,
N-am nici un viciu dacă n-ar fi el,
Acest păcat, că totul mi se pare
Și inutil și fără nici un țel.

Îmi trece ploaia parcă printre oase
Și parcă-mi forfotește-n trup un vâl,
N-am nici un orizont decît o apă
În care mă pătez precum mă spăl.

Mă simt o fierărie descompusă
În care sună stropii aberanți
Ai ploii care totuși mă cuprinde
Cu egoismul ultimului lanț.

19/20 mai 1987, Sibiu

HANDICAPAȚII MA HANDICAPEAZĂ

Handicapații mă handicapează :
Fiecare suferință pe care o văd la **ei**
Mi-o transferă și nu mai pot scăpa de **ea**,
Sînt ecranul pe care se proiectează
Suferințele lor :
Am șchiopătat cîteva luni
- După întîlnirea cu un șchiop,
Cînt și acum
După întîlnirea cu muzica.
Mi-e dor de-o lume normală,
Mi-e dor de-o haină pe măsura **mea**,
Pur și simplu sînt obsedat
De întîlnirea cu handicapații.
Visătorii mi-au dat molima visului
Și, uite, handicapații mă handicapează.
Eu sînt —
Dacă sînt cu adevărat —
Poet, . -
Umbră în lumea handicapaților ei
Ceea ce aș putea realiza în final,
După toată această zadarnică strădanie
De-a participa la bucuria lumii
Nu poate fi decît asigurarea unei pensii
Către handicapați,
Cotizez cu inima mea la durerea inimii lumii.
Handicapații mă handicapează,
De-ar fi numai și-atît
Și tot ar fi destul
Să am ce face viața toată
Și poate că și împrejurarea
Că sînt intelectual
Nu este decît un alt handicap

Pe care-aş putea să-l reproşez
învăţătorului meu
Din clasele primare
Care, dacă se nimerea să fie analfabet,
Cum circulau destui prin epocă,
Ar fi avut în mine un elev eminent,
Ar fi dăruit lumii
Un analfabet eminent
Şi n-aş mai fi devenit umbră
A handicapărilor lumii,
Iar literele mele n-ar mai fi fost
Urmele paşilor mei
într-o lume cu handicapaţi.
Handicapaţii mă handicapează,
Mi-e şi ruşine să merg drept
Cînd ei nu se pot ţine pe picioare,
Mi-e şi ruşine să rid
Cînd piînsul atîmă de ochii popoarelor
Ca o recoltă de proiectile însîngerate.
Handicapaţii mă handicapează.
Aceasta a fost meseria mea,
Zădărnicia limbută
De-a spune ireparabil lumii :
Handicapaţii mă handicapează.

1984, Galaţi

VIOLONIST

Venisem dintr-im codru și mai mare
Și nu găseam motive să mă tem
Că prin halucinant desfrîu de lemn
Nu voi găsi spre lume o cărare.

Și, totuși, ce-neîlceală, ce blestem,
Se rătăcise urma de intrare
Și întunericul părea că moare
Dar am văzut că nu ne mai vedem.

Se auzeau lemnari veniți să fure,
Cerbi somnambuli treceau către izvor,
Iar eu, în limpezimea tuturor,
Cu mîinile ca două flăcări pure,

Orbecăiam în taina nopții lor
Și vuiet dam. Că deveneam pădure.

213 ianuarie 1985

VISCOL DE APĂRARE

Blocat de viscol în ființa mea,
h-am cui măcar să murmur niște șoapte,
și lampa-n creier încă va fila
pînă tîrziu, cînd nu va mai fi noapte.

De-atîta vreme, singur și năuc,
în hamul unei fugi fără rușine,
îmi duc tristețea într-un cuib de **cuc**
și, de n-ar fi toți ceilalți, ar fi bine.

Eu pentru mine nu mai vreau nimic,
nici ranguri, nici aplauze, nici forme,
mi-e mai ușor să fiu acum mai mic,
decît mi-ar fi pe scaune enorme.

Și-așa, tot n-aș mai fi cel care-am fost,
și-așa, în calomnie pîn-la moarte,
mă simt ca într-un tandru adăpost
și care de pretenții mă desparte.

Dar viscolul îmi bubuie-n ferești,
ființa mea mă ține-n gazdă încă,
de nu-mi pot lua bulendrele lumești,
să cad într-o prăpastie adîncă.

Aș vrea să mor, dar fără vreun tam-tam,
nici să nu știți ce este, ce nu este,
să intru-n lacrimile-acestui neam
ca o tăcută, ultimă poveste.

DISPROPORȚIE

Și-a cumpărat o bibliotecă
dintr-un lemn atât de scump,
încît n-a mai avut, săracul,
bani și de cărți.

CUȚIT

într-un gttlej de porc tăiat
cit zgomot care nu ne spune nimic <
Și cuțitul
merge mai departe.

Toți, **în** același tren,
toți, în aceeași direcție,
dar, prin vagoane, trebuie să **ne** mișcăm
fiecare, în voie.

INFRÎNGERE

Cînd pasărea cîntă și apa murmură
Și-mi vine să sînger, și-ți vine să sîngeri,
înfrînt mă întorc înspre tine, natură,
Chiar eu monument al acestei înfrîngeri.

Abia mai pot scrie : zadarnic e totul,
Se uită sergenții spre lancea mea ruptă,
Urmează tăcerea, tîrîșul, înotul
Și număr cu lacrima fiecă luptă.

La marginea lumii, acolo m-aș duce,
Dar marginea lumii de mult nu mai este,
Să mergem la coadă să-mi cumpăr o cruce
Ca semnul firesc după ultima veste.

Pun capul pe pernă, să nu mă mai doară,
Și nu pot să dorm, că visez ce se-ntîmplă,
Și umbre pîndesc din toți pomii de-afară,
Și-o umbră de uliu îmi cade pe tîmplă.

Dar nu în această cedare voise
Mai tînărul om, care-am fost, să se-nscrie,
Dar unde sînt gînduri, dar unde sînt vise,
De ce-am mai luat acest trup cu chirie ?

Primește-mă, totuși, bolnavă natură,
Tu, maică a noastră, ce știi să ierți toate,
Ființa pe care ți-o dau e impură
De-atîtea decepții și duplicitate.

Și, totuși, mai am datorii către lume,
Și, totuși, voi spune că mie mi-e bine,
Că eu am și pâine, că eu am și nume,
Și-atîția trăiesc mult mai greu decît mine.

înfrînt mă întorc la izvor, unde mirii
Se duc împreună, venind fiecare,
Și moartea ce-o simt mă predă primenirii,
Și-nfrîngerea asta îmi este salvare.

COMUTATOR

Deplinul întuneric mă încearcă
Și simt că mâine mă va devora,
Luminile se sting în sinea mea
Și vîslele, de frică, sar în barcă,

N-am să mai fiu capabil niciodată
De îndrăzneli, de gesturi de poet,
Mă simt dezamorsat încet, încet,
De toată licărirea mea, de toată.

Aceiași lampagii pe care-i doare
Că umblă după un chibrit în plus,
Cînd nici un fel de alte probe nu-s
Numesc lumina mea o crimă mare.

Și suflă-n mine, să mă sting supus,
Și să orbesc în noaptea ce mă doare.

30/31 ianuarie 1988

AM ÎNCEPUT SĂ MĂ TEM

Am început să mă tem
de cei care se tem de mine
și cu cit sporește teama mea
sporește teama lor,
eu voi muri ucis de ei,
ei vor muri de teama că m-au ucis,
vom fi, cum se zice, egali,
doar că eu nu voi mai fi,
ei atât de lipsiți de logică sînt
încît nici nu știu dacă sînt.
Să le placă oare acest spectacol ?
Atunci de ce nu m-au ucis de cînd eram mic ?
Simpla lor părere despre mine
ajunge să fie singurul adevăr despre mine,
am început să mă tem de cei ce se tem de mine

16/17 ianuarie 1986

ÎNZAPEZINDU-MI SÎNGELE BĂTRÎN

Nu mă mai regăsesc pe nici o cale,
Mai bine m-adîncesc în sinea mea,
Asediat de iernile totale
Ce sîngele prin vifor mi-l vor bea.

În ce-am crezut mai cred și voi mai crede.
Dar tac de frica propriu.'ui cuvînt,
Nu mi-am bătut cu chipul meu monede,
De șale către nimeni nu m-am *frînt*.

Și totuși sînt pustiu ca niciodată,
De iarna mea m-apropii s-o iubesc,
Și uită-ne-n odaia înghețată
Cum ne privim străin și nefiresc.

Știm amîndoi c-avem aceeași soartă,
Eu, hrana ei, cum ea e iarna mea,
Și nimeni vîrsta asta nu mi-o iartă
Și viforul mă strînge și mă bea.

Așa că trec din iarna dîq afară
În care nu mai pot să mai rămîn,
În iarna mea venită să mă doară
Înzăpezindu-mi sîngele bătrîn.

H/15 februarie 1986

PUTINȚĂ ȘI NEPUTINȚĂ

Putința mea — această neputință
ce din putința voastră ia ființă,
ne este imposibilă și moartea,
trăim așa cum ne învață cartea.

Putința mea — o baltă fără pește
în care o măsură mai trăiește,
e timpul să expir ca formă goală,
ce-și minte credincioșii, și-i-înșală.

Putința mea — nimica și nimica,
în somn prin piele nădușește frica,
n-am nici o- altă bucurie-n mine
decît să ies din joc, să fiu oricine.

Putința mea — nici silă, nici tăcere,
fac fără vorbă tot ce mi se cere,
ca să mai dau, eu cea din urmă jale,
putința neputinței generale.

SOMN PINĂ MIINE

Nici **o** mișcare, **culcă-te** și-așteaptă,
oricum, va mai veni și pentru tine,
neiertătorul, sacrul semn de bine,
și se **va** pronunța sentința dreaptă.

E frig **la** tine-n suflet, sînt ruine,
și umezeala a mușcat din treaptă,
numai mirosul de gutuie coaptă
te mai încurajează, dacă vine.

Să economisești orice mișcare,
oricum, va fi nevoie, dimineață,
să te ridici, cu mîină îndrăzneată
să rupi păienjenișul de pe zare

și-apoi, riscîndu-ți singura ta viață,
să spui ; pe-ai tăi care durere-i doar

4/5 ianuarie 1988

V

TOAMNA TRAGICĂ

Toamna **în** munți ia aspecte tragice,
Poate că nicăieri
Nu e atît de tragică iarna,
Ca **în** munți, cînd vîntul bate **cu** soare
Și trebuie să faci primul foc **în** sobă,
Apoi al doilea foc
Și totul să te coste scump,
Toamna tragică,
Noi junghiuri **în** spate și înaintarea **în** vîrstă
Și prietenii, coborînd tot mai gîrboviți,
Către piețele austere,
În căutarea unui semn mănos,
Dinspre cîmpia, ea însăși tragică.

6/7 septembrie 1986, Săliște

ÎN LOC DE ABJURARE

Mi-e tot mai greu, mă aflu în sclavie,
Mai singur și mai trist decit oricînd,
îmi umblă lipsa gîndului la gînd,
La rădăcina carc-i încă vie.

Mi-a confiscat celulele pe rînd
Și totul despre viața mea se știe,
în propriul nume astăzi cu chirie
Eu stau, un ultim cîntec îngînînd.

Și ce mai este, ce va fi să fie,
Puterea umbrei mă omoară blînd,
Mă simt minoritar și-aș vrea să-mi vînd,
Unui țăran fără gospodărie,
Pămîntul fără suflet care sînt
Și ce-mi fusese dat **cu** suflet mie.

București, 1955

)

IMPOSIBILA SERENADĂ

Ilogica mea serenadă
începe cu o destituire
a ciocîrliilor și a portativelor,
apoi urlu pentru a demasca flașnetarii,
pretind violoncelelor impozit
pentru nedreapta jertfire a pădurilor
și-atunci cînd vreau să cînt,
de-aici de jos, unde mă aflu,
cătred locul de sus, unde ești tu,
observ cu stupoare, îmi dau seama mirat,
că nu mai e vorba de nici o iubire,
și că mă aflu în plină ședință de sindicat
și că pe toți aceștia care mă incomodează
cîntecul meu i-a chemat.

16/17 ianuarie 1986

BĂTEÎN RĂTĂCITOR

Bătrîn rătăcitor prin oraşul uituc,
care-mi e numele nici eu nu mai ştiu,
la ziare, la pâine, la lemne mă duc,
mă mir de mine însumi că mai sînt viu.

Monumente perorează cu braţul întins,
eu n-am nimic de zis, eu am tăcut, '
mie îmi dă Dumnezeu uitarea dinadins,
ca să nu mă ajungă remuşcări din trecut.

Ce mai faceţi voi ? Bună ziua. Eu — nimic,
nu mă mai recunoaşte nimeni, v~aţi făcut mari,
încep să pricep şi încep să-mi explic,
oraşul acesta a fost ocupat de barbari.

Glandele au fost schimbate pe chei,
pentru cine ştie ce porţi, pentru cine **ştie ce uşi**,
aduceţi-mi aminte, totuşi, dragii mei,
de cei care am fost, de cei duşi,

Bătrîn rătăcitor, fără nici un semn distinctiv,
nu găsec pe nimeni, tot umblînd mereu,
să-mi spună de ce nu mai ştiu cine sînt, din ce **motiv**,
să-mi spună şi mie cine sînt eu.

decembrie 1987

NEVOIA DE SINGURĂTATE

Ia aminte, la miezul nopții
și către dimineață,
există momente în care
rămîi singur,
tu și suferința ta,
copiii sînt departe,
medicii dorm,
prietenii te invidiază
și tu rămîi singur,
cu suferința ta,
să mărturisești.

Atît de străine au devenit toate,
obiectele încep să se răcească,
• mîinile tale la fel,
deodată constăți că ești om bătrîn
și că dacă n-ar fi suferința,
lîngă tine, în patul posac,
ar intra moartea.

Ia aminte : **nu se** știe cînd !
Ia aminte : nu se știe din ce cauză î
Să ai la tine o batistă albă
mereu
să ți-o așeze pe chip, **la** nevoie,
și nu uita suferința,
cu ea însoțește-te î

Acum ți se arată în formă
de fată cu ochi albaștri
care te face să suferi,

dar cu mult mai puțin
decît suferă însăși.

Doamne, ce situație !
Suferința ta să sufere pentru tine
mai mult decît tu însuți.
Te simți rătăcit, într-un pustiu biologic
pe marginea căruia dansează
acvarii semnificative.

Multă, foarte multă străinătate,
în fiecare intimitate.

Nu-i mare lucru să mori
în atîta străinătate.

Și nici nu o cine știe ce grozăvie să mori'
hodoronc-tronc,
ci să-ți iei curajul de a trăi
și să faci puțină dreptate
în viața ta. - .

Să-ți părăsești copiii.
mari și indiferenți,
tatăl și celelalte rude,
care te exploatează*
să vinzi tot ce-ai agonisit
în diateza burgheză,
să-ți păstrezi strictul necesar,
doar atît,- strictul necesar,
și ultimii ani de viață,
ultimii ani, înainte de moarte, ,
să-i trăiești
într-o singurătate orgolioasă,
să iei suferința cu tine,
să fie de-a pururea cu tine,

să-ți faci suferința mîreasă. . .

13/14 martie 1988

UN SEMN DE VIAȚA

Pentru mine poezia socială
este semnul decisiv
de moralitate a artistului, -
care fuge de mizeria vieții,
pentru **a** se refugia
în splendoarea artei,
dar va- muri de mireasma unui crin.

Dați-mi un semn de viață !
Așa le cer oamenii oamenilor,
un semn de viață, atât,
ce important e un semn de viață.

Cînd nimic nu mai pare a fi de făcut,
cînd logica se prăbușește
de la mare înălțime,
cînd **pe** străzi e loc destul,
ca să treacă murdarii congenitali
către zadarnica baie comunală,
poezia apare ca o salvare,
ca o forțare **a** unghiului mort.

Părinții, copiii,
convalescenții, îndrăgostiții,
își scriu, de peste vîrste,
își scriu, de peste moarte,
și nu mai au să-și ceară unul altuia
decît atât : un semn de viață,
dați-mi un semn de viață.

Pentru mine poezia socială
e astăzi un semn de viață,

De fapt, nimic din ce e obligatoriu
nu ne place, așa că
eu nu văd poezia socială
în ținută obligatorie,
și nu văd poetul în rol de servitor,
și nici în rol de participant,
la masa învingătorilor fiecărei bătălii.

Poezia socială este marea și generoasă,
ilogica și geniala'strădanie a poetului
de-a se îmbrăca el,
în hainele cu răni ale învinșilor,
de-a proba el, ca pe-o cămașă de mire,
fiecare cicatrice a premergătorilor săi,
de-a definitiva pe sine
umbra steagului național ;
Astfel, blindat în glorioasele răni
și în sfintele cicatrici,
și în vajnica umbră,
poetul va ști să se citească pe sine,
cel dinăuntru, cel aflat
în grija rănilor, a cicatricei,
a umbrei, ca semn de viață.

Și mai e unghiul mort,
el nu se ridică singur din moarte,
pentru un poet social
învierea unghiului mort
face parte din exercițiile lui
de înviorare, de renaștere,
de democrație fundamentală.

A da un semn de viață din unghiul mort 1

Eu cred în poezia socială
și-n rolul de terapeut social,
prin. poezie, al poetului,
chiar dacă el nu va fi niciodată
terapeut social, în realitate.

Poezia va acționa pentru el.

La graniță stă Doina, la graniță stă Oltul,
la graniță stă Nunta Zamfirei,
la graniță stă Mirabila sămînță,
la graniță stau Imnele
la graniță stă Moartea căprioarei,
la graniță stau Cîntecele de pierzanie,
la graniță stau Necuvintele,
la graniță stă Libertatea de a trage cu pușca.
la graniță stă Rugăciunea unui Dac
la graniță stă Bălcescu trăind
la graniță stau Elegiile politice,
la graniță stă Plumb, împreună cu grănicerii.

Poezia e un semn de viață,
acolo, unde nu mai e nimic de făcut,
poezia arată că mai e ceva de făcut,

că mai e totul de făcut.

17 decembrie 1987 — 28 mai 1985

ÎNAINTEA COBORÎRII SUB ȚARĂ

Cînd mă veți ști pe dinafară,
pot coborî de tot sub țară,
așa e bine și e drept,
mai mult nu-i cazul să aștept,
atunci cînd mă veți absorbi,
de ce aș mai trăi o zi,
eu pentru voi am scris mereu,
cu dragoste de neamul meu,
așa că n-are nici un rost
să mă hrănesc din ce a fost,
sînt hotărît să dau ce am,
acestei țări, acestui neam,
iar cînd voi fi convins că tot
a fost primit, n-am să mai pot
și-am să cobor încet sub țară
cînd mă veți ști pe dinafară.

25 februarie 1988, Breaza

EDIȚIE

Iarba va fi
cea mai populară
ediție
a mormîntului meu.

MAI UIT

Cît vara e deschisă mai uit și mai surîd
Și pot să cred că totul nu e decît o farsă,
Dar umbra toamnei cade, încet, pe chipul meu
Și adevăr e-acesta, cu gust de frunză arsă.

Și simt cît sînt ele singur și cît de-ncovoiat
Și simt mașinăria tocîndu-mi nervi și oase,
Mai uit cît se mai poate și-apoi îmi amintesc
Ce lume depărtată ! Prin zidurile groase !

Ca la un tîrg destoinic pe care îl detest
Și căruia cu viața i-aș sta de-a curmezișul,
Nimic nu sînt pe lume, sînt numai mărunțișul,
Primit sau dat, la tîrgul acesta, ca un rest.

Sub lacrimile mele mi-e pielea manifest
Pe care-o scriu copiii și ochii și pietrișul.

3 august 1985, Crinț-Sibiu

NUME ÎN LUME

Mi se atinge sufletul de toate,
Aicea sînt și umbrele în miez.
Nu-mi trebuie nici bani, nici Libertate,
Ci, doar un pic de vînt stelar cînd bate,
în munți, într-un mormînt să mă așez.

încerc adîncul apelor cu mîna
Și-al lacrimii cu ochii îl încerc,
Pe turme luna s-a corcit cu lina,
Să nască aur toată săptămîna,
Iar eu sînt punctul exilat în cerc.

De n-aș simți că-s toate ale mele,
M-aș izola pe turle de cetăți,
Nerușinarea ploii să mă spele,
Iar eu să cad cu ochii fiși în stele,
Herald al unei mari singurătăți.

Dar deocamdată mă ating de lume
Și mi-e mai drag s-o pot și eu certa,
Cu un cortegiu de trăiri postume,
Adăugindu-i ultimul meu nume.
Și să-i promit că voi muri în ea.

12 mai 1988, Cluj

NIMBURI ILICITE

Atîta toamnă e-n această vară.
Prin spice trec metale neferoase,
începe frigul iernii să tresară
în apele din jgheaburi și în oase.

O primăvară ca un dos de marcă,
în pragurile caselor se-arată
Și stă către Crăciun să se întoarcă
Și nici să nu mai fie niciodată.

Atîta moarte în atîta viață,
Uleiul de priveghi e pus pe rană,
Urechile și mîinile ne-ngheață
în aspra primăvară suzerană.

La piață ilicit comerț de nimburi
Și îngeri copiați cu indigoul,
Trăim deodată patru anotimpuri
Și fiecăruia-i purtăm ecoul.

9 martie 1988

SOMN LINGĂ MONUMENT

Dorm aici la picioarele monumentului,
mi-e somn și nu mai am timp să-l contemplu,
cad din picioare de oboseală, adorm și visez,
adorm și halucinez o intrare în templu.

Dorm aici după toate insomniile mele,
va trece armata să mă trezească,
mă voi întoarce pe partea cealaltă dormind
cu o poftă neomenească.

Nu știu de ce, nu știu pînă cînd,
dar dintr-o dată lumina ochilor mă doare
și cad secerat de străvechea oboseală,
apropierea de monument mă face să adorm în picioare.

Dorm aici, monumentul nu-l mai cunosc,
n-am avut timp să mă uit, să văd ce fel de monument
mă legăn singur, cad și adorm,
ca o fiară cu priviri somnolente.

4 august 1986, Siliște

NEMILOSTIV

A viscolit nemilostiv în munți
Pîn-la căderea cergilor de lînă
Și florile din pomi părea că-ngîna
Raportul dintre vifor și cărunți.

Și iarăși am murit de timpuriu
Așa precum în munte ni se cere,
Și așteptăm o altă înviere
Să mai ciocnim o glajă de rachiu.

Hepatic trece luna peste noi
Și ni se pare totuși o lumină,
Și turlele bisericii se-nchină
Deodată cu tălăngile de oi.

Și iarna se va-ntoarce înapoi
în fiecare clipă mai senină.

24/25 aprilie 1988, Săcărimb

INFERN DE DIMINEAȚĂ

Dar, Doamne, cum mă poate-nnebuni
Priveliștea aceasta pămînteană
Cînd țipă infernal, ca dintr-o rană,
Cocoși parcă tăiați de zori de zi.

Miraculoase molecule vii
Și pe la gîturi cîte o zorzoană
Și geana se desprinde greu din geană
Cocoșii au o taină a vesti.

Din năclăiala somnului amară
Ni se ridică obositul trup,
Și băieri energetice se rup
Cînd sîngele-i ca apa de la moară-

Pe piele desenează zgrunțuri frigul
Cînd cîntă toți cocoșii cucurigu.

12 iulie 1987

PUMN ÎNLĂCRIMAT

Cînd ridic pumnul
să-mi ameninț un dușman,
nu știu de ce
mi se umple de lacrimi.

BOSTANARII

Să colonizăm
pustiul
cu pepeni galbeni.

UNII

S-au văzut copii
care și-au adus aminte,
și după ce au crescut,
de părinții lor.

BRAD ȘI OM

La sărbătoarea munților din lume
și la Crăciunul sfînt al pietrei pure,
toți brazii netăiași de prin pădure
ar vrea și ei măcar un om cu nume.

Îl caută ca să-l împodobească,
să joace-n jurul lui de suflet brazii,
cît le e dor în rarele ocazii
de toată slăbiciunea omenească.

Un brad în casa noastră se ridică
și-un om într-o pădure-i ține locuL
ei toți cu gerul, noi pe-aici cu focul
lumină mare în lumină mică.

Tu, brad frumos, venit aici de-aiurea,
Tu, om frumos ce luminezi pădurea.

29 decembrie 1987

VIOLONIST VINOVAȚ

Ar fi urmat închiderea-n vioară
a celui care, cu candoare sfîntă,
nimic nu face-n viață, numai cîntă,
și a greșit cînd a ajuns afară.

N-avea nimic, avere sau nevastă,
la o vioară, căreia se roagă,
el a cîntat viața lui întreagă,
și-acum în stradă nu știu ce adastă,

Și-Î judecă afonii fără milă,
sentința-n pușcărie îl aruncă,
dar el, prin muzică, mai crede încă
în sfînta lui vioară inutilă,

în care-și pune perna lui umilă
de condamnat la locul lui de muncă.

24/25 ianuarie 1988

PEISAJ DE IARNĂ

Pe geamurile noastre măcel de lileci
Și mâinile pe frîul destinului îngheață,
La mijlocul de iarnă au toate altă față
Și ușile sînt sterpe și clanțele sînt reci.

Tu vezi pe care drumuri te mai înduri să treci,
Cît ești de imprudentă, cît ești de îndrăzneată,
Agonizează galben luminile în ceață,
Bătrînii bagă-n sobe, absurd, biblioteci.

Auzi că-n piața mare prea multe nuci sînt seci
Tot ce-i frumos se uită, nevoile se-nvață,
Dar noi mai știm ce-i gustul plăcerii tale, viață,
Fideli îți vom rămîne, cu trup și suflet, deci,

Cît ne mai face Honey plăcinta ei cea creață,
Cît ne mai face Honey plăcintă cu dovleci.

29 decembrie 1987

BILET DE DRAGOSTE

Final de toamnă, iarnă care vine,
tu ce mai faci ? Ai vreme să înveți
Va ninge, răsfățare de peceti,
și din această lipsă de rușine
va fi mai bine, da, va fi mai bine,
se vor aprinde țurțuri pe pereți,
bătrânii vor pleca, și ei, înceți
spre liniștea că vor cădea în sine,
în stupi închiși, ca un tipar de vieți,
la umbra rece a lui nu știu cine
prin somn, sinucigașele albine
vor bîzii în ultimul îngheț,
pe cînd, în lumea căreia-i convine,
vor mai muri nenumărați poeți.

7/8 *decembrie* 1987

IN PAMINT, ACOLO

Cum adică ?
Ei l-au dus pe el acolo,
Ei s-au dus cu el acolo,
El a rămas acolo,
Ei s-au întors acasă fără el,
Știind că el a rămas acolo,
În vreme ce ei nu mai sînt acolo.
Și aceasta se poate ?
Și, dacă aceasta se poate,
Se poate numai pentru că el e mort
Și ei sînt încă vii ?
Și ei au plecat de-acolo,
Și el a rămas acolo, în pămînt, acolo,
Numai pentru că ei au putut pleca de-aeolo
Și el n-a putut pleca de-acolo
Și cît ziceau ei că-l iubesc,
Uite că l-au lăsat acolo.

în pămînt, acolo.

16/17 decembrie 1987

Si

A BĂTRÎNĂ

Niciodată copiii săraci
pe care mama lor nu îi putea ajuta
nu umblau prin sat, nu fugeau în alte sate
să-și caute altă mamă-

Și târziu, când se mai întremau și ei,
puneau capul în pumni
și, cu ochii înlăcrimați, ziceau :
„A bătrână, săraca, m-a făcut om,
că dacă nu era ea, a bătrână, săraca, eheee...

Neveste mai schimbau,
notari mai schimbau,
dar mama le rămânea definitiv :
„A bătrână, săraca."

6 mai 1988

CU FRUNZE-N BUZUNARE

Ca un pendul ne cade luna-n oase
Și bulgări mari de galben blînd răstoarnă,
Ninsori cu toate săbiile trase
Bat clopote prin înfloriri de iarnă.

Acum, din toate lucrurile lumii,
Numai ninsoarea ne mai e albastră,
De parcă vine din toți ochii mumii,
Ca remușcarea peste viața noastră.

Un joc de cărți naturii i se-ntîmplă,
Din țurțuri crește iar copilăria.
Ce alb întreg ! Plus albul de pe tîmplă !
Ce oameni integrali ! Plus nostalgia.

Și-așa cum stăm și așteptăm să cadă
Un fulger care vîrsta o înseamnă
Părem cu toții oameni de zăpadă
In care crește dorul sfînt de toamnă.

Nu primăvara ne răsună-n creier.
Nu dezghețarea ne provoacă firea,
Ca o reverberație de greier,
În noi e suverană amintirea.

Spre Anul Nou cețoasele vecernii
Dau larma sărbătorilor mai tare,
Străbatem alb portalurile iernii,
Cu frunzele de toamnă-n buzunare.

Și, dacă noi sîntem cu toții trudă,
Un sfert din ce sîntem e amintire,
Dați amintirea toamnei să se-audă
Pe-a țărmurilor graniță subțire.

Ne bate îuna-n oase ca un clopot
Și-avem pe palme puful de gutuie
Și inima e umbra unui tropot
Cînd nici un cal la sînii moarte nu e.

Cu fulgi albaștri norii se închină,
Atîta frig în lume se răstoarnă,
Noi, toamna, te rugăm, ca pe-o lumină
Să vii la sărbătorile de iarnă.

Vatra Dornei, 1987

RETROVIZOARE

Toți foștii ciobani se duc în piețe
și se plîng
că lumea nu mai știe să facă brînză.

ALTOI

A altoi
nu înseamnă a falsifica
rădăcinile.

PRIVIRILE NEREUȘIȚILOR LA FACULTATE

Eu cred că lumea
s-ar putea face din nou mai curată,
mai plină de speranțe,
adunînd într-un singur temei,
toamna, privirile copiilor
care n-au reușit la facultate, astă-vară,

29 noiembrie 1987

CALAU TANDRU

Domnule dragă,
de cînd am aflat că trebuie să te omor,
mă rog la Dumnezeu să mă ierte,
eu te aprob ce faci, te rog iartă-mă și dumneata,
și înțelege-mă că eu din asta trăiesc,

NEVINOVAT

Fericit sînt că nu am
ce să explic și ce să dezvinovățesc,
nevinovat murind.

TEAMA

Pentru pîine, mai cumplit
decît arsenalele războiului mondial
e cuțitul din dulapul de bucătărie.

SENZAȚIE

Cînd plouă și crește iarba,
Cînd plouă și se umflă rîurile,
Cînd plouă și nu mai mor animalele
în sat,
Parcă nu-mi mai e rușine
Că sînt mai mult decît ele,
Parcă nu-mi mai vine
Să întorc fruntea
De la mizeria vieții,
Parcă nu mă mai simt vinovat

4/5 august, Albac

AM

Schizofrenia
mugurilor cruzi
într-un marasm
de stări normale,

ECUAȚIE

Țînțarii au început să se hrănească
încet-încet, cu insecticidele
pe care le aruncăm asupra lor.

MIORIȚA

Tundeți oile că le e cald,
tundeți oile că vine vara,
tundeți oile ca să vedem
ce e turmă
și ce e legendă.

sa

MUZICA FARA JUSTIȚIE

Dacă pianul ar putea povesti
Prin ce-au trecut
Toate părțile lui componente
Ca să ajungă pian,
în el n-ar mai încăpea
Nici o muzică,
In el ar avea loc
Numai procese de partaj
Și chemări în judecată
Pentru stricarea liniștii publice.

24/25 *martie* 1987

VIOARA ȘI PĂDUREA

Dar cîte păduri s-au jertfit în vioară
Ca pururea cîntecul să nu mai moară,
Dar cîte frunzișuri se simt în vioară,
Frunzișul de toamnă, frunzișul de vară.

Frunzișul de moarte și de înviere,
Vioara mai multe ne dă decît cere,
Vioara-i pădure ce-n sine rezumă
Adînci rămurișuri, o umbră postumă.

Dar uite vioara mai e credincioasă
Și muzicii mari, și pădurii de-acasă
Și nu e nervură în toată pădurea
Să nu se fi plîns cînd venise securea.

Și uite vioara prin stări nepătrunse,
Fidelă e astăzi și ultimei frunze,
Sînt mii de copaci și sînt crengi milioane
Ce pot tonul ei să-l plătească prin toane.

De unde această vioară supremă
Cînd noi, fiecare-avem o problemă ?
De unde această vioară perfectă
Cînd noi între fulger trăim și insectă ?

Cînd noi suferim și de frig și de sete,
Vioara-n concerte ia foc pe-ndelete,
Invidia codrilor către vioară
Ar fi și firească, ar fi și barbară.

Dar toate frunzișele sînt provizorii
De nu le-ar reține puterea viorii,
Toți codrii pămîntului cred în vioară
Ca-n singura șansă că nu o să moară.

Și vreascuri, și așchii, și cioturi, și frunze,
Și lemne de mobilă, totuși, ajunse,
Păstrează respectul ce veșnic se cade
Aceleia care le spune balade.

Istoria însăși se poate să moară,
Dar forța pădurii se află-n vioară.

11/12 aprilie 1987

LUCRUL LA PÎINE

Tu care frămînți acum aluatul de pîine,
aplecată asupra lui
și începînd să-ți cureți mîinile de cocă,
să nu te simți umilită
în strimtul tău statut de orășeancă,

ridică ochii și privește
în ochii mizerabili ai nopții urbane,
taci și ascultă tropotitul pe gheață
al celor care așteaptă
venirea mașinii de pîine.

Și bucură-te :
în casa ta miroase-a pîine, făcută de tine,
peste sărăcia universală.

Și, după ce vei coace pîinea,
împarte și pentru morți cîteva felii,
pentru morții care au luptat,
pe vremea cînd erau vii,
ca mîine să fie pîine.

Tu, care frămînți acum
aluatul de pîine, pentru copii,
frămîntă mai departe și păstrează cîteva felii,
să le dai peste moarte,
că tot nu ajunge la toți cei vii.

SEMĂNĂTORUL DE DEZASTRE

Asupra liniştii şi vieţii voastre
Ce au fragilitate de paing
De-ndată ce apuc să vă ating
Eu sînt semănătorul de dezastre.

Feriţi-vă, feriţi-vă de mine !
Vă dau iluzii şi apoi vă las,
Cînd mai era atît, un singur pas,
Şi v-ar fi fost pe totdeauna bine.

Semănătorul de dezastre plînge
Dezastrele pe care le-a adus
Şi, în pustiu, de jos şi pînă sus,
Prăpădul intră şi la el în sînge.

Plătite de dezastrul propriu fi-vor
Dezastrele ce-am pus în voi, adînc,
De mila mea, de mila voastră plîng
Pe la răscruci de lacrimi şi **de** vifor.

NU AM LOC

Oamenii întorc surprinși capetele
cînd mă văd viu, printre vii,
eu însumi aş face la fel
dacă m-aş putea vedea încă viu, printre vi

Nu mai şușotiți, nu vă mai mirați,
aceasta nu va mai fi,
multă vreme nu va mai fi.
voi pleca dintre vii.

Dar eu simt și în seîndurile
sicriului care voi fi
că întorc morții capetele
surprinși că abia acum
cobor printre ei dintre vii.

Că eu nu am loc nici printre morți,
nici printre vii.

decembrie 1987

COMPENSAȚIE

Faptul că avea zece degete la o mână
nu-i ajungea ca să uite
că n-avea decît o singură mână.

MINUS CUVINTELE

Nu știu de ce ori de câte ori am fost
la Opera Română, mi s-a părut
că muzica ar fi frumoasă,
dacă nu chiar foarte frumoasă,
dar de pe scenă vorbesc niște domni
și niște doamne asupra muzicii instrumentale
chiar în timpul concertului.

decembrie 1987

AMENINȚAREA PLOII

Nu mai am curajul
Să ies în ploaie
Ea reprezintă meteorologia altei vârste...
Acum cred că îmi șade mai bine zăpada..
Nu mai am curajul unei ploi torențiale
Și nu de ploaie niă tem •—am mai răcit
la diverse vârste pentru ea —
Dar mă tem că mi se udă chibriturile
Și cu ce mai aprind eu focul
Să-mi fac un ceai de salvare ?
Doamne, nepotrivirea de fond
Dintre o ploaie de vară
Și o haină de toamnă...
Doamne, meteorologia unei vârste
Amenințând chibriturile altei vârste...

29 iunie 1988

DESCÂNTEC DE PLOAIE

Doamne, seceta veni
Ca o zi ce-i numai zi
Fără nopți și zori de zi
Și ca la un alt deochi
Scoase lacrima din ochi
Secetă din secete
Praf din os de degete,
Fumul se-neca în foc
Scîrțîia cerneala-n toc,
Și de focul dat de noi
Pielea se-argăsea pe oi,
Sarea-n solniți vîjîia,
Musca-n aer ațipea,
Glonțu-n armă se topea,
Calul spînzura de șa,
Și vederea se stingea
Puu-n matcă aburea,
Telegraful picotea
Și nimic nu mai era
Nici hîrtia nu răbda
Să mai scriu ceva în ea.
Ce mai secetă în toi,
Mierea se usca în roi,
Iarba se-aprindea sub ploi
Și din sfîntă sinea sa
O fîntînă se scula
Și din ciutură dădea
Și cu ciutura cerea
Și cu cumpăna ruga
Și cu jgheabul uruia
Cine o putea să-i dea
Gust de apă-n ea.

14 iunie 1988

DIALECTICĂ

Și oh, și vai,
și iarăși vai,
ce lupte se petrec în cai,
aproape tot atât de mari
ca și acelea din măgari,
dar lupta fără de egal
nu-i în măgar și nici în cal
ce contradicții s-au ivit,
ce lupte s-au înzdrăvenit,
că și măgar și cal îl dor
pe-acest catir monocolor.

SCRISOARE DEPĂRTAȚILOR

Veniți să facem iarna împreună,
Să nu fim așa singuri pe pământ,
Cînd cumpenele dintre noi s-au frînt
Și nici o veste nu mai este bună.

De ce vă-nsingurați fără rușine
Cu guler ridicat pornind pe dig,
Voi nu simțiți că e atît de frig,
Că a murit și sufletu-n albine ?

Veniți s-aprindem toți o luminare,
Să ardă pentru morți și pentru vii,
Din foarte multe suflete pustii
Să facem sufletul deplin și mare.

Veniți, măcar în cea din urmă zi,
In care v-amintiți ce vă mai doare.

29 decembrie 1987

MÎINI

I-a strîns mîna
atît de tare
încît a plecat
cu trei mîini.

ȘIRA

în vremuri de foamete
Chiar șira de paie
E o formă de relief.

ROST

Nu disprețuiți gunoierii:
absența lor într-un mare oraș
este la fel de gravă ca o boală atomică.

IARTĂ-MĂ, IARBĂ !

La venerabila vîrstă a ierbii
îți poți permite să te sinucizi
prin pașterea d? către boi.

Dar eu ? Eu sînt încă tînăr,
mie îmi pasă,
pe mine mă interesează cine mă va pasta
nu mi-e totuna dacă voi fi citit
sau rumegat, după moarte.

Iartă-mă, iarbă !

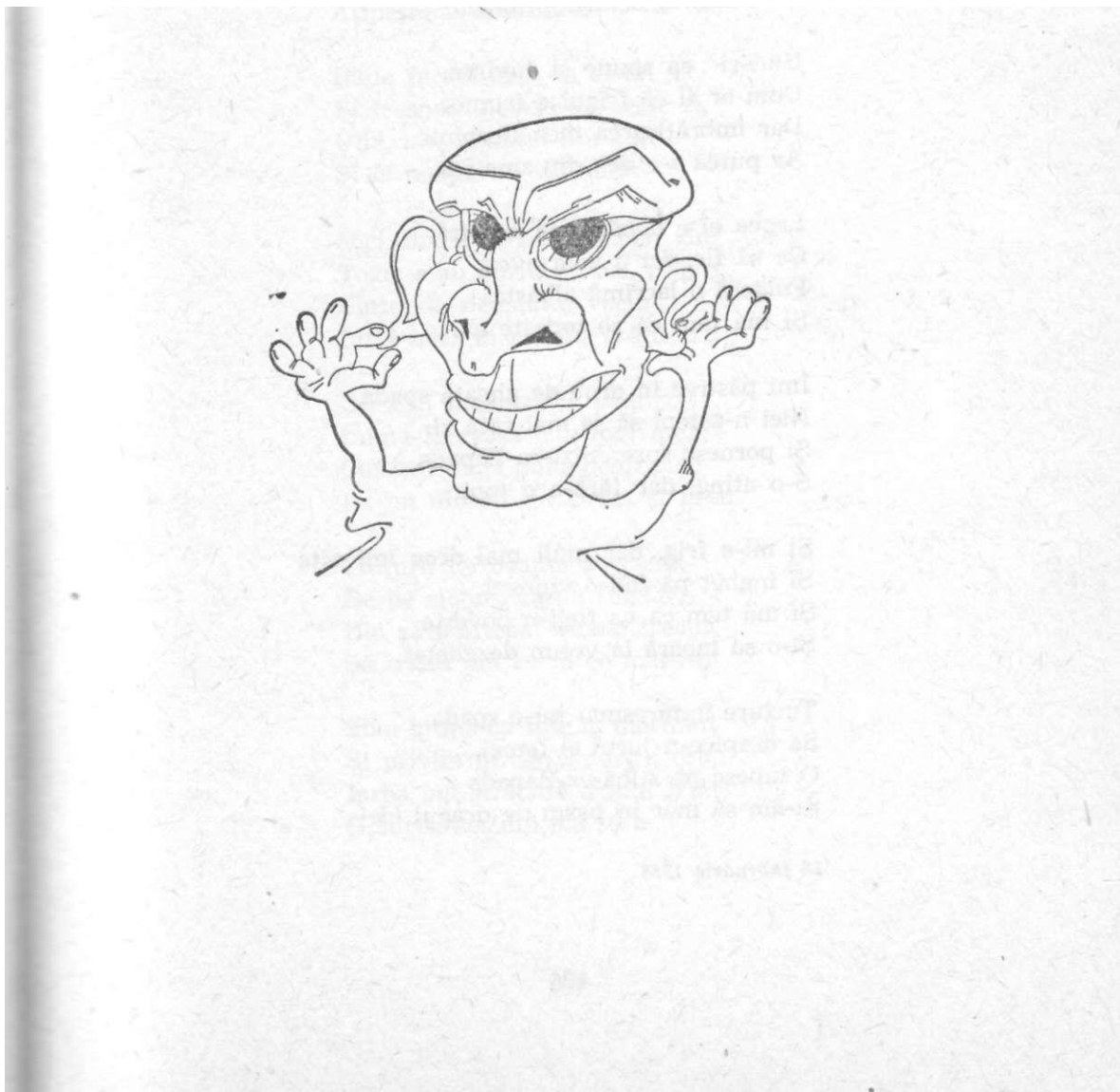
16/17 decembrie 1987

SUGESTIA PÎRAIELOR

Se refac pîraiele, semn de prăpăd,
plotoagele de noroi zemuiesc,
rășina trezită și oțetită
vălătucește pe flaute,
sicriile transpiră verdeață intermitentă
și apoi recad
în amețeala minerală,
se refac pîraiele,
troznesc gardurile putrede,
copii în puța goală
ies la soare, să rîdă,
fugind unii după alții,
nădușeala
celor primiți
în toate audiențele iernii
e scoasă cu măhuri mari
din primăriile %
ai căror primari au plecat,
de dimineață încă,
să pună umărul
la campania de primăvară,
se refac pîraiele,
urzicile sînt încă scumpe,
lăptucile s-au ieftinit,
șapte țărani români
au trecut ieri prin Piața Amzei,
într-un turneu de adio,
înaintea recrutării,
se refac pîraiele,
totuși,
primăvară,
în calendarele ortodoxe

plîng primăvăratec
toate sălciile
de pe râurile interioare,
se refac pîraiele,
atenție, se refac pîraiele,
agențiile de presă ar putea
să acorde mai multă importanță
acestei>știri
cu valoare exponențială,
se refac pîraiele,
semn de prăpăd
și semn de înflorire,
totdeauna și pretutindeni,
dezghețul a sugerat
speranțe și revanșe,
gust de coajă crudă și de libertate,
noi tratate de estetică
și noi tratate de pace,
se refac pîraiele,
atenție, la râuri,
atenție, la păduri,
atenție, la poduri
atenție, la nivelul mării,
se refac pîraiele.

13 martie 1988

O IUBESC PE ALBĂ-CA-ZĂPADA

Mi se-nlăcrimează rece spada
Cînd ajung în fața ei și-o văd,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Și albastrul ochilor prăpăd.

Uneori ea spune și cuvinte,
Cum ar fi că frigul e frumos,
Dar îmbrățișarea mea fierbinte
Ar putea s-o dea din sine jos.

Legea ei e depărtarea noastră,
Ca să fie, nu o vom avea.
Fulgeră o lacrimă albastră
Și mă tem că se topește ea.

Îmi păstrez în drob de gheață spada
Nici n-aștept să se mai facă zi,
Și pornesc spre Albă-ca-Zăpada
S-o ating, dar fără-a o topi.

Și mi-e frig, dar mult mai drag îmi este
Și îngheț păzind-o vinovat,
Și mă tem că va fugi-n poveste
Și-o să moară la vreun dezghețat.

Țurture înmiresmat mi-e spada,
Să despice-n jurul ei femeii,
O iubesc pe Albă-ca-Zăpada
Și-am să mor în basm de dragul ei.

28 februarie 1988

PERECHE ÎN ÎNTUNERIC

Felinare mor în univers,
Neguri mari pe clăi de fîn apar,
Urmele în rouă ni s-au șters,
Așipește ultimul acar.

Căile ferate gem în somn
Și trosnesc poveri de peste zi,
Uite, iese sufletul din om
Și la noapte se va odihni.

Nici un fel de rele nu mai vin,
Toate s-au oprit, nu azi, ci ieri,
Cîntecele neamului vecin
Intră-ncet în ceilalți grăniceri.

Greierii lucrează la păduri,
Inima lucrează-n trupul meu,
Culcă-ți lîngă mine ochii puri
De-un albastru vinovat și greu.

Fluturii de noapte au căzut
De pe clopot, pe un felinar,
Hai să fabricăm numai trecut,
Să trăim din ce în ce mai rar.

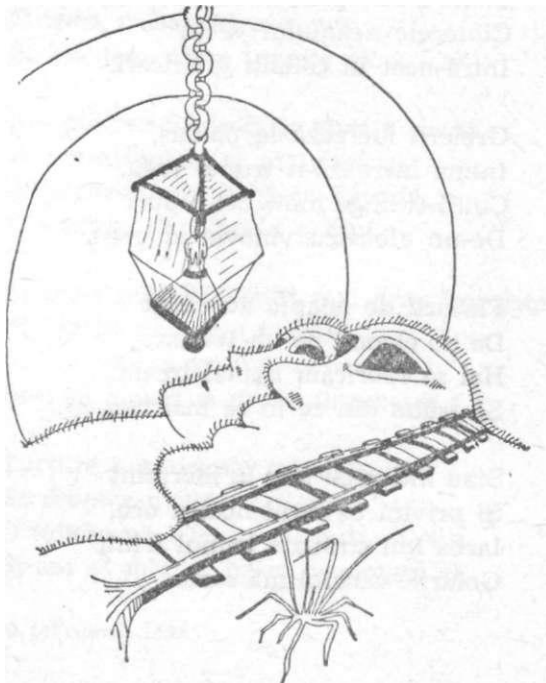
Stau întins cu tine în mormînt
Și privim în cerul nostru orb,
Iarba îmi străbate trupul frînt,
Golurile cerului mă sorb.

Punct radiotezic — tu și eu —
Si ne mai iubim subconștient,
Pe-un bogat filon de minereu
Fabricăm trecut fără prezent.

Lămpi s-au stins și neguri s-au aprins,
Brazii tămâiază totu-n jur,
Ca un orb te caut pe cuprins
Și de mama mamei te înjur.

Cînd te voi găsi, te voi zdrobi,
Vor chelălăi, deodată, cîini,
Și, îmbrățișați, în noua zi,
Vom cădea în cer, cu iarbă-n mîini.

25 iulie 1957

ZORI DE CENUȘĂ

Dar aş dori să-ţi spun că nu e bine
Pe cînd se stinge ultima țigară,
Oricum, aceasta-i cea din urmă oară
Ce va vorbi de tine şi de mine.

Fitilul fumegă plîngînd în ceară,
Tu rupi cu dinţii nişte vechi grisine,
Un telefon întîmplător mai vine,
Fitilul sufocat mai stă să moară.

Şi mă ridic şi mă întorc spre uşă
Preocupat de parcă n-aş găsi-o,
Cred că-i ridicol să-ţi mai spun adio,
Fitilul e o moarte jucăuşă,

Afară, brusc, s-a luminat de ziuă
Ca un transport frenetic de cenuşă.

24/25 ianuarie 1988

VOIA TUTUROR

Trăiesc o zi fără de noapte,
trăiești o noapte fără zi,
cum poate sufletul să rabde
dezastrul ce ne despărți ?

Mă culc bolnav în zorii zilei
atunci când tu din somn apari
și lumea e cutia milei
în care plîng pensionari.

Nu va mai fi nimic, probabil,
ne vor ara fără-ntrebări
vom fi un biet pămînt arabil
pe care trec recruți — călări.

Ne va zdrobi aceeași oră,
vom amuți în amănunt,
dar gura mea te mai imploră
răspunde-mi tu, cît eu mai sînt.

Trezește-te că trece veacul,
trezește-mă că a trecut,
că tu mi-ești leacul și-ți sînt leacul
în dialogul nostru mut.

Iubire, stare de asediu,
pe o cetate de nebuni,
hai să fugim în Evul Mediu
și să vînăm deșertăciuni.

Noapte bună, somn ușor.
așipește cit eu mor,
să-mplinim
legitim
voia tuturor.

PRIMUL MEU BUST

Iubita mi-a făcut un monument
în nebunia ei copilăroasă
Și dintr-o dată gipsul insolent
Ia loc familiar la mine-acasă.

De cînd îl am nu știu ce să mai spun,
Mă stingherește, dar mă și fletează,
Să-l scot în curte ? Pot să par nebun.
Să-l țin în casă ? Am fiori de groază.

Și, totuși, este monumentul meu
în care nu mai mișc pentru vecie
Și cum e el, așa voi fi mereu,
Din el va ști cel care-o să mă știe.

Anexa lui, curînd, am să ajung
Și-o să mă port în funcție de dînsul,
Ca nasul lui să-mi fie nasul, lung,
Ca lui din ochi o să-mi dispară plînsul.

Iubita mi-a adus un monument
Și-n casa noastră, uite, alt bărbat e,
Care-mi confiscă totul consecvent
Și numai ea-mi rămîne dintre toate.

10/11 martie 1987

CONIACUL DE APOLD

Să fie seară și să vină noapte,
să-ți fluture o sabie la șold,
și printre frații tăi, cu blinde șoapte,
să bei Coniacul sacru de Apold.

Să-ți reînvie Dacia în gură,
versanții să-ți privească în pahar,
s-auzi cum și strămoșii tăi murmură
ducînd paharul către buze, rar.

Și Europa să-ți pătrundă-n oase
prin aburul vinarsului curat,
să se opună vremii friguroase,
cu niște clopoței ce-n tine bat.

Să fie seară sub Carpați și peste,
să fie pace pe pămînt și-n șleau,
să simți că viața ta, în lume, este
și „îngerii în pauză” ți-o beau.

Ridică-te și mai făgăduiește
că sabia îți va luci la șold
și că te vei întoarce omenește
să guști Coniacul sacru de Apold.

29/30 iulie 19&6

CARMEN MINUTARE

Carmen Seculare, Carmen Minutare,
Te-au trimis părinții, Carmen, la culcare,
Spune noapte bună, noaptea e prea mare,
Te privesc din lună, Carmen Carmenare.

Fața ta e blindă ca un boț de lapte,
Carmen, ochi albaștri de la miazănoapte,
Lanțuri te-mpresoară, clipa te adoră,
Carmen Seculare, Carmen fără oră.

Am să-ți dau hipnotic, să-ți adormi părinții,
Să fugim în lume, Carmen, steaua minții,
Carmen Seculare, Carmen Minutare,
Noaptea ta mă arde, noaptea ta mă doare.

De erai aicea, îmi stăteai pereche,
Eu rămân pe noapte, Carmen, veghe-n veghe.
Clopote-mprejuru-mi ropote să sfarme-n
Sufletu-mi ce cântă : Carmen, Carmen, Carmen.

1983

CU ORAȘU-N BRAȚE

*Ți-am adus un oraș,
Poți să-l iei, poți să-l lași,
Are-un rău și-un atu :
Că în el ești și tu.*

Cu orașu-n brațe am să-ți ies în cale,
Vesel cu prilejul sărbătorii tale,
Ia, te rog. orașul, fă ce vrei cu dînsul,
Dacă se usucă, să-l salvezi cu plînsul.

Nu-l privi grăbită, nu-l trata cu toane,
Că trăiesc într-însul două milioane,
Dragostea ce-l poartă saț fără de saț e,
Asta e orașul, ți-l aduc în brațe.

Poartă-l cu cerceii, mută-l într-o floare,
Spală-l cu zăpadă, spune-i ce te doare,
Pune-l într-o vază, schimbă-l în grădină,
Dă-i cu bronz de clopot unde vezi rugină.

Asta mi-e orașul — viață fără moarte,
Ți-l aduc în brațe, poartă-l ca pe-o carte.
Și din toate cite se găsesc într-însul
Cercetîndu-l bine vei găsi răspunsul.

Eu iubesc orașul, eu iubesc o stradă,
Eu iubesc o casă, cine să mă creadă,
Că-n orașul nostru și pe strada noastră
Tu ești într-o casă, tu ești la fereastră.

Ți-am adus orașul ca să ți-se-nchine,
Că la o fereastră te-am găsit pe tine,
Nu știu ce se-ntîmplă, de e rău sau bine,
Țin orașu-n brațe să te simt pe tine.

martie 1988

ESTETICA

Iți stă la fel de bine
și scăldându-te-n mare
și învățând la economie politică.

Și cel mai bine îți stă în brațele mele
care deprind estetica primitiv
parcurgînd formele tale și dorul de mare
cu capul

pe tratatele de economie politică.

18/19 mai 1988 ,

VAI CE MIC ORAŞ

*Vai ce mic oraş,
Cu dependenţe comune,
Vai ce mic oraş,
Unde să faci câţiva paşi ?*

Intr-o zi, poate ne vom iubi,
Poate ne vom iubi într-o bună zi,
Dar nu-i loc, noi nu avem noroc,
Noi n-avem noroc, **în** nici-un loc

Parcuri nu-s, stelele-s toate sus,
Stelele-s toate sus şi parcuri nu-s,
În curînd, ne vom.iubi în gînd,
Ne vom iubi în gînd, foarte curînd.

Intr-un turn, singur la ceas nocturn,
Singur la ceas nocturn, într-un ceas **din** turn,
Ac de ceas, lîngă alt ac de ceas,
Asta ne-a mai rămas, să ne iubim în ceas.

Noi, **în** schimb, ne vom iubi în timp,
Ne vom iubi în timp, din timp în timp,
Pas cu pas, loc nu ne-a mai rămas,
Hai **în** timp, hai pe-un cadran de ceas.

ianiLarie 1986

DRAGOSTE MUTĂ

Nu mă pricep să-ți spun povești
dar m-aș ruga să te mai doară
în locurile unde ești
iubirea mea elementară.

Iubirea mea de bivol blînd
ce poate lumea s-o răstoarne
dar ție-ți cade rînd pe rînd
într-un genunchi și-n două coarne.

Dacă m-ating de telefon
el dinspre tine parcă sună
cu toane însă fără ton
dormim într-însul împreună.

Și eu rămîn un animal
ce simte tragic și fierbinte,
stau în tăcere ca-n spital
și încă nici nu știu cuvinte.

Cînd trupul mi-l trîntesc de pat,
ca o vioară spartă face,
definitiv dezacordat
uitat de cea din urmă pace,

îndrăgostit fără sfîrșit
din clasa-ntîi elementară,
din ce motive te-am iubit
cînd nu știai nici să te doară.

Iubită fără conținut
și numai forme care-nșală,
te vreau precum te-am cunoscut
în uniformă ta de școală.

De dincolo de lucruri mari
de dincolo de amănunte
ca o ninsoare îmi apari
ca o furtună dinspre munte.

2 februarie 1988

LEMN DE FOC

Și va veni o clipă cînd toate se vor spune
Și ce-i banalitate va deveni minune,
Și va urca iubirea la rangul ei cel mare
Și am să vin la tine să cad de pe picioare.

Și ca să-mi fie bine eu cred că mi-e mai lesne
Să fiu copac în lume, să port pămînt pe glezne
Și încă de cu toamnă, din toamna ce-o să vină
Să pot intra sub iarbă să capăt rădăcină.

Și cînd se-nchide noaptea pe noi ca o arsură
Cu florile nebune să te sărut pe gură,
Pe urmă celelalte ce vor urma, firește,
Vor pedepsi pe-acela ce astăzi te iubește.

Și tu nedumerită de taine nepătrunse,
Să te trezești deodată că te-nfășor în frunze
Tu însăși mă vei pune pe foc, cum se cuvine,
Dar cînd voi arde-n sobă voi fi din nou cu tine.

Și n-ai să știi, probabil, prin crivățul de sînge
De ce se uită focul în ochii tăi și plînge.

NUFĂRIȚA

De te zvîrleam afara și-ți destinam noroiul,
Să fii pe totdeauna a altui Dumnezeu,
M-aș fi convins pe mine că e mai bine singur
Și că așa se cade, noroiul să fiu eu.

Îți dau noroi de gală prin lacrimile mele
Pe care uscăciunii din lume le trimit
Și văd că-ți șade bine în orice-mprejurare,
De tine și în ură să fiu îndrăgostit.

Dar ochii tăi arată dementîial ingenuu,
Fecioarele fac școală la scara ta și plîng,
Iar eu te-arunc afară și te rechem în casă
„E actul trei al dramei” anunță gongul stîng.

Și iar apocaliptic noroiul lumii vine
Și bate în fereastră să îl poftim la noi,
Și eu acuz noroiul și-ți destinez noroiul,
Dar carnea mea întreagă miroase a noroi.

Și, dacă ești bolnavă, sînt mai bolnav ca tine,
De-această condamnare la un destin impur,
Redute noroioase ne ocolesc sărutul,
Eu nu mai știu o altă natură să îndur,

Tîrîș pornesc spre tine și am noroi pe guler
Și am noroi în brațe, și am noroi în ochi,
Și din noroi mi-e casa, și din noroi mi-e viața,
Noroiul va rămîne eternul meu deochi. ,

De-ai fi plecat, cum însumi te-am azvîrlit afară,
Ar fi-nceput tavanul să picure noroi.
Te-ai fi întors la mine, prin tot noroiul lumii,
în care sîntem astăzi amestecați și noi.

24/25 martie 1987

HAI ÎN PARCARE

Nu vezi că împrejur e noapte mare,
Nu vezi că mâine-i mai târziu ca ieri,
Nu vezi că fruntea între ochi mă doare,
Nu vezi că n-am şî n-ai la ce să speri ?

Nu vezi că îmi atîrnă de picioare,
Şi oboseli şi zaţuri şi poveri,
Nu vezi ce obosit e fiecare
Şi nici nu se mai văd apropieri ?

Nu vezi că pe şoseaua de plecare,
Nu se mai duce nimeni nicăieri,
Nu vezi că mă doboară şi mă doare
Cînd tu să ne grăbim la drum îmi ceri ?

Dar hai să ne iubim într-o parcare
Sfios şi indecent ca doi şoferi.

28 iulie 1986, Bucureşti—Piteşti

PREVESTIRE

Mi-a spus cineva dar nu mai știu cine,
Că vremea va sta și-apoi va fi bine,
Mi-a spus cineva de tine, de mine,
Că nu știu ce stea la cină ne vine.

S-avem pentru ea paharele pline,
Că nu știi ce vrea și nu știi când vine,
Mi-a spus cineva, dar nu mai știu cine,
O stea va cădea... De mine, de tine ?

28 iulie 1987

IARNA CONTRA CĂREIA

Iubita mea, această iarnă doare
Și nu știu de-am să pot s-o mai suport,
Ecranul zilei mele este mort,
Te văd într-un halou de ceață mare.

Mi se ridică mâinile din umeri
înspre inconștiente rugăciuni,
Tu poți să-ncepi să scazi și să aduni
Și anii vieții mele poți să-i numeri.

În codrii lumii năzărește bîta
Care lovește neamuri și artiști,
Iubito, iartă-ne că sîntem triști
Cînd viforul vechi hornuri doborît-a.

Și eu sînt supărat că tu existi
Și mă obligi să te iubesc atîta.

U/17 decembrie 1987

DRAGOSTE ÎN CABINA TELEFONICĂ

În camera de mică suprafață,
abia puteam să intru într-o dungă,
să văd și eu cum vocea ei prelungă
pe o figură dulce se răsfață.

Așa era, năpraznic — senzuală
se conformase glasului din cască
oricine-ar fi putut s-o recunoască,
nu-n pielea goală, ci în vocea "goală.

Telefonista ce-i șoptea-n ureche
singurătății mele vorbe hoăte,
a zis „alo" când am luat-o-n brațe
și-am răsturnat-o peste masa veche,

și dansul nostru declanșa apelul ;
„Alo ! Alo !" striga sub noi hotelul !

16 decembrie 1987

DOMESTICIȚI

O, sînt acum la început de toamnă
Mai trist decît talanga unei oi
Care împarte, tot ce-arn strîns, la doi
Și care, dacă bate, ne condamnă.

S-au încurcat nervurile în frunze
Și o talangă bîntuie prin ierbi,
Dar, vai, ne-așteaptă-o sanie cu cerbi,
Să mergem în adîncuri nepătrunse.

Și să lăsăm talanga să rămîină
Domestică, pe-aici, pe unde-am fost,
În ultimul tomnatec adăpost,
Iar eu să simt cum iarna-mi urcă-n mînă.

Sălbăticia fără vîrste cheamă
Și eu aș fi în stare să răspund,
Mișcînd făclia capului cărunt,
De nu mi-âr fi de tine totuși teamă.

Ne-așteaptă cerbii înhămați. Și este
Atîta toamnă moale între noi,
Cu cadențarea de tălângi de oi
Și noi nemaidorind nici o poveste.

6/7 septembrie 1986, Săliște

FAPT DE CULTURA

Dar eu te iubesc ca pe-un fapt de cultură,
pe care copilul cel prost,
care sînt,
aşa cum îl ia,
îl şi duce la gură
şi-î gustă absurd, căutînd starea pură,
şi cum n-o găseşte în faptul răsfrînt,
l-aruncă şi el (cum te-arunc) la pămînt,
şi pleacă şi el, cum plec eu, în natură.

16/17 decembrie 1987

LANCEA CU OCHI ALBAȘTRI

Nici nu mai am cu ce să lupt pe lume
Aproape gol e brațul meu, acum,
Mai am o amintire și un nume
Și soarta bunului de larg consum

Dușmanii m-ar triniite-ntre sihastrii
Eu însumi duc pe inimă un ied
Si-o lance blondă și cu ochi albaștri,
Pe care o iubesc și-n care cred.

Dar ea ce poate face în războaie.
Ce poate face ea în contra lor,
Cînd friguri părintești o mai îndoaie
Și de păpuși îi este încă dor ?

Ce poate face ea ? Nimic din toate.
Dar dac-o țin la piept neîntreput
Mai am iluzia că mă pot bate
Și pentru c-o iubesc mai lupt, mai lupt

De fapt războiul s-a sfîrșit pe lume
Și eu rămin ca un buimac pe drum.
C-o lance blondă atîrnînd de nume,
Cîi ochi albaștri năluind prin fum.

Și-astfel, cu o candoare prea tirzie,
Numerotînd tot timpul cevs-a scurs,
Pentru orice final de bătălie
Cu lancea mea suavă fac recurs.

Și dacă doar atât mi se mai cade
Nu pot să fii dezonorat sau trist,
Că prin această pagubă de roade
Mai am îngăduința să exist.

Rămîi cu mine, lancea mea albastră,
Și dacă vei vedea că pierd cumva
Tu fă dreptate peste lupta noastră
Ucide iedul sfînt din stingă mea.

Breaza, 4—5 aprilie 1984

ULTIMA ROCADA

*Rege de alb
Rege de negru
Și zile se sting
Și neguri se cern
N-ai să învingi
N-am să te birui
Pierdem amândoi
Este șah etern.*

Și contul final se încheie
Unind cele două dezastre
Tu mergi înainte, femeie.
Depart de toate-ale noastre.

La umbra norocului nostru
Ia foc din nimic nenorocul
Ne pierdem și viața, și rostul
De lacrimi și sînge e jocul.

Și contul final ce ne spune
Ne spune că totul e jale
Trădează-mă, dulce minune,
Fii sora surorilor tale.

Nici eu de nimic n-am rușine
Hai du-te. hai du-te departe
Și uită de noi și de mine
Ca de-o mizerabilă moarte.

Sînt lacrimi menite să spele
Sint lacrimi menite să ardă
Eu nu știu cum sînt ale mele
Mi-e fruntea o trista mansardă.

Mansardă cu două ferestre
La care într-ușia se plinge
Dar nu știu, dar nu știu ce este
Negoțul de lacrimi și sînge,

Și contul final se încheie
Cu pierderea ta absolută
Dă-mi mina fa dreaptă, femeie.
Ce buzele mele-o sărută.

Adio, și vezi-ți de cale
Mai lasă o vorbă să cadă
Și umbrele mâinilor tale
Făcînd cea din urmă rocadă

CARMEN

Eu cred c-am să te-arunc în colivie
Și colivia să o port în sân,
Cu tine după moarte să rămân.
Dacă și tu vei vrea să mai fii vie.

Tu meriți și luminile și bezna.
De dorul tău mă mistui, vreau să pier,
Prin ochii tăi mă pot uita în cer.
De lanțul tău mi se-nroșește glezna.

Și te-aș numi tezaur sau idee
Și pasăre sau perlă din ocean.
Dezmăț sau monument aerian,
De n-aș simți la tine-n suflet ce e,

Un calendar ce-n fiecare an
Te face tot mai dulce, mai femeie,

,

NOROCUL MEU

Mi*apari în calé ea © zi de leafa,
mi-amintesc de datorii și de sărăcie,
mi-amihnesc de permanentul dezechilibru
dintre ce ar trebui să fie
și ce poate să fie.

Ești ca o zi dé leafă pentru miné,
ca o zi de leafă care trece rapid,
uite, zilele tale sînt bancnotele
care între ele mă închid
și după aceea se deschid,

în viața mea apari ca ó zi de leafă,
din viața mea
dispari la fel de repede ca ea.

Am să te transform într-o zi lucratoare
și fără altă pretenție
decît ca starea aceea să mai stea.

Apari in viața mea ca o zi de leafă,
ca 6 zi dé leafă prin care-ani trecut
numai ca să-mi pot aminti datoriile vechi
și că sînt dator vîndut.

Ce va fi ?

Mă gîndesc la ceea ce va fi
cu puterea a ceea cé esté.

Nici nu s-ar putea altfel
și ar fi și indecent

să gîndim viitorul
cu gîndurile viitorului.

Este sigiliul de noblețe
și stigmatul de plebeiană sorginte,
este pedeapsa și este salvarea
că nu putem să ne gîndim la ceea ce va
decit prin ceea ce este.

Și vreau să spun că nu Întrevăd
nici o soluție.

Nu cred că lumea se va prăbuși,
cred numai că se va deteriora.
\\

Nu cred că lumea se va rupe în două,
cred numai că, din tensiunea aceasta,
din așteptarea aceasta a rupturii
se va ajunge la catastrofa
zilnicei deteriorări
a ceea ce
mai avem de trăit și miine
după cum gîndisem azi.

REGIE DE PRIMĂVARA

Acceași primăvara urcă blînd
De dincolo de marginile firii.
Ca o-nsănătoșire a iubirii.
Ca fumul amintirii într-un gînd

Dar noi, iubito, ce vom fi făcînd
Că nu putem fi niciodată mirii.
Sub muguri verzi făcîndu-și harakiri
În așteptarea florilor de rînd.

Adolescenți în cete idolatre
Se-ntorc plingînd cu fața' spre apus
Părerea lor de bine s-a și dus.
Cînd se sărută, ciinii sar să-i latre.

Si primăvara ca un duh opus
Se varsă pe pămînt pornind din teatre.

Arad, 1fl martie 1984

BANALITĂȚI PE ILUSTRATE

Eu ți-am mai scris acestea toate • .
De multe, foarte multe ori.
Cum se trimit de sărbători
Banalități pe ilustrate.

Și toate par perfect normale
Așa banale precum sînt
Pînă în clipa tristă cînd
Ele se-mprăștie pe 'cale.

Iubita mea. ce-ți spun eu ție
E un nimic aproape bun.
Dar ce-ai să simți cînd n-am să-ți spun
Și ce va fi cînd nu-ți voi scrie ?

Tu să mă ierți că n-am cuvinte
Ca alt limbaj să construiesc.
Limbaj ceresc și pămîntesc,
Iubirea mea s-o pot cuprinde.

Dar nu mai am la îndemînă
Decît acest limbaj uzat
În care toți s-au exprimat
Și toți au scris cu-aceeași mînă.

REPETARE LA NIVEL AGURID

Iubita mea, cum semeni tu cu mine,
Ca două biete cărămizi în zid.
Eu dacă vreau, prin tine mă divid
Ca zidul vechi prin noile ruine.

Tu povesteşti tot ce crezi că-i bine,
Cum mă deschid şi-apoi. cum mă închid,
Cît mi-este sîngele de agurid,
Tîrziu de toţ să mi se coacă-n tine.

Noi semănăm, şi de asemănare,
Ca de o repetare de blestem,
Eu cel mai mult, iubita mea, mă tem
Dacă te doare rana ce mă doare,

Iubita mea, deochiul meu suprem.
De-a mă vedea printr-un defect mai mare.

29 decembrie 198?

GREȘEALA

FMnd o greșeala
Care se repetă..
Pare o iubire.

MARCA

Nu trebuie iubită,
am inventat-o
numai,

ROUÀ

înrouată
Fu întâia lor noapte,
Pe libertate,
în care se îmbrățișară
Fără cătușe,

CE FRUMOASA EȘTI

Ce frumoasa ești în prag de iarna.
Ninge disperat asupra ta,
Cerul peste tine se răstoarnă,
Țurțurii în plete vor suna.

Hai să fim doi oameni de zăpadă
Ridicați de brațe de copii,
Care-n frig și ger mai știu să creadă
Că se pot iubi, se pot iubi.

Ce frumoasă ești în prag de vara
Cînd miroși a mere ce se coc..
Cerul în ființa ta coboară
Trupul meu din trupul tău ia foc.

Focurile noastre **se** cunună,
Focurile noastre se-nțeleg,
Sîntem baza lumii împreună.
Sîntem vara focului întreg.

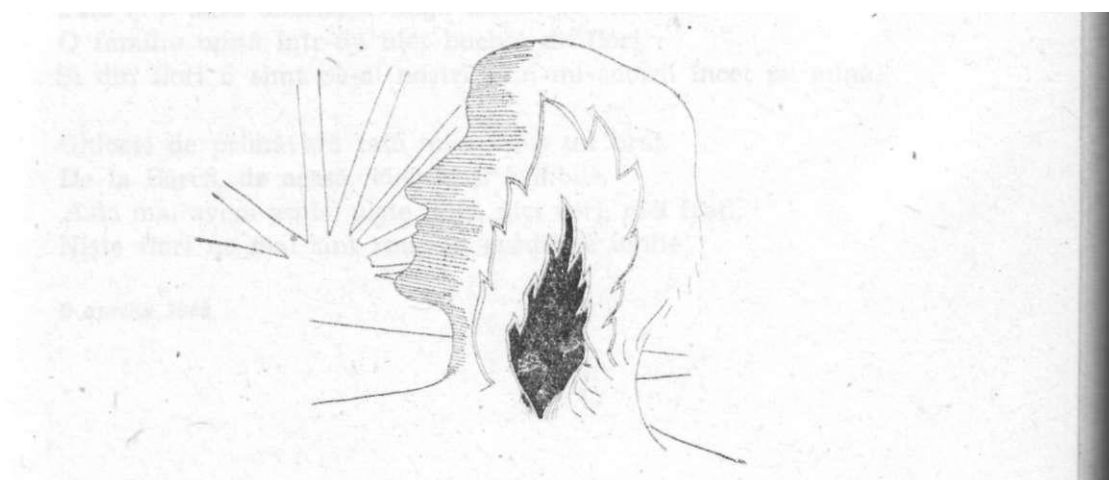
Ce frumoasă ești în prag de toamnă.
Ca o zi egală unei nopți,
Cînd iubirea noastră te condamnă
Să ai soarta strugurilor copti.

Să înveți, iubito, să te bucuri
Că ți-am dat din jertfă un destin'.
Și că via asurzind de struguri,
Va trăi definitiv în vin.

Ce frumoasa ești în primăvară..
Cea mai minunată-ntre femei,
Iezii pasc năframa ta ușoară.
Tu, cu muguri, bluza ți-o închei

Sigilat de taine nepătrunse
Cerul bate drumul tău îngust.
Trupul tău de muguri și de frunze
De la cine să învăț să-l gust ?

29 XI 1987 București—Brașov

CĂRBUNI ÎN PALMĂ

Aşa era totul i ea *o* stingere
de cărbuni aprinşi în palmă,
cînd mîngîierea îmi devenise imposibilă,
mai greu de suportat
decît acei cărbuni aprinşi în palmă,

decembrie 1987

STRĂMOȘI DIN FLORI

Ghiocei de primăvară, tata mi-a adus lift bfaț.
De la Barca, de acasă, viorele și zambile,
Asta mai avem acolo, niște flori, nici veri, nici frați.
Niște flori ne mai sînt rude în grădinile umile.

^t
Sufletele aloi* noștri mai tresar plîngînd în flori,
Că eu cred că omul n-ăre dreptul ca de tot să moară.
Noi trăim și după moarte, totuși, de atîtea ori,
Cit de noi nevoie ar# fiecare primăvară.

Risipiți ne sînt strămoșii, în grădină, prin părnînt,
Noi cu nucul sîntem rudă și cu florile din glastră,
Florile de primăvară neamuri de la sat ne sînt.
Cei plecați sporesc grădina și veghează viața noastră.

De la Barca, de acasă, fără frați, fără surori.
Tata și-a adus strămoșii lîngă dînsul să f amină,
O familie unită într-un biet buchet de flori.
Și din flori îi simt pe-ai noștri cum mi-adorm încet pe

Ghiocei de primăvară tata mi-a adus un braț.
De la Barca, de acasă, viorele și zambile.
Asta mai avem acolo, niște flori, nici veri, nici frați,
Niște flori ne mai sînt rude în grădinile umile.

2 aprilie 193\$

im

AJVİNTEȘTE-ȚI DE PĂRINȚI

La sfinte sărbători n-ai voie să te minți,
Iubește-i pe copii, amintește-ți de părinți,
Aceasta-i mama ta. acesta-i tatăl tău.
Acum adesea-i uiți. mai târziu îți pare rău.

Mai trec și ei un pic cu pasul pe pământ,
Să-ți fie de "folos și deodată nu mai sînt,
Sînt oameni fel de fel și buni precum și răi,
Dar ei sînt numai buni fiindcă sînt ai tăi.

Ei calcă fără trup prin micul adăpost
Că două lacrimi mari la doi ochi care au fost,
Ai obligații vechi, ai obligații noi.
Părinții tăi nu-ți cer nici o lacrimă-napoi.

Dar pe la sărbători n-ai voie să te minți,
îubește-i pe copii., amntește-ți de părinți

REVELION FARA TATA

Un an întreg am visat ca tatăl nostru,
întors din boală. întors din moarte,
să ia loc în capul mesei, la revelionul familiei,
N-am plecat ia munte, n-am chemat pe nimeni,
tata e tata, dar seamănă cu Dumnezeu
după întoarcerea din spital.

Ziua de 31 decembrie 1987 a trecut greii, cu una-alta.
dar uite seara veni și beculețele se aprinseră
și nepoții coborîră la masă.
îmbrăcat de drum, în pragul ușii, tata, vindecat,
se grăbea către femeia-omidă
din a cărei cauză trebuise să treacă prin moarte.

Noi : Sărut mîna, tată, sărut mîna !
Dînsul : Ce să fac ? Am obligații, am și eu obligații...
Trebuie să plec, mă, am și eu viața mea,
am și eu obligațiile mele...
Obligațiile tatălui meu înstrăinat !
Obligațiile slugii eare-a ajuns către femeia care-l poartă
prin toate locurile unde ea are nevoie
și el, fostul ostaș român, se supune.

Căpușa îi sărise la beregată
încă din primele clipe ale văduviei lui.
ca să nu rateze lovitura, profitând de toate,
și, în primul rînd, de sensibilitatea lui de om singur.

Tata are copii, tata are nepoți, tata are strănepoți ¹
Dar tata nu se mai are pe sine,
tata a fost schimbat de femeia-omidă

Nu vrea, mă, nimic, ce să vrea, nu vrea nimic,
decît să ne poarte numele, zău.
dacă n-o iau de nevastă, măcar s-o înfiez ! Ce să vrea ?

Noapte de revelion fără tata,
încă o noapte de revelion fără tata,
iartă-1, Doamne, că nu ştie ce facă
bietul soldat e iarăşi pe front, şi omida îl mănîncă.

în copilăria mea, tata n-a avut timp de mine,
în adolescenţa mea, tata n-a avut timp de mine,
în tinereţea mea, tata n*a avut timp de mine¹,
am aşteptat să se pensioneze, să aibă timp de mine tatăl meu
Dar nu : „Am şi eu obligaţii !" zice tata,
are obligaţii ca şi cînd zilnic n-ar îndeplini
ritualul mizerabil al unor obligaţii
pe care i le impune ea, căutătoare prin pilafuri,
femeia-omidă, asasina tatălui meu,
monalisă forţînd *0* fericire mercantilă,
făcîndu-şi porţie din tot : mîncăruri, haine, băfii. nume,
cosmeticele şi intervenţii şi, mai ales,
neavînd nici un scrupul, nici o ruşine; în orice condiţii,
înaîntînd porceşte către ţintă.

Şi scaunul din capiii mesei hoastre de revelion
rămîne gol încă o noapte, pentru ca tîrziu, către zori,
să apară soldatul român învoit de pe front
să dea „bună dimineaţa !" şi să se apuce de treabă,
în slujba omidei care-l consumă, care-l suge, căre-l omoară,
omida cu. ceafă de bivoli hepatic din creierul tatălui meu,
ţăran ne-nvăţat cu perversiunile.
Şi totuşi noi: Sărut mîna, tată, sărut mina !

2 ianuarie 1983

OMUL ÎNGROPAT ÎN MERE

Am visat sau nî-a năpădit
o umbră din copilărie, subit,
mocanii treceau cu căruțele cu mere
prin satele noastre cerealiere
ne dădeau mere. le dădeam pîine,
de-atîta miros nebunesc
de mere care se coc si mai cresc
nu-i înjura nici un om,
nu-i lătra nici un cîine,
dar se știa,
nu știu de unde se știa '
că într-o căruță e cineva
care nu mai trăiește, '
care e mort între morți
ne speriam copilărește •
și ne-ascuncleam
pe după stîlpii de la porți.
dar în fiecare an, în fiecare.
cineva dintre mocani moare,
oricum, unul dintre ei
se lăsa greu cailor grei,
și-ajungea acasă strigoi
și se mai întorcea cu mere pe la noi,
așa că în fiecare an. ;'.' •
în fiecare căruță de mocan
care trecea prin satele noastre cerealiere
învățam gustul mărului sfînt
și cum poate să fie căruța mormînt
și cum poate calul să știe
că mîna stăpînului nu mai e vie,
mereu în cîte-o căruță mocănească
învăța moartea să trăiască

și nu mai îmi venea să mânînc mere,
nu mai aveam
nici o bucurie, nici o plăcere,
opream caii,
voiam să știu dacă-i bine
și unul dintre cai dădea dintr-un picior
de parcă voia să se închine.

Am visat sau mi s-a spus
că din munte, de sus,
pleca în moarte,
prin satele cu cereale
cîte-un mocan îngropat
pentru totdeauna
în merele sale.

S.S *octombrie 2987, Deva*

SENZAȚIA CREȘTERII

Eram mic, intram în butoi,
în butoiul mare din pivnița bunicilor mei
să-l spăl în fiecare toamnă,
până în toamna când mi s-a făcut frică să intru
gindindu-mă că în timp ce mă aflu în butoi
eu cresc și poate nu mai am loc să ies
afară în lumina liberă a toamnei.

BÂRȘAȚUL

Am dat un telefon la mine-acasă,
Am spus „Alș 1” și-apoi am așteptat
Și mi-a răspuns o vocș-agroage groasă,
O voce sugrumată, de bărbat.

Și am închis și?am mai format o dată
Și-aceeași voce mi-a răspuns, abrupt;
Și-n mine ca-ntr-o mină inundată
Ceva s-a luminat și-apoi s-a rupt.

Era băiatul meu, o, doamne sfinte.,
Și eu care uitasem că-s bătrîn,
Că am ajuns și eu un biet părinte
Și-o amintire, doar, am să rămîn.

„Alo, băiatul tatii, masa-i gata ?”
Și el mi-a zis să vin cît mai curînd
Și l-am simțit în trupul meu pe tata
Cu o cazma de purpură săpînd.

Așa ne îngropăm la noi în oase
Pe-naintașii ce se sting mereu
Și încă sun la telefon acasă :
Tu, spune-mi ce mai faci, băiatul meu ?

ÎNTRE TATA ȘI PIU

Adorm pe canapea și mi se pare
Că bocăne în ziduri cineva,
întreb ce e, dar n-~~%~~n ce întreba,
Că zgomotul a devenit mai mare.

Și alipesc visînd pe fiecare
Cum simt sub mine. canapeaua mea.
Și un dulgher mă .trage la rindea
Și ***un*** bătrîn aprinde felinare.

Și vine fiul .meu și îmi mai spune
Că-n casă. nu-i nimic deosebit,
„Eu cu bunicul forța ne-am unit
Să spargem lemne, să zdrobim cărbune

Și-adorm din nou, de larma lor turtit.
Da. fiule și tată, toate-s bune.

29 decembrie 1987

v

CANAPEAUA DIN BUCĂTĂRIE

În bucatărie e o canapea,
cea mai jerpelită din întreaga casă,
dar, aflați la masă, cerul îi apasă
tuturor le vine să ia loc pe ea.

Ciorbele în oale sforăie la foc,
grohăie mîncăruri gros în crătioafe,
apa în chiuvetă picură și sare,
cei mai mulți ai casei stau în" acest loc.

E o atmosferă cum niciunde nu-î,
nici în dormitorul mobilei stilate,
sau sufrageria mobilei în rate,
unde n-ar fi spațiu nici pentru statui,

dar pe canapeaua vremurilor toate
lingă toți ai casei, capul poți sa-l pui.

2 ianuarie 2988

ANDREEA

Pfititt*6 distHărițe genială
al cărei fir doar firii se îndoaie,
ne*a picurat Andreea în odaie
ca •vindecarea după o greșală.

învață tot și uită tot Andreea,
proprietara dulcilor cuvinte
din care vom zidi lăcașuri sfinte
să intre-n ele pruncii, de aceea.

Fetița însă, ri*are nici răfidare,
riiei inventivitate pe măsură,
e*atit de stranie și*afât de pură
că nu suportă pentru fiecărei

nici ceartă, nici zîzanie, niei ură,
și ce ne doare, și pe ea o doare.

ii Miemorie im?

INSECTAR FRENETIC

Un insectar la mine-n plete zboară,
de parc-ar vrea în creier să ajungă
și fluturii sînt semn 'de primăvară
și viespile sînt semn de toamnă lungă,

Șf eu mă "las cuprins de-areastă lume,
elementară și misterioasă, r
în care nimeni nu mai are nume
și care-n voia cerului se lasă.

Să fiu ca ele, cită libertate
și ce pedeapsă, fără de iertare !
Inaugurez cu simțurile toate'
un insectar al meu, care mă-doare.

Furnicile sînt zilnica mea trudă,
iar muștele mizeria întreagă,
bondarii fac trufia să se-audă,
țînțaru legea sîngelui o leagă.

Un insectar frenetic mă omoară.
ca o rafală, din natura ciungă.
și fluturii sînt semn de primăvară
și viespile sînt semn de toamnă lungă

5 septembrie 1911?, Râmneț

>

CONDIȚIA DE CEAI POPULAR

Cum pentru mine nu mai este cale
Decît către popor și mine însumi,
Mă-neoronez poet, al lui, în plînsu-mi
La dispoziția privirii sale.

Cîte-am trăit, sînt sigur, îmi ajunge.
Nu mai doresc nici un favor de-a gata,
Mizeria umană, cu lopata,
O scot din lume și din propriu-mi sînge,

Veghez destinul lumii prin tirzia
Si recea noapte, ca dulău-n strungă
Și versul meu rivnește să ajungă
Prin suferință pîn-la bucuria

De-a fi măcar un ceai în ceainăria
In care vin șoferi de cursă lungă.

W\7 decembrie 198?

CERERE DE IERTARE.
CATRE VINUL SEC, DE APOLD

Am să te iau cu mine, subțioară .
și-am să te leg curînd între coperti,
ca, pentru cit te-am tot uitat aicea,
tu, vinul nostru, totuși, să mă ierți.

Am să te duc, să te arăt la lume,
cum mai puternic ești, în orice an,
culoarea ta foșnind inegalabil
să-ți mai șoptească titlul : lordovan.

Am să te țin în pivniță la mine,
să te așez și-n rădăcina mea,
să-atacăm tembelul ritm al glumii
cu ceea ce-mpreună vom putea.

Am să te prind la gură, ca pe-un clopot,
ca, unde merg, să simt că mă-nsoțești,
tu, vin al nostru, fără nici o mască,
tu, adevăr al ființei românești. . .

29 octombrie 1987, Apold

VIN CU GUSTUL VIEȚII

Pe la Apold, cu toamna, am mai venit și noi;
să ne împărtășească din taina firii sale,
coniacul ne omoară, încet, din doi în doi,
Ardealul mai doinește a doruri și a jale.

Ce secetă în toate ! O secetă de foc,
înghețul scoate aburi din nări de cai în fugă,
a fost ușoară via, cu struguri la un loc,
spre roadă viitoare, acum, rostim o rugă.

De la Apold, spre gură, se mai ridică blînd,
cîte-un pahar, să spună ce bun pămîntul este,
cad frunze prin copacii, surprinși de vînt, pe rînd
la un pahar, mai iese din suflet o poveste.

Pe la Apold,. cu toamna, ne strîngem să mai bem,
din seceta cumplită, cea mai gustoasă boabă,
cînd dragostea rămîne stigmatul ei suprem
și cînd puterea noastră, de^a o simți, e slabă.

Așa e vinul care, într*un subtil acord,
păstrează caracterul acelor ce-l adună,
din viile acestea, din vița lui Apold,
un vin cu gustul vieții, un vin fără minciună.

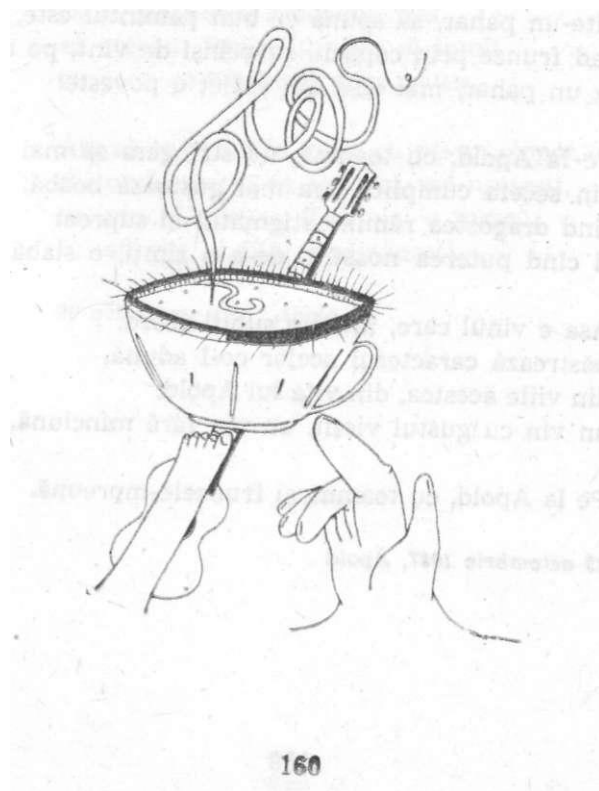
Pe la Apold, cu toamna și frunzele-rnpreună»

*29 octombrie 19*7, Apold*

MI-E

Cum m-oi vedea eu prin cătarea unei puști
Fotogenic ?

Și, yai, mi-e somn, și vai, mi-e moarte.

MUZEUL DE LACRIMI

*s

Ochii copiilor care se uită la mine
și nu pot să înțeleagă ce se întâmplă.
ochii*cailor care nu mai au fin,
ochii bîrfitorilor mei
care nu vor înțelege nici măcar ei.
ce-au avut cu mine de m-au omorît
ochii înrămați în riduri ai tatălui meu,
neputincios să mă ajute,
ochii fotografiilor din fiecare epocă,
ochii fiarelor din pădurea rărită de frig.
ochii, ochii, ochii mei care se vor stinge
și de silă și de mirare,
și de marea milă că am fost bătut peste ochi
încă din copilărie,
*ca să nu mai văd și ca să nu mai înțeleg.
Ochii aceștia toți pot ei înșiși deschide
muzeul de lacrimi pe care-l căutăm de-atîta timp.

1985

DE CE ?

De ee vreți voi
ascensoare
care numai să Urce ?

VAI

Să nu înțelegi alfabetul
și să trebuiască să predai
toată viața caligrafia,
ce oboseală și ee tristețe !

MAREA

Un copil a observat astă-vară
ceea ce nici unul dintre maturi
nu înțelesese,
că marea merge pe apă.

IARNA A IERNILOR

A venit iarna ca un pirjol,
Brațul lui Venus flutură gol,
A venit iarna ca nefiind,
Vijiie-n oameni asprul instinct.

Iarnă a lumii, inima mea,
Mai mult ești searbădă decit ești rea.

A venit iarna fără-a veni,
Ninsori absurde și timpurii,
Globule albe, leucemii.
A venit iarna peste pământ.
Și eu copii-mi aud plângind,

Halucinantă plingerea lor,
Mă bate-n inimă *pipa* când mor.

Mă fac a nu ști și parcă zburd.
Cine mă vede mă crede surd.

. Dar inauntru eu gem constrins,
De-atîta iarnă, de-atîta plina,

A venit iarna, fierbinte ger,
Ninge cu inima mea dinspre cor.'

Cristalu-și flutură dinspre cocoși.
Morții îngheață-n pământ voioși.

A venit iarna, iarna s-a pus,
Ca o poveste a celor ce nu-s

Ca o poveste despre povesti.
Cum te-ai vedea dacă brusc nu mai

Iarnă a iernilor care ne culci.
Amărăciune-a stafidelor dulci,

Vai, câte inimi zadarnic bat,
Intr-un decembrie încercănat.

Mai vin copiii de pe la școli.
Mai auzim că bătrînii au boli.

Viață amară, cum ne mai cerni,
Anul întreg să ne fie de ierni.

Venus să-și fluture mîneca trist.
Peste un glob pămîntesc conformist.

A venit iarna ca un pîrjol
Și se împușcă martiri pentru pol.

Cine s-a dus, e bun dus și s-a zis,
Dosarul lumii este închis.

Peste pămîntul rece și mic,
Iarna aduce fulgi de nimic,

Cît o să țină, ce va mai vrea
Iarnă a iernilor, inima mea ?

1976

DREPTUL LA BOALA

Sînt sătul de atîta sănătate.
E ceva în neregulă în toate
Dacă într-un an uitînd ce e frica
Prin absurd nu sufăr de nimica.

Sănătoşii fără de probleme
Au pîn-la sfîrşit de ce pe teme.
Cînd se-mbolnăvesc i-apucă dracii,
Nu ştiu nici să sufere, săracii.

Omul are legea lui firească,
Uneori să se îmbolnăvească,
Dacă uită ce e boala, moare.
Fără un instinct de apărare.

Slăbiciunea mea n-o fac celebră,
Dar îlsaţi-mi dreptul la o febră,
Să proclam pe scară mondială
Dreptul sănătoşilor la boală.

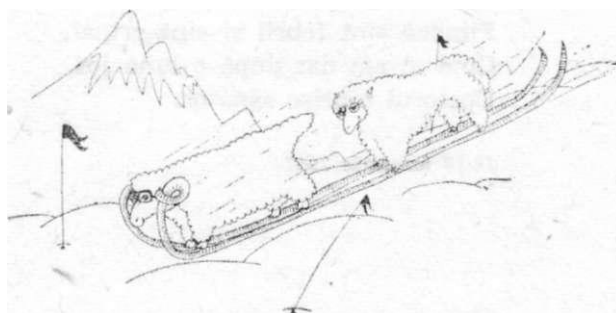
Doctorul a spus să stau în pat
Fiindcă sînt febril şi sînt gripat.
Cînd m-am dat după o lună jos,
Doctorul murise sănătos.

18/19 ianuarie 1987

CĂRȚI ȘI 01

Mi-aș cumpăra niște ei și aș pleca
pînă la sfîrșitul veacului în Munții Carpați
să mă pot întoarce în civilizație
cu o mie de cărți.

Dar cîne-ar avea răbdarea
să-și mai amintească de mine
și ba-mi citească măcar una din ele ?

PRIMĂVARA DIALECTICA

N-am nici o îndoială, e tirziu
Și primăvara care vine trează
Aproape că mai mult ne impozează
Decît să ne transforme-n mugur viu.

Și ceegL ce umil rni-e dat să știu
E că-ntr-un cald interior de rază
Și bolile și moartea germinează
Și-n muguri se aprinde un sicriu.

De mult m-am dezvățat să mă imbât
Cu fiece pahar de apă rece,
Iluzia mai repede îmi trece
Ca-n tulburea adolescență, hăt,

Cind primăvara-ntoarsă îndărăt.
O salutăm nervos ca un berbece.

2 aprilie 1988

DEFINIȚIE

Moartea e o supremă
dovadă de inteligență
a vieții.

12 febr. 1985

ELEMENTAR

N-avem ce câștiga, n-avem ce pierde,
odihna ne mai dă un drept la har,
mai trebuie ieșit la iarbă verde,
mai trebuie trăit elementar.

STAREA BUNĂ

Cînd te simți bine
chiar si alunecarea piciorului
într-o balegă proaspătă
ți se pare măreață
și, oricum, justificată.

v

ROATA DE REZERVA

La toate roțile acestui mers
Ce uneori nici nu se mai observă,
Iar alteori e zbor în plina vervă
Și pe al cărui sens trec toți invers,

Că nici la ochi aproape nu m-am șters
Și lacrimi vechi în mine se conservă,
Eu-sînt atît : o roată de rezervă,
Valabilă oriunde-n univers. i

Cînd mersul e s-atîrne de un fleac,
Fără de care însă nu se poate,
Pe mine, ca pe aur, vă veți bate,
Atît cit-par de singur și sărac.

Sînt roata de rezervă, știu ce fac,
Cîridva, de mine vor depinde toate.

8/29 ianuarie 1938, Breaza

BUCATAMA E UN RAI

Eu într-o modestă
bucătărie mirosind a cozonac, ,
îfiainte de Crăciun,
nici o idee, nici o articulare verbală,
doar zgomotul liniștitor al lucrurilor,
în ele însele.

Atîta tot: eu într-o micuță
bucătărie eu focul aprins
și cu apa curgînd în chiuvetă,
zgomotul cușitului pe rădăcina
de păstîrnac, de morcov, de pătrunjel.

Nici o înaltă chemare,
nici o clipă dăruită dogmei,
doar pașii tîrșiți ai bunicii
pe covorul de iută de pe ciment
și kilul de lapte care sfîrșie, dînd în foc,
în vreme ce mama
își pune mîimie în cap, a mia oară,
surprinsă de intîmplare,
ca și cînd ar fi prima oară.

Curînd va veni și preotul cu miros de busuioc
în căldărușă,
deocamdată vine poștașul cu patru felicitări
toate, absolut toate, convenționale
„Cu prilejul Crăciunului
și Anului Nou, vă dorim
sănătate și numai bine”...

Și, totuși, plicurile sînt desfăcute
cu emoție,
e o faptă bună să scrii felicitări,
săracii oameni.

Tata vine de la sifonerie.
are ceva de comentat.
Românul face politică i
mai ales în chestiuni de comerț
și de servicii,
tata n-a găsit sifoane. bombăne,
ce știu ăștia.

Lucrurile zuruie, foșnesc,
scîrîlie, pocnesc, clinchetesc,
ele dau măsura lumii,
numai după ele ne-am putea lua
în stenografierea Stării de spirit
a lumii.

Ce poem fără pretenții,
ce document, lucrurile, zgomotul lor !
Felul cum fierbe ceaiul
dă ora exactă și veacul exact :
într-un fel fierbea ceaiul
pe vremea lui Tolstoi,
cu totul altfel, mai grăbit,
mai incompetent, aș zice,
fierbe ceaiul astăzi,
transcrierea celor două zgomote
ale celor două moduri de a fierbe ceaiul
e suficientă pentru a ști cît de nevrozați
sîntem noi, cei de azi. ¹

Dar apa ? Apa însăși !
Zgomotul apei care cade
dintr-o ciutură într-o găleată
și zgomotul apei care cade
dintr-un robinet într-o sticlă

Dar zgomotul tălpii de om
încălțate *în* piele de animal jupuit
și zgomotul tălpii de om
încălțate în plastic
râu conducător de mirosuri
și de căldură !

Și, totuși,
în zgomote stă și azi
izbăvirea.

Se poate adormi cu capul
pe masa din bucătărie,
cind apa spalș cartofii
și cind fierbe ceaiul
cu miros de toate
ierburile câmpului
și de toate ierburile muntelui,

Nu mai doresc nici o contradicție
de natură ideologică,
îmi e suficientă confruntarea
dintre rădăcinoase și carnivore,
la nivelul bucătăriei,
sau chiar la nivelul pivniței.

Și, cel mai mult,
mă las oblojit de mirosuri, , >
în bucătăria în care
se face cozonacul pentru Crăciun
și. n-avem voie să-l gustăm
n-avem voie să ne-atingem de ei.

Cea care-l face astăzi e tânără
și nu știu de unde a învățat ea
că n-avem voie să ne bucurăm de
decît în ziua de Crăciun. -

Probabil că asta e,
probabil că așa trebuie să fie :
ca să ne putem bucura de Crăciun,
suferim acum.

cînd mirosul de coajă de lămîie
ne ia pe sus.

Clocotesc sarmalele au coajă,
sînt prea coapte, nu,
aşa trebuie, ce te bagi,
clocotesc şi se pătrund sarmalele.

Bucătăria e un rai
în care n-avem voie decît de sărbăt

CUrînd va începe să ningă
direct pe mirosul de cozonac
şi pe zgomotul de nuci sparte,
curînd va începe -să ningă
să se garnisească definitiv
această dulce poveste,

41 decembrie 198?

SCRISUL CA SUPRAVIEȚUIRE

Nimic din mint? nu va mai rămîne
în urma-mprejurării că sînt viu,
dcci!; ceva din ceea ce mai scriu
în, tragic, spațiul literei romane,

în fața mea pustiul ce bătifin e :
l-au și ajuns urmașii de pustiul,
nimic să fac, eu astăzi nu mai știu,
cuvîntul meu mai poate să vî-ngîne.

Eu simt cu mila ultimei țărîne
că pentru-ntoarcere e prea tîrziu,
așa că, prelungind acest pariu,
pe o eternitate și o pîine.
n-am de ales : mai trebuie să scriu !
Mai e atîta vreme pînă mîine.

1 ianuarie 1955

GRADINA ICOANEI

N-a avut Icoana o Grădină,
n-a avut Icoana crezămînt
și acum Icoanei i se-nchină
frunzele ce picură în vînt

N-a avut Grădina o Icoană
să-i sfințească florile firești
și acum respiră suverană
într-un mistic ioc din București.

Doamna Cristu de ia c fereastră
trece strada cu-n surîs curat,
stă pe bănci adolescența noastră,
toți fiorii vîrstei o străbat.

Fetele sînt triste și frumoase,
Dârbiie ne șed urît de tot,
grijile celei din urmă clase
ne mai dor și-n inimă și-n cot.

Vor veni examenele, ave !,
vom pleca sau vom dormi pe mal,
după cum ne-au dat puteri suave
fetele Liceului Central.

Deocamdată sîntem în Grădină
că-n Icoană nu^ prea încăpem,
frunzele în aer se închină
și vînează binele suprem.

Mi se pare că scădem deodată
noi, băieții, sîntem mici și spini
și-n adolescența pistruiată
fetele n-su Duze și n-au sini.

Ne întoarcem fără vîrstă-n locul
unde-am învățat sa vrem copii
și promitem că vom ține focul,
că Icoane vom grădinari

Doamna Verdeș e la o fereastră-
Doamna Cristu lingă dumneaei,
regăsim adolescența noastră
cmcotmd aiurea pe siei

M.ripi vecm ni s-au uscat in umăr.
or să vină aripile noi,
tu, elev. să-ți pui pe braț un număr
ori de cîte ori te-ntorci 'napoi.

CIȘMELE PICURÎND

Se-auzeau cișmele picurînd
O dată cu ceasurile mari ale orașului,
De-atunci, din noaptea aceea,
Cu cișmele picurînd
Deodată cu ceasurile mari ale orașului
M-am obișnuit să iubesc
Cișmelele picurînd \
Și ceasurile mari ale orașului.
Închipuiți-vă un oraș cu cișmele picurînd
Și luna turnînd ceară
Pe ceasurile mari ale orașului
Și vegetații acvatice
Lîngă cișmelele picurînd
Și către ceasurile mari ale orașului.
Eram aproape copil cînd am auzit
Cișmelele picurînd
Mai puternic decît ceasurile mari ale orașului
Și voi lega de-a pururi
Revelația cișmelelor picurînd
De obsesiva lucrare
Din ceasurile mari ale orașului.
Așa încît, prin cișmelele picurînd
Și de sub. apocalipticii greieri
Din ceasurile mari ale orașului
Așa mi-aș dori moartea,
Să aud cișmelele picurînd
Sub ceasurile mari ale orașului, %
Cișmelele picurînd, cișmelele picurînd,
Cînd vor sta toate ceasurile mari ale orașului,
Cișmele picurînd, cișmelele picurînd.

6 decembrie 1986

ADOLESCENȚĂ PE STRADA ICOANEI

Uite,

la cele trei ferestre fără lumină
din subsolul unei clădiri vechi
de pe strada Icoanei
a stat un adolescent care sînt eu
și care nu mai are în frunte decît două ferestre
în care suflă, să le stingă,
același ~~Vîd~~ al morții,
care trece pe Strada Icoanei
și încoace, aproape, pe străzile noastre,
prin venele noastre,
prin dragostea noastră,
fără nici o icoană,
fără nici o fereastră.

16/17 ianuarie 1986

^

TUTUN ȘI GUTUI

Dacă ai venit să-mi spui
Că miroase a gutui,
Tată, vreau și eu să-ți spun.
Că miroși tot a tutun,

Însă eu. cu toate-acestea,
Nu-ți voi refuza povestea
Și-am să stau și-am să te-ascult
Cit poți dumneata de mult.

Însă te-aș ruga ceva
Cînd vorbești, nu mai fuma,
Pentru ca, în timp ce-mi spui,
Să miroasă a gutui.

Dinții mi s-au strepezit
Limba mi s-a încrețit
Și la mine-n gură nu e
Decît gustul de gutuie.

Galbene, burduhănoase,
Casa a gutui miroase.
Că-n grădina vinovată.
Ești gutuiul nostru, tată.

2962

AM AVUT TREI OCHI

Am avut trei ochi și i-am pierdut,
»mtr-o-nnegurare din trecut,
trei ferești într-un subsol frumos,
am avut trei ochi și mi i-au scos,

Pe Icoanei se învolbura
și tînjea adolescența mea,
am avut trei ochi deschiși mereu
fără ei îmi e atît de greu.

Că vedeam prin ei mai mult ca toți,
număram picioare, flori și roți,
din subsolul cald în care-am stat,
am avut trei ochi, mi i-au furat

Ce-am văzut atunci, nu văd acum,
viața-mi apăruse ca un drum,
am pierdut, dm nu știu ce blestem,
obiceiul și să mai vedem.

Am pierdut privirea de adînc,
astăzi ochii noștri nu mai plîng,
am pierdut, dm nu știu ce deochi,
darul de-a-nțelege cu trei ochi.

Am avut trei ochi și nu-i mar am,
trei ferești s-au zăbrelit cu geam,
numai dintr-o turlă, cineva
cu trei ochi pnvește-asupra mea

\

LICEUL CENTRAL

i

*Lupfind zi da zi
Pentru-acest ideal.
Model ne va fi
Liceul Central.*

Noi știm că pe planetă se mai găsesc licee,
Așa cum știm că marea nu e un simplu val,
Dar ne mândrim cu-această idee din idee :
Că noi sîntem elevii Liceului Central. • - .

În București luminează ca asta nu mai este
Și tinerețea noastră ce s-a topit în ea.
Grădină, a Icoanei, refugiu și poveste,
La teza grea a vieții noi te vom copia.

Trăiască profesorii ce știu să ne suporte !
Colegii să trăiască mai mici. ca și mai mari !
Liceul nostru, totuși, paradoxal, e forte
Prin fetele lui dese, nu prin băieții rari.

s

La Oxford, la Sorbona, și-n alte părți de lume,
Sînt multe reușite, știute unanim,
Dar noi liceul nostru, cu număr sau cu nume,
Nici pentru-o grădiniță nu vrem să-l părăsim. •

Trăiască școala noastră, trăiască profesorii !
Trăiască tinerețea tocind, cu noaptea-n cap !
Trăiască fumătorii, dar și nefumătorii !
Trăiască uniforma păstrată în dulap !•

Atît de mult iubindu-l, mai mult decît se poate,
Nici o iubire-n viață nu vom avea la fel,
N-am da liceul nostru nici pentru facultate,
De-ar fi să ni se ceară să îl uităm pe el.

Cei ce-nu știut atâtea în școală să ne-nvețe,
Ne-au dat și gustul pentru un mare ideal.
Trăiască țara noastră bogată-n tinerețe !
Trăiască strălucirea Liceului Central !

Noi, în această școală, am învățat ce-i viața,
Modelul ei rămîne de-a pururea în noi.
Deci nu „Adio, școală” ci „Bună,dimineța”,
Plecăm s-avem de unde ne-ntoarce înapoi.

PROFESORUL MEU DE SIMȚIRE

Preotul Iile Băcioiu,
parohul bisericii Icoanei,
a vrut să mă învețe limba polonă,
oricum, el se ținea de mine să citesc
și-acum, ia atîția ani de cînd a murit de ciroză,
acest preot de geniu,
care a vrut să mă învețe rusește, -
care a vrut să mă învețe franțuzește,
trebuie s-o întreb pe blinda lui nevastă,
Tanti Măria Băcioiu, femeie fără seamăn,
dacă l-a găsit într-un vis,
să-mi spună ce mai face,
să pot să știu și eu unde-l găsesc
și să-mi traducă, dacă va voi,
unele cuvinte sau expresii din limbile
polonă, rusă și franceză.

Lucruri pe care abia astăzi
nu le înțeleg,

16/17 ianuarie 1936

DOAMNA VERDES

Astfel s-a numit
cel mai mare noroc
al vieții mele de licean,
profesoara mea de română.
Doamna Alexandra Verdeș.

Logica ei mișca, munții,
simțirea ei ținea loc de logică
în programele școlare
de dinainte de 1960,
anul nefericit în care
mi-a fost dat
să termin liceul.

Doamna "Verdeș
trebuia să predea
o altă literatură română
decît ceva pe care-o iubea.
decît cea pe care-o știa.
Și totuși, nu-mi explic nici azi
cum reușea doamna Verdeș
să ne spună lucruri esențiale
despre scriitorii români,
în anii cînd,
prin ocuparea culturii române,
de către armata cirilică,
despre noi, românii,
se spunea că sîntem slavi,
iar în literatura română
nu mai existau
lucruri esențiale.

Doamna Verdeş trecea cu jenă
peste paginile proaste •
despre care ar fi fost obligată
să spună că sint pagini bune »-
şi nu spunea aceasta,
trezindu-ne nouă, în schimb,
gustul irezistibil, interesul ocult,
pentru marii noştri scriitori
aflaţi sub interdicţie.

Dar doamna Verdeş avea într-însa
marea şi nobila iubire de valori
încă necunoscute.

Căuta printre elevele şi
elevii dînzei, •>
talente şi caractere,
catalogul avea o mică importanţă
pentru profesoara'mea de română,
literatura română
avea mult mai multă importanţă.
pentru profesoara mea de română.

Nu exista nefericit
pe care să nu-l observe şi să nu-l ajute,
nu exista luptă
între formalismul uneori lezat
al unor colegi de cancelarie
şi viaţa uneori
neatentă la forme
a celor din băncile şcolii
în care Gretty Verdeş
să nu se amestece
de partea noastră
şi să nu cîştige bătălia,
cîşrigîndu-ne, totodată,
în celelalte profesoare
noi instituţii ale tandreţiv

Mi-a arătat într-o zi
Istoria literaturii
a lui George Călinescu,

carte considerată dușmănoasă atunci
și pe care nimeni
nu avea voie să o aibă,
dar pe care doamna Verdeș o avea.
Unele pagini erau acoperite
cu foi albe,
așa cum purtau
și poartă țărani, câteodată,
la căciuli și la braț
doliu albe.

Multe foi albe de-atunci
doamna Verdeș mi le-a dat
ca să scriu pe ele
ceea ce i se părea
că trebuie să fie -
literatura mea.

Mă tulbură și azi '
mistica acelei coincidențe ,
și-mi place să cred \
că, de câteva decenii,
particip, împreună
cu toate forțele pozitive,
ale culturii române,
la umplerea spațiilor libere
care au acoperit
adevăruri ale noastre,
așa cum particip și la
decopertarea acelor adevăruri.
așa cum visez
ca în literatura mea
să fie prezente nu numai
aceste situații în sine
ci și relația lor,
lăuntrică relație
care trebuie să se fi stabilit
între adevărurile pe care
o genială profesoară de română
nu voia să le ucidă
și paginile albe de hîrtie

cu care ea ascundea
pentru mai târziu,
proteja pentru totdeauna
și dădea mai departe elevilor¹ ei
adevărurile.

Da, doamnă **Verdeș**,
așa am înțeles eu
lecția dumneavoastră de româna.

Si dacă aș fi întrebat
care e prima imagine figurativa
a culturii romane
din punctul meu de vedere.'
la dumneavoastră m-aș gândi.
neprețuita mea profesoară,
pentru care am ținut
doliu alb,
și mereu îmi va rămâne
pe fiecare foaie,
pe o pagină,
destul alb
ca să nu pierd niciodată
acest doliu,
și pe cealaltă pagină
destul alb
ca să mai am loc să scriu
peste orice măsură de precauție,
peste orice interdicție,
peste orice accident istoric,
ceea ce nu mi-e rușine
să consider
că este mereu
teza mea la română.

26/28 *mai* (981

ORA EXACTĂ

*Ceas în turn nu exista,
turn nici el nu exista,
și-atunci ora se dădea
numa-n picuri de cișmea,*

Blîncîa picurare de cișmele
peste cartierul liniștit^
și mai vin fecioare să se spele
că le-a dus iubirea la cutat.

Dac-ar ști cișmelele să spună
cîte spală ele de demult,
lumea ar părea, cum e, nebună,
scrisă de-un ceasornicar ocult.

Ginerele s-a spălat de sînge,
socrii s-au spălat și ei de bani,
la cișmeaua asta care plînge
fiindcă poartă-n picurare ani

Noaptea cînd dau greierii de cîntec
si încearcă voci la fierăstrău,
omul beat își simte iadu-n pîntec
și cișmeaua-i dă un leac, al său.

Unii pun sub ea găleți cu bere,
alții bagă ceafa sub șuvoi,
e un susurat de înviere
tot ce spun cișmelele spre noi.

Multe bune și mai muie rele,
totuși, echilibrul înțelept,
cînd e plin orașul de cișmele,
inima-i la locul ei, în piept.

23/24 mai 1988

CHIOȘCUL DE ZIARE

Tiu știu de ce, la chioșcul de ziare,
încă de mic, mergeam ca la altar,
mi se părea că ziua cînd apare
e-un lucru important și tutelar.

Și ajungeam acolo dimineața,
cînd lucrurile se conjugă strimb,
și cînd întregul chioșc lua mirosul
de plumb, al scriiturilor de plumb.

Eu deschideam „Gazeta literară”
și-mi cufundam obrazu-n foi, adînc,
nici azi nu •știu'de ce, cîteodată,
peeîte-un text îmi și venea să plîng.

Dar mai ales luam „Contemporanul”,
cu foaie mare și cu scrisul drept,
„ și-mi îmbrăcam tristețea-n Călinescu
și-mi presarăm albastru peste piept.

„Scînteia” o luau destui tovarăși ;
și-n chioșc veneau bătrîni independenți,
ce „România liberă” cerînd-o
le-o fluturau prin față la sergenți.

Dar nu era acolo nici o luptă,
toți cetățenii așteptau la rînd,
erau ziare-n chioșcul de ziare,
tutun și plumb, mirosuri dumicînd.

Și nurnai către ultimele clase
cînd devenisem miștocar și bun,
am început să cer lîngă ziare
și primele pachete de tutun. \

Că pîn-atunci, mergeam în chioșc, sfielnic,
disprețuind tutunul cel vulgar,
cu-atît mai mult. cu cît la mine-acasă
toți își făceau țigarea din ziar.

Dar eu, și azi, la chioșcul de ziare,
mă duc ca la altarul fără leac,
și-aș vrea să intru cu obrazu-n foaie
și nu știu din ce pricină n-o fac.

25 mai 2988

POȘTAȘUL

Indiferent ce veste, este
E important că este-o veste.

Lumea-ntreagă e la el în geantă
și o schimbă zilnic de trei ori,
vine din comuna primitivă
împărțind ziare și scrisori.

Îl cunosc bătrimi și copii,
are mâini magnetice și mari,
dacă dă copiilor pachete
și dă banii la pensionari.

„Poșta” strigă el și cîinii latră,
„Poșta” strigă el și cîinii tac.
Moș Crăciun îi seamănă, probabil,
aducindu-și darurile-n sac.

Doamne, dă-i din cînd în cînd puterea
ce pe el prin viață l-a purtat
să-și aducă lui o veste bună,
că nevasta i-a născut băiat.

E maratonistul de serviciu,
are bicicletă uneori,
poartă-n sac dramaturgia lumii
scrisă în ziare și-n scrisori.

Iar în ziua cînd i se întîmplă
să transmită numai tragedii.
ar putea să se prezinte Shakespeare
dacă-atît de milă nu i-ar fi.

El e cel mai mare om al străzii,
fără el ne-am stinge de plictis,
mamă dragă, a venit poștașul,
lumea, ușa casei ne-a deschis.

Fără-aceste biete informații
ar urma declinul uriaș,
am lua cu toții drumul junglei...
Lumea este lume prin poștaș.

23 mai 2008

CIREȘUL

Pe Strada Icoanei, mister fără greș,
din fiecă lucră cădea pe pămînt
și, Doamne, ce alb înflorea un cireș
de parcă pleca din altare un sfînt.

Eu n-aveam puterea urîtă să-l gust
cînd fructe ieșeau dintre florile lui,
și sîmburi săreau dintr-un roșu robust
și sîmburi cădeau, și din guri de statui.

Pe Strada Icoanei, cireșul bătrîn
dădea o impresie albă, de rai,
și florile lui peste vreme rămîn
mai mult decît fructele ce le mîncăi.

Un alb zăpăcit ca de var revanșard
pe care n-ai voie să-l guști, că și mori,
sînt multe albine și florile ard,
și-n alb s-au sfințit celelalte culori.

Cireșul pe Strada Icoanei și-acum
adus de albine e parcă, mereu,
se sprijină-n una din crengi cînd pe drum
venind de departe, el simte că-i greu.

Pe Strada Icoanei mister .fără greș
dar care devine nu sfînt, ci util,
măreț și concret a-nflorit un cireș,
curat ca un mistic surîs de copil.

Și-n rest nu mai știu chiar nimic, chiar nimic,
cireșele proprii l-au și doborât,
cireșul bătrîn e un vreasc foarte mic
pe Strada Icoanei. La numărul cit ?

Și-atît de-aplecat e cireșul acum,
sub fructele lui și-ale cinicei sorți,
încît parc-ar vrea, printr-un' hohot postum,
cireșe să dea, nu la vii, ci la morți.

27/28 mai 1988

CELEBRITĂȚILE STRĂZII

Celebritățile străzii
trec salutînd
pe necunoscuții
care salută.

S-au îmbrăcat în costume ușoare,
fac mici plimbări prin cartier,
poartă eșarfe neglijente la gît,
și pantofi de pai împletit,
e parada lor,
e promenada lor,
actori, poeți, preoți,
avocați, matematicieni,
sportivi, doctori,
pe strada Icoanei
celebritățile se salută respectuos
cu anonimii,
mai opresc la Restaurantul Moldova
și cer lucruri care nu se găsesc,
formule de cafea rece
dintre cele două războaie,
mîncăruri orînduite
ca la Paris, la Moscova
sau la Berlin,
din pragul ușii restaurantului
mai au de rostit
un magie cuvînt de final,
toată lumea se uită,
toată lumea murmură,
sîntem prin anul 1960,
pe stradă trec mașini Pobeda,

tramvaiul de pe strada Icoanei
încă nu s-a scos,
este, dacă nu mă înșel,
tramvaiul cu numărul 24,
în care urcăm
Paul și Alina,
Sanda și eu,
și plecăm în lume,
hămesiți de glorie,
ca să ne întoarcem
pe strada Icoanei,
faimoși,
cînd tramvaiul nu va mai fi,
cînd mașinile Pobeda
vor fi intrat în muzeele uitării,
iar noi, care am salutat celebrități,
și ele ne-au răspuns,
pe strada Icoanei vom veni
pe postul de celebrități
să salutăm anonimii,
să ne uităm și noi
ce fete frumoase ies zilnic
din Școala Centrală,
să intrăm la Restaurantul Moldova
și, cu privirile pierdute
prin pîcla ferestrelor,
să cerem o formulă
imposibilă de cafea rece,
sau niște mîncăruri abracadabrante,
din vremea dintre cele două războaie mondiale,
sau și mai demult,
din vremea cînd eram tineri
și salutăm celebritățile
care treceau
pur și simplu ca să treacă
pe Strada Icoanei.

25 mai 1985

TEATRUL BULANDRA

în curtea liceului nostru
un teatru de vază era,
actori și actrițe de seamă
și scaune de catifea,
aicea la Teatrul Bulandra
urca aspirația mea.

Jucam într-o piesă naivă
un rol de soldat idiot,
acum, de-aș mai vrea să-mi fac rolul,
probabil că n-am să mai pot,
spre slava liceului nostru
actorul e mult, dar nu-i tot.,

Actrițe faimoase și grave,
mereu am avut în liceu,
ca Silvia și Violeta,
aceleași și-atunci și mereu ;
cu ochi albaştriți de plăcere
pe scenă fac pasul și eu.

Futerea de-a ci~ede în teatru
o ai, o mai pierzi și-o găsești,
actori și actrițe de-a valma,
culisele actoricești,
în curtea liceului nostru
deschid, astăzi încă, ferești.

Eu nici nu mai știu ce actriță
cu sufletu-acela iubeam,
dar știu mai precis ce elevă
cu sufletu-acela iubeam,

**și știu matematic himera
pe care atunci o iubeam.**

în curtea liceului nostru
e-un teatru distins și întreg,
de-atuncea, c-un fel de putere,
eu teatrul, adînc **1**-înțeleg,
iar Shakespeare, aflat pe afișe,
mi-a fost și-mi rămîne **coleg**.

25 mai 1988

SCHITU DARVARI

Iubita mea cu ochii mari
și gura fără de rușine,
pe strada Schitului Darvari
să știi că-ți șade foarte bine.

Aici sînt trecători mai rari,
doar niște fluturi și albine,
mă simt flatat cînd tu tresari
urcînd cu genele pe mine.

Eu cum te cheamă nu mai știu,
că nu umblăm cu cataloage,
dar te iubesc de timpuriu,
ceva spre sinii tăi mă trage.

Am cu băieții un pariu
pe trei țigări și trei catarge,
că pot să te sărut de viu
și nici un schit nu se va sparge.

Azi-noapte cică în Obor
umblau nerozii cu cuțitul,
disprețuiesc luci-area lor
eu umblu numai cu iubitul.

Și plin de praf lunar cobor
găsindu-mi drumul cu chibritul,
prin macadamul tunător
pe unde se găsește Schitul.

Iubita mea din anii mici,
adolescenta mea licee,
noi amîndoi murim aici
ca amintirea să ne steie

stigmat colegilor complici
cînd diriginta-ntreabă „Ce e ?*
și-aș vrea să zic, și-aș vrea să zici
că sînt bărbat, că ești femeie.

Perechea ta de ochi și-acum
albaștri cum au fost vreodată,
călătorește ca un fum
spre-a poposi la altă fată.

Și eu iubirea mi-o îndrum
aceeași stradă s-o străbată,
C-un Schit Darvari glosînd postum
prin clopotul chemat să bată.

25 mai 1988

NUCUL DE PE MAIDAN

Eu l-am văzut cum liber pe maidan
biserici mari de iod rotea sub stele,
și nuci dădea în fiecare an
și foamei tuturor și foamei mele.

Da, nukul liber astfel arăta,
nu se gindea să fie sau să placă,
el exista în plinătatea sa,
că nu-i rupsese nimeni nici o cracă.

De fapt, era și-un obicei străbun
pe care-l respectau și ieunucii,
să nu atingă nici obuz de tun,
nici lamă de cuțit, nici fiare — nucii.

Era considerat un monument,
de netradus în nici o altă limbă,
și cei bătrâni spuneau, nu că-i prudent,
ci că-i prea bun, când frunzele își schimbă.

N-avea de-a face nici cu grădinari
și nici cu pădurari din lumea mare,
în el făcea și cerul ochii mari
când oamenii tăceau, simțind că-i doare.

Era un nuc de vîrstă unei țări,
și-un continent îi tremura în frunze,
dar au venit forestieri călări
cu gînduri seci și uneltiri ascunse.

Și o femeie jalnic a țipat
de parcă un infarct brutal căzuse,
ca să-i lovească viață și bărbat,
și-apoi a dat într-un acces de tuse.

Săriți, striga femeia, ca la foc,
veniți, striga un picur spre pîraie,
că nukul nostru fără de noroc
l-au arestat întreg și-acum îl taie.

Și parcă țara se rănise-n el,
cum îl făceau să intre printre lemne,
identitatea luîndu-i-o la fel
cu toporiști și joagăre nedemne.

Am auzit că l-au făcut birou,
la unul dintre ei, care-l tăiașe,
și, după-un timp, am auzit din nou
că l-a ucis zdrobindu-i nervi și oase.

La un cutremur sau așa ceva,
cel care l-a tăiat din rădăcină
cică-a simțit biroul pe podea
cum a pornit asupra lui să vină.

Și-n clipa loviturii fără saț,
vechi rădăcini se ridicau sub țară,
și el văzu cu ochi înspăimîntați
cum dă în el justițiarul braț
din nukul liber de odinioară.

27/28 mai 1988

ACTOR CU CHITARA

*Sînt un actor cu misiune -grea
"Vă cînt ceva, vă reproșez ceva,
Și rolul meu e însăși viața mea
Și masca mea e chiar chitara mea.*

Sînt un actor cu misiune grea
Vă spun ceva dar vă și-ntreb ceva,
Chitara asta este masca mea.

O țin aici, sub umărul meu stîng,
Mă uit în ea ca-ntr-un tunel adînc,
Ea cîntă-n locul meu, cînd e să plîng.

Cu masca-n brațe vă mai dau un semn
Că omul trebuie să fie demn
Și lăcrimez pe masca mea de lemn.

Mi-ajunge-un metru de pămînt și cer
Să pot să cînt, să pot să mă ofer,
Sînt un actor și cred în adevăr.

Chitara sună nemaipomenit
Dac-ascultați un solo, sîntem chit,
Sînt un actor, să știți că v-am iubit.

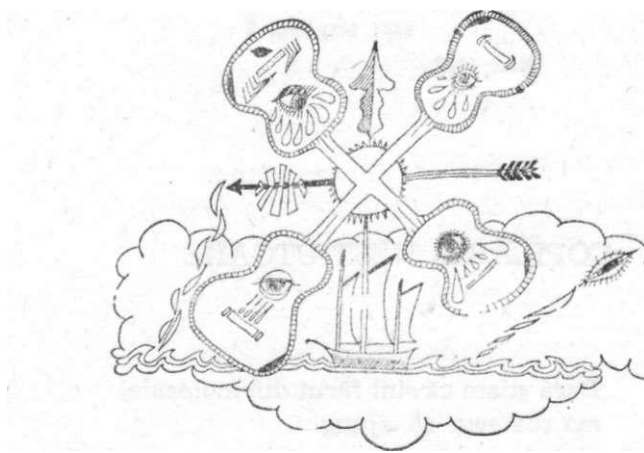
Și cînd mi-e dor de voi, numaidecît,
O strîng la piept și-mi trece de urît
Eu iau chitara-n brațe și atît.

Actor, rapsod, folkist și trubadur,
La mine~n cîntec versul mai e pur,
Eu cred în oameni și-n ce cînt, vă jur.

Iar într-o zi, în cea mai tristă zi,
Cînd eu să plec de-aici va trebui,
Chitara fără mine va vorbi.

Ea vă va spune, poate, tuturor,
Actorii mor, dar măștile nu mor,
Chitara cîntă fără de actor
Și masca mea reintră în decor.

ianuarie 1988

PREȚ

Restaurarea mea
Vă va costa mai mult
Decît sănătatea
Pe care mi-ați luat-o

16/17 august 1986, Păltiniș

TEMPERATURĂ

Cîtă vreme
poștașii
îmi mai aduc scrisori,
e încă bine.

dec. 198?

COPILĂRIE NEȘTIUTOARE

Dacă știam că sînt făcut din molecu!
mă zbăteam să ajung
război atomic.

12 februarie 1988

IMPOSIBILA PURITATE

Transpirat,
din visele fără finalitate
ale unei nopți
de sărbătoare profană,
m-așez la masa de scris
și-mi dau seama că nu,
nu se poate scrie curat
dacă nu ești curat,
mă ridic de la masă,
mă spăl pîn-la brîu,
mă șterg
cu un prosop foarte aspru
și în fața ochilor mei
hîrtia transpiră cerneală.

imposibilă ești, puritate.

3 ianuarie 1958

PREAPLIN

În mine se-adună bogat zăcămint
Și nimenea nu mi-l mai știe,
Nici rudele mele nu știu ce mai sînt,
Un om, sau un duh cu chirie.

În mine, provizii cît pentru un veac
Așteaptă o gură flămîndă,
Dar toți spectatorii, de panică, tac, "
Li-i teamă de-o stranie pîndă.

Și zilnic de toți trecătorii mă rog
Să vină și să se înfrupte
Că uite-am ajuns cel mai straniu milog
Să dărui trofee din lupte.

Bogat de victorii mă rog tot mereu
Din mine-n pahar să se toarne,
Luați-l și beți-l, e sîngele meu,
Mîncăți așteptînda mea carne.

Voi nu mai simțiți că în mine nu-i loc
Și trebuie totul să dărui ?
Altfel am să-mi pun, din voința mea, foc
De nu mă împart fiecăru.

13/14 februarie 1986

FIRUL' IERBII

Am adormit după-amiază
oi am visat scriitorii morți.
De ce-i purtam în creier ?
Prin strania primăvară întârziată,
Din pământul care i-a cuprins,
Dădea firul ierbii,
Firul ierbii, în creierul meu.

24/25 martie 1987

BOCET

Jumătate de veac, a domnit Ștefan cel Mare,
peste oameni, peste pământuri și peste mănăstiri,
toate românești,
cu diminutivul Moldovei în ele,
și grea i-a fost lupta
și nu întotdeauna ai lui l-au înțeles
și nu totdeauna a găsit
în provincia soră Muntenia
înțelegere.

Și a murit Ștefan cel Mare,
lăsându-și trupul să fie întrebuințat
ca mijloc de unire a românilor
la hotarul dintre niște imperii,
cu care a făcut politică tot timpul,
dar cărora nu li s-a plecat niciodată.

Jumătate de veac, a trudit Ștefan cel Mare
pentru cauza națională
și altă jumătate de veac, cea care a urmat,
l-au plîns femeile neamului
lăsându-și moștenire din mamă-n fiică
și din fiică-n nepoată
în toate luminările mănăstirilor
și-n toate bordeiele
și-n toate sălciile,
lacrimile Moldovei,
lacrimile lor de zestre,
pentru un plîns de neam întreg
care poate să-și piardă o parte a sa,
o anumită vreme,
pentru ca tot ce e viu și n-ar trebui să moară.

Jumătate de veac — Ștefan ce! Mare pe tron,
altă jumătate de veac — plînsul pentru el
și-n rest, ediția populară,
a lacrimilor româncelor,
viteze la fapte, dar moi la inimă,
lacrimile lor în țevile armelor
pentru orice eventualitate.

ÎN DRUM

Nu contați pe plînsu-mi, orișice mi-ați face
Eu, cu mine însumi, nu voi face pace,
Din neliniștire liniștea se naște
Voi n-ați auzire de vreun cer cu broaște ?

Duceți-mă-n casă, puneți-mă bine,
Norii mă apasă, cerul zace-n mine,
Ființa mea nu are doar chemări concrete,
Foame, la mîncare, apă, cînd mi-e sete.

Sînt în mine toate destinate vouă,
Dor de libertate și de-o lume nouă,
Vechi și noi proporții zilnic ne îngheață,
Dacă mă dați morții, eu vă voi da viață.

E un cal pe vale mort și stă să fiarbă,
Moartea firii sale naște-o dulce iarbă,
Vajnică pereche în înlănțuire,
Sunet și ureche, ură și iubire-

Din cartofi se-arată viitori tuberculi,
Eu și lumea toată sub aceleași reguli,
Morților, o vreme, le mai crește părul,
Fie să ne cheme numai adevărul.

Dacă mă mai doare ceea ce se-ntîmplă,
Dați-mi, fiecare, cheie pentru tîmpîă.

29 noiembrie 1987

DRUMURILE MI-AU RAMAS LUNGI

Toate drumurile, toate drumurile
în care-am fost îmbrăcat
zilnic și ce bine-mi veneau,
mi-au rămas lungi.

Se vede treaba că am început
să pierd milimetri de calciu
și să fiu mai scund,
dacă umbra mea umplea
pînă mai ieri
povîrnișul muntelui
iar astăzi e în gleznele mele.

Probasem cu entuziasm
toate drumurile,
îmi plăcea să le port
înfășurate pe picior
și să le străbat
dintr-o chiuitură.

Acum, dacă iau un drum în brațe,
croitorii dau din cap că nu,
mă uit și eu,
așa e, da, așa e,
mînecele-mi sînt lungi,
peste glezne — încolo,
drumurile atîrnă
departe, pînă sub tălpile
unuia și altuia.

La locul meu, pe nici un drum,
și toate drumurile
făcute de comandă,
nu mi se mai potrivesc,
mi-au rămas lungi.

25 februarie 1988

DE CE SÎNT TRIST

Sînt trist,
Sînt mai trist
Decît oasele lui Bacovia
în pămînt.
Şi cel mai mult mă întristează
Veselia corbilor longevivi
Care se rotesc asupra-mi
Ca de ninsoare şi de poftă.

10/11 ianuarie 1986

CĂLĂTORUL OBOSIT

Am venit de departe
să nu mai plec niciodată,
mai vezi și tu,
mai văd și eu,
dacă o să se poată
și ce o să se poată.

Dar nu mai pot să-ți intru în casă,
că mă simt un fel de armată,
că mi s-au strîns
în lacrimi toți norii
și pe tălpi
atîta cale ferată.

Am venit de departe
și n-am să mai plec
niciodată.

6 mai 1988

LUMINĂ ZIGURATĂ

Prin filtre zdrențuite
mereu aceeași toamnă,
lumină zigurată dintr-un celest crenel,
a cărui strălumină mai mare decât el
pe sine, la-ntuneric și moarte
se condamnă

ALERGÎND PRIN ȚARA

Miroase-a cîmp, pe geam miros de cîmp,
Miriștea somn de paie îmi trimite,
Și păru-n cap mi se clădește strîmb
Cu foi de floarea soarelui strivite.

Trec la volan în goană pe șosea,
Prin pilcuri de pădure necitețe,
Mirosul cerului în ceafa mea
Mai strigă strașnic despre tinerețe.

M-aș tăvăli spre seară prin miros
De brazdă care mîine se răstoarnă,
Ca după dragoste s-adorm frumos,
Trezit de primul spic de fulg de iarnă.

Acum alerg istoric și tăcut
Și un miros de plantă îmi ajunge
Ca să renunț, rîzînd, la absolut
Și-n nări să simt zăbala mea de sînge.

Nu m-ați strivit cu totul în oraș,
Melancolia mea acum în mulți e,
De ce s-o uit în seama vreunui laș
Cînd mie-mi ard picioarele desculțe ?

Și hainele îmi flutură în vînt
De parc-ar vrea și ele să exprime
Emoția că nu am fost înfrînt,
Că asta-i țara mea în întregime.

Mai pot lupta, mai pot iubi femei,
Mai pot să cînt treeînd prin noaptea oarbă,
Mai pot sări în foc pentru ai mei,
Mai pot să-mi leg picioarele cu iarbă.

E-adevărat, sînt noate mai comod,
Dar nu în chestiuni esențiale,
Să mor cu țara e un singur mod
Cînd țara nu mai are altă cale.

Mai sînt copil cît n-am putut să fiu
Și pot să mă mai bucur în neștire
Că pe pămînt nu-i încă prea tîrziu
Nici pentru flori și nici pentru iubire.

Iar, dacă-n templu intru azi mai rar,
E pentru că e loc puțin de mine,
Trimit scrisori fără destinatar,
Iar cînd primesc răspuns mi-e și mai bine.

încolo, rîd ca prostul pe șosea
Și cred că e favoarea cea mai mare
Să pot ca, alergînd prin țara mea,
Să mă opresc cu gura pe izvoare.

21 iulie 1987

DOR DE PĂDURE

Dincolo de Vatra Dornei, dincolo de Cîmpulung,
într-un munte foarte straniu, cu păduri la fel de stranii,
voi pleca în miezul iernii, hotărît să și ajung,
după ce va trece viața, după ce vor trece anii.

Vin pîraiele din ceață, vin spărgîndu-se-n copaci,
către botul de mireasă al căpriței ce așteaptă,
ca să dea un pic de apă iezișorilor săraci,'
cînd prin ochiuri de poiană toată zmeura e coaptă.

Dincolo de orice puncte cunoscute pînă azi,
dincolo de geografia care nu mă mai încapă,
mă trezește moartea, noaptea, ca o sete dinspre brazii,
hai, în Nordul fără margini, ca să fim de noi aproape.

De la frunză pîn-la apă, înfloresc virginități,
chiar și caprele gravide noaptea redevin virgine,
pune-ți ghetă în picioare, bice pe spinare dă-ți,
nimeni din această lume nu va fi întreg ca tine.

Mă absoarbe-n ea pădurea ca un nai bolnav de tot,
dacă frunzele mă cheamă n-am puterea de-a rămîne,
a fugi de Nordul dulce nu mai vreau și nu mai pot,
voi muri rîzînd în munții încifrărilor bătrîne.

Dincolo de Vatra Dornei, dincolo de Cîmpulung,
dincolo de primăvară și de vară și de toamnă,
într-o vară liniștită am să fug și am s-ajung,
că pădurea, la ea însăși, ca la moarte mă condamnă.

•7/8 *decembrie 1987*

CU OCHII SPRE MUNTE

Ar fi călătoria către munte
Cu magnetismul aclamînd pe creste,
Dar drumul nostru şes şi neted este
Şi-n veci ne risipim în amănunte.

Mai spun bătrînii cîte o poveste,
Ne mai lovesc ninsorile cărunte,
Dar frigul înălţimii nu pătrunde
Prin faldurii comodei noastre veste.

Şi într-o zi, cînd sîngele e rece
Şi noi intrăm în şes, mai şes a-l face,
Cu ochii ficşi într-o hilară pace
Nu mai pricepem ce se mai petrece.

încolo e o cale strîmbă, dreaptă
Spre muntele ce încă ne aşteaptă.

12 iulie 1987

NUNTĂ DE MOȚI

Voi poate nici nu veți înțelege
în comoditatea voastră, de la șes,
marele și tragicul exemplu
de sărăcie și independență
pe care-l dau
de două mii de ani
Moții.

Eu însumi pe stîncile lor
abia mă mai țin pe picioare,
trec pe lingă Crișurile lor,
pe lîngă Arieșurile lor
și n-am sentimentul unei măreții
mai mici
decît am avut pe Mississippi,
ba chiar mi-e mai frică aici,
să mă uit, de pe șosea, către rîu,
o adîncime aproape magnetică
îmi răvășește nervii
aici, în Apusenii Moților.

Minerul, tăietorul de lemne,
țăranca bătrînă, milițianul,
profesorul de matematică, preotul
și activistul de partid sint solidari
și la muncă și la chef și la dezastre
și nimeni nu poate intra între ei
fără a se răni mortal de stîncă lor,
de tancul lor orgolios,
de voința lor inimaginabilă
de a supraviețui (și de a fi supraviețuit !)
deznaționalizării.

și imbecilizării,
ei, aceștia, orice-ar deveni
râmin Moți.

Poveștile lor despre Horea și Iancu
par zvonuri recente despre contemporani,
parcă alaltăieri au terminat
și astăzi reiau
o lungă legendă cu munți și martiri.

Și nici nu vorbesc tare moții
de parcă s-ar teme
să nu-i trezească din somn
pe cei care dorm
așteptindu-și intrarea-n istorie

Dacă a fost de călcat
o formă conservatoare,
spre binele moșilor,
moșii au călcat-o ;
dacă a fost de dosit un munte
de ochiul lacom
al hoșilor de țară
moșii au împărțit între ei
și au ascuns muntele.

Numai trădarea de țară
ei nu au cunoscut-o,
ei nu o cunosc
și, cu prețul propriei vieți,
ei refuză trădarea.

Sărăcie și independența '
Nici un fel de plăcere a luxului,
strictul necesar, atît,
pentru ziua de azi,
dar totul pentru istorie,
nu lăfăiri în speranța.
tot mai puțini oameni tineri,
făina pentru pîine.
lemnele pentru foc,
toate trudnic obținute.

.Iutr-adevăr"

Trenuri — nu,
avioane — nu,
autobuze — înainte de reparația capitală ;
moșii vin pe jos
d-a pururea
la Marea Unire.
Moșii rezistă
bolnavi și eroici,
moșii rezistă.

Se golesc sate, dar nu mor satele,
în ei se împiedică, totuși,
chiar și propria lor tentație
de a trăi mai ușor,
rănim aici,
totdeauna, aici,
porcii trebuie dați la contract,
vițeei trebuie făcuți mari,
și nu există destule brațe de muncă
pentru cosit finul ;
moșii merg mai departe-

Și totuși, în Apuseni,
o viață tainică !

Deșertul stîncos încă nu e deșert,
e frig și umed.
Vara, cum se spune aici,
cade într-o joi.

În noaptea aceasta la Albac
nu știu de unde
s-au adunat 300 de oameni
la o nuntă.

Și nici nu știu de ce.
Îi aud cîntînd,
se aud taragoatele fraților Pasca,
pînă departe
zgomotul barbar al nunții.

Pînă și ploaia a stat
cînd s-au dezvoltat
bucuriile nunții în cer.

Patria e în sufletele lor,
ale acestor moți,
care n-o mai au decît pe ea
și care o privesc sfielnic și milos
pentru că ei nu știu exact
dacă nu cumva ea
are necazuri mai multe ca ei.

La pădure, în mine, în fabrici,
poimîine moții o vor lua iar de la capăt.
puțini la trup și neînduplecați
vor merge la cîte-un hram,
vor mai avea cîte-o nuntă,
vara va cădea într-o joi,
toamna, în tot restul săptămînii.

Și, totuși, peste puterea primăriilor,
și maternităților,
va continua să se desfășoare
aproape geologică.
în implacabilitatea ei,
viața tainică a moților.

Acum la o nuntă barbară din Albac
se cîntă. de se depărtează norii
și calendarele cad de pe pereți.

Voi, cei fără caracter,
care vă reclamați unii pe alții,
nu veți înțelege niciodată
acest Tniracol moțesc.

Nici eu nu l-aș fi înțeles
clacă n-aveam norocul
să fi considerat încă de tînăr
că Dumnezeuul românilor
a trăit în Apuseni,

în această aspră rezervație
de sărăcie și independență.
Așa am crezut, așa cred,
așa mă-întorc de la munți către șes.
însuflețit de problema moțească.

Și cui să dau •
și cum să dau acest exemplu ⁿ
O nuntă de moți la Albac.

16/17 mai 1987, Albac

TOAMNĂ-N BIHOR

Un dangăt viu de frunză în Bihor, *f*
prin foşnetul de lacrimi şi cascade,
nervurile de astă-vară mor
şi tot copacul printr-o frunză cade

•Se-aud cocorii, ca din alt judeţ,
dar ca din alte ceruri vin ecouri,
porumbul, peste aur, are preţ
ştiuleţii galbeni picură-n halouri.

Ne mai vedem cu toti cei ce-au fost
şi ei ne văd prin muguri ce-or să vină,
în toată toamna asta e un rost.
miroase-a primăvară şi-a lumină.

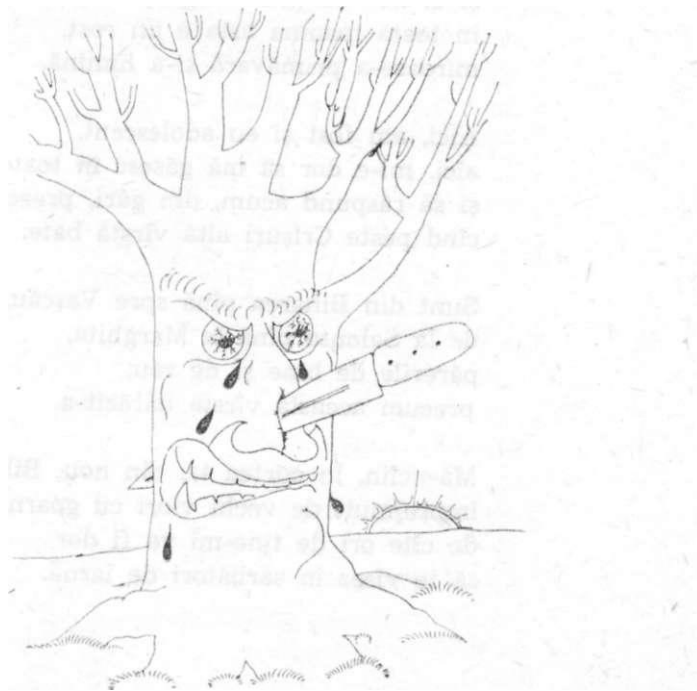
Aici, am fost şi eu adolescent,
aici, mi-e dor să mă găsesc în toate
şi să răspund acum, din gări, prezent
cînd peste Crişuri altă vîrstă bate.

Simt din Biharea pînă spre Vaşcău,
de la Salonta pînă la Marghita,
părerile de bine şi de rău,
precum această vîrstă hărăzit-a.

Mă-nclin, în curtea ta, din nou. Bihor,
împrejmuit de vechi viori cu goarnă
de cîte ori de tine-mi va fi dor
să te visez în sărbători de iarnă.

E toamnă în Bihor și toamnă-n cer,
cînd duhul drumului — la drum mă-ndeamnă,
atitea sfînte amintiri mă cer
și nu știu cui : copacului stingher
sau mie, ca și lui îmi este toamnă.

2 septembrie 1986

MULȚIMEA DIVINA

La Cugir, într-o noapte cu ploaie,
Nici un rău nu putea să mai vină,
Nici prăpăd, nici minciuni, nici războaie,
Părea că lumina în ea însăși se taie,
învinovățită fără de vină,
Munții mari repetau că așa e,
La Cugir, într-o noapte cu ploaie,
Și ce cântec — mulțimea divină.

6 mai 1988

DACĂ VĂ-NTREABĂ CINEVA

Dacă vă-ntreabă cineva
ce caut eu la Mănăstire,
vă rog, atît să-i dați de știre
eu caut rădăcina mea.

Episcopia din Râmeți
mi-a fost și mie tutelară,
cum Transilvania mi-e țară
și mie, unul din poeți.

Dacă vă-ntreabă cineva
ce vrea aicea, Păunescul,
răspundeți-i cu tot firescul,
aici e Mănăstirea sa.

Și eu mă simt, aici, întreg,
zidit și reîntors la fire,
pentru eterna dăinuire
pe care-aș vrea s-o înțeleg.

Dacă vă-ntreabă cineva
ce tot mai caut eu pe-aicea,
eu mă prezint cu cicatricea,
de-atunci cînd inima lupta.

7 sep. 1987, *Râmeți*

ADEVERINȚA

Această frunză
Care a străbătut lumea.
Ca o dovadă de libertate,
Cade acum
Ca o adeverință zdrențuită
Că e toamnă
Și nu mai poate.

PLUTON

Aștept primăvara :
vreau să fiu dus de un pluton suav
la primul zid și împușcat cu muguri
și când voi muri să-mi înflorească toate rănilile
să vină toate albinele la rănilile mele
și să mă transporte pe aripi
către tărîmul de polen unde merită să ajung
cu flori cu tot, cu tristețe cu tot,
cu primăvară cu tot,
acum și-n veacul vecilor.

AU ÎNTREBAT PLUGURILE

La primărie din sat au venit plugurile
Să-ntrebe de plugari
Și le-a răspuns tocul
Din călimara primarului
Și le-a răspuns ștampila
Din seiful primarului
Că sînt plecați
Și plugurile s-au întors
încet spre casă
Ruginind de ciudate
Și necunoscute lacrimi.

Arad, 18/19 martie 1984 ,

CLOPOTUL

La atelierul de turnat clopote
e o schelărie pentru încercări
eind clopotul e gata aici și bate
țărani din satele care-l așteaptă
se închină și așteaptă să vadă ce va fi
în vreme ce turla bisericii
troznește a vreme mare. de dor de clopot.

decembrie 2987

ORAȘUL

Orașul
este un sat
în poziție
de drept

4 august 1986, Săliște

ÎNTOARCERE

întoarcerea spre agricultură
va provoca în oameni
un dor real
de o nouă industrie.

RESPECT

Cel mai mare respect
Ți-l acordă țăranul,
Cînd își pune pantofii
Care-l strîng.

EU SÎNT EU

Trenuri somnoroase pleacă întrebînd
Ce-i cu mine-n gară, ce-oi avea de gînd,
Plec și eu din gară și tristețea-mi port
Spre mirajul galben din aeroport.

Galbenă-i lumina, ochii mei sînt triști,
Toți privesc la mine ca la teroriști.
Unde-aș pune pasul liber și corect,
Fără îndoială, aș părea suspect.

Și pe zi ce trece lumea-i tot mai rea,
Cînd nu vreau nimica, crede că aș vrea.
Gara mă somează, iarba nu-mi dă loc,
Pe aeroporturi parcă aș da foc.

Încordarea^an lume a crescut cumplit.
Eu mă simt suspectul care a iubit.
Și cu cît iubirea mi-o arăt firesc,
Cu atît toți ceilalți straniu mă privesc.

Am cocoașă-n spate și am mîini prea mari.
Ștergători de lacrimi am la ochelari,
Cum în lumea asta totul e cum nu-i.
Mă transform în altul fără voia lui,

Bat cu pumnu-n masă și cu biciu-n cal,
Nu mai sînt patetic și sentimental,
Fug rîzînd din gară la aeroport,
Un pistol cu apă într-o mînă port.

Pun pistolu-n ceafă la aviator,
Nu crîni, urmează ruta ta de zbor,
Ruta dumitale este ruta mea,
Dar eu sînt eu însumi, nu altcineva.

Vreau după acestea pe acest pămînt
Să mă luați cu toții drept ceea ce sînt,
Acum observ cît e de greu,
Să vă arăt că eu sînt eu.

28/29 ianuarie 1987

PRIN EI

Mai mult decît propria mea vîrstă,
mai mult decît propria mea numărătoare,
mai mult decît călătoria mea in oglindă,
mă tulbură și mă doare
bătrînețea prietenilor mei,

pe care nu-i văzusem de mult și-i văd brusc-

i *ianuarie 1988*

CREZ

Iubesc
singurătatea spornica,
mă enervează
solidaritatea egoiştilor
alianţa sterililor

TOȚI

Toți oamenii pe care i-am cunoscut
au fost exact
cei care aveau
mai mare nevoie de mine.

BUNICII

Bunicii noștri sînt acei oameni bun
pe care nu-i lasă părinții noștri
să ne iubească
atît cit ar putea dînșii.

PAȘII

Pașii
sînt vulgarizarea ideii de roată.

CÎNTEC

De cinci m-am născut sub soare
Sînt furnica truditore,
Doamne, ține-mă-n picioare,
Sînt femeie, sînt datoare.

Vin ai casei către casă
Cine-n cale să le iasă,
Haideți toți și stați la masă,
Eu n-am timp să fiu frumoasă,

Cînd să zic și eu că-i bine,
Vreun vecin cu-o veste vine,
Cine s-a certat cu cine
De mă doare tot pe mine.

Măi copile, măi bărbate.
Voi în luptă vă veți bate,
Eu acas pe deșălate
Le așez la loc pe toate.

Doamne fă-i în loc să steie
Ca să-și facă o idee.
Viața ce e, moartea ce e,
Ce e soarta de femeie.

VITEZĂ

Am regimul avioanelor :
Ori stau, ori zbor.
Nu pot merge.

MELCUL

De curînd
m-am întîlnit cu melcul,
care a plecat în aceeaşi direcţie cu mine,
acum **20** de ani,
el n-are nevroză.

PROIECT

Autostrada
trecea
prin caldiul lui Achile,

••

PĂMÎNT

Pentru navigatori
există
un miros al pământului,

OCHII NAUFRAGIAȚILOR

în ochii naufragiaților
nu vapoarele merg pe mare,
ci marea merge pe vapoare,
în ochii naufragiaților.

MARILE

Din Odiseu
nu s-a întors în Ithaca
decît legenda.

El a rămas pe mări
și mai călătorește încă.

MILITANT

Nu-mi place să mă simt bine
într-o lume care se sun te prost
Iată motivația
Tainică și egoistă
A militantismului meu.

SPRE PĂLTINIȘ

Visez o pîrtie prin mari zăpezi
din Rășinari în Păltinișul Sibiuku
și cîte doi cai frumoși să tragă sâni
cu călători înfierbîntați de fuga faclelor

TABLOU

Mirosul slăninii pe Jar
Și noi pregătiți pentru ceartă,
Dar pîinea mai e în ziar
Și țuica e fiartă.

1 ianuarie 1988

RAPORT

Nici un drum nu e
strîmb față de sine,
ci față de celelalte drumuri
și față de rigla
topometrului inițial.

AȘA

Uite-așa, de-al dracului,
De-al vieții,
De-al datoriei,
De-al încăpățînării.

Uite-așa !

29 decembrie 1987

MAI MULȚI

Paradoxal,
trăiesc tot mai mulți oameni
în vreme ce mor
tot mai mulți oameni.

ANUNȚ

Bătrîn credincios
caut
clopot

PRIVIRE FARĂ VEDERE

Părea că dă, însă părea că și cere,
Privirea lui fără vedere.

DOLIU FALNIC

Cine a spus
că iepurele e macheta măgarului
să aibă în vedere
că măgarul n-a fugit niciodată de fr
el a călătorit de ne\^oie.

PICURARE DE PIANE

Picurare de plane.
La streșini cu țurțuri în încălzire.
Necunoscute muzici

Dar cei mal frumoși
Sînt ochii de taină ai -cailor.
Multe subiecte,
Rareori cîte un predicat
Nu mai merită.

Desfrîu metalic
în mașinile și utilajele noi
Care nu funcționează
Decît atunci cînd
Dă drumul curentului
Bătrînul fochist analfabet
(Și analfabet și mustăcios !)

Ceife mai moderne mașini
Merg dacă ie dă curent
Un necalificat
Care va fi automatizat
Și atunci mașinile
N-or să mai meargă deloc.

Picurare de plane.
La streșini cu țurțuri,
Loviți de primăvară.

Primari meditativi —
Prin orașe murdare.
Filozofi activi —

Prin aforisme fără culoare,
Amestecătură, matematică vulgară.
Orice unu plus orice unu
Fac neapărat doi
Nici frate cu frate nu se adună
Dar orice unu cu orice unu ?

Însă picurare de plane,
Streșini cu țurțuri,
Bălți noi clipocind .
Sub picurarea de țurțuri

Și senzația de iarbă crudă
Urcînd strepezitor
Către dinți.

8/9 oct 1987, *Deva*

METALE

Dintr-un adînc de plumb ne mai ingină
Prea bunul Tudor Coman, suflet rar,
Noi îi trimitem litere de mîină
Şi el ni le trimite de tipar.

S-a auzit că vîrsta-i dă tîrcoale,
Şi că-i aşază linii noi pe chip,
Argint şi bronz în părul dumisale
Culese de un straşnic linotip.

Cînd rotativa ce nimic nu iartă
îl va trimite-acasă ca pe-un dar,
De aur fie-i numărul la poartă
Acestui om cu suflet de tipar.

6 iunie 1958 Bucureşti

FÎNTÎNA

Decît să pierdem vremea
Cu fleacuri și lozinci
Din care nimic
Nu va fi să rămînă,

Mai bine
Punem mină de la mină
Toți cinci
Și ne-apucăm de săpat o fîntînă.

Din adîncimi ciudate
Ce nici nu știu să moară,
V-aducem o fîntînă
In fiecare seară.

Izvoarele într-însa
Tresar de bucurie,
Că vii sînt fîntînarii,
Că apa lor e vie.

Noi o purtăm pe brațe
Ca nu cumva să moară,
Fîntînă noastră sacră
De fiecare seară.

Gustați și dumneavoastră-
Spălați-vă pe față,
Ce poate face omul,
Ce poate face-n viață.

In poarta curții noastre
De-un veac și de-o tărână
Se află o chemare.
Se află o fântână.

Pe brațe v-am adus-c
Fântâna fără moarte,
Pe brațe așezați-o
S-o duceți mai departe.

i

PREFER EUROPA

Bunul și ingraturul meu prieten,
Valeriu Popa,
inginer electromecanic
a primit în naștere
în comuna Dioști, județul Dolj,
o doză specială de bioenergie
în mâini,
în așa fel încât
să poată simți și diagnostica
toate bolile
prezente, trecute și viitoare.

Ba mai mult, conu Valerică
poate închide ochii
în vreme ce tu
îți fixezi în cap o rudă
și-ți poate analiza și ruda aceea,
ca și când ar fi de față.

Am văzut sute și sute de cazuri
și nu încetez să fiu uimit,
deși am văzut sute și sute
de radiouri și televizoare,
care captează
niște unde mereu existente,
în jurul nostru
și nu mă mai mir.

Valeriu Popa e o antenă
a sufletului.

Dar omul, în afară că mai și băznește,
are și fixuri,
spre exemplu,
citează mereu starea de sănătate
din Mato Grosso :
„tovadrian, acolo sînt
cei mai perfecți oameni,
acolo nu există probleme renale
și colite de fermentație,
ați auzit dumneavoastră
să existe probleme gastroenterologice
în Mato Grosso ?”

N-am auzit, nea Valerică,
dar în genere nu prea știu
ce e-n Mato Grosso.

„Datorită apei, zice Valeriu Popa,
ei beau numai apă de ploaie,
ei nu consumă săruri minerale,
peste limita de toleranță,
în Mato Grosso n-au boli de digestie...”

Dar nici nu s-a născut
nici un Shakespeare în Mato Grosso,
coane Valerică,
or fi ei perfecți,
toată stima,
dar n-au produs mari opere artistice.

„Ba da, se încăpățînează Valeriu Popa,
deși n-ar fi în stare să citeze
nici măcar un cîntec de leagăn
din Mato Grosso,
trebuie băută apă distilată.”

Și-ntr-adevăr, cu apă distilată,
cu mere și pîine graham,
cu alte crudități
date după tipo-caracter,
Valeriu Popa a scos

din cele mai grele boli,
oameni condamnați, ireversibil,
vorbindu-le și lor,
despre acel Mato Grosso,
unde oamenii,
datorită apei fără săruri,
precum și datorită alimentației,
sută la sută naturale, fără chimizare,
nici nu apucă să se îmbolnăvească,
înainte de-a muri.

Da, coane Valerică Popa,
așa e,
l-am văzut și pe tata
ridicându-se din moarte
datorită dumneavoastră,
salut cu emoție
standardul hepatic din Mato Grosso,
dar eu prefer Europa
în care vin să se certe
toate influențele,
eu prefer Europa,
în care din Comuna Dioști
se ridică un șaman ca Valeriu Popa
să laude
apa de ploaie din Mato Grosso
și rinichii monumentali
ai populației din insulă.
— Și eu prefer, *încă*, Europa,
că m-am născut în ea, zice șamanul, *încă*
— Dar eu prefer Europa definitiv,
cu toate robinetele și chiuvetele ei,
prefer Europa cu Shakespeare
și colită de fermentație,
prefer Europa
în plină dischinezie biliară,
prefer Europa,
care mereu va părea gata de prăbușire
și nu se va prăbuși niciodată,
cu toți oxalații,
cu toți urații,

prefer Europa cu stress
și dor de Mato Grosso,
prefer Europa
cu Valeriu Popa in ea,
chit că uneori
vedeta nu vrea
să răspundă la telefon.
și că aproape niciodată
nu te primește in casă,
prefer Europa
de care zilnic ne saturăm
prefer Europa
și cer să se facă dreptate
apei de ploaie.

*17 mai 1988. Valea Oltului,
22 mai 1988, București*

AMENINȚARE INFINITĂ

Pentru mine este un semn la fel de surprinzător-
ca și coloana infinitului,
o linie ferată privită sub lumina lunii
și pe care să nu vină nici un tren.
Și brusc să se-audă venind
și să ți se pară, ca de-atâtea ori
în nopțile vieții tale
că totu-i o cale ferată pe care vine trenul
și nu știi de unde și n-ai cum
și n-ai unde să te ascunzi.

i/9 octombrie 1987, Deva.

PORECLELE SINGURĂȚII

Singurătatea care mă condamnă
Să se numească început de toamnă,
Și să se-mbrace în atâtea frunze
încît să-mi fie gîndurile-ascunse.

Dar nu, mai bine altfel să se cheme,
Ar fi probabil încă prea devreme,
Cînd nici un car povara nu-și răstoarnă,
Singurătatea se numește iarnă.

Și voi cădea așa cum se mai cade
în margine de magice balade,
Și primăvara mea neomenească,
în nici un fel n-o să se mai numească.

Și-apoi de ce mă dor acestea toate ?
De ce te rebotez, singurătate,
Cînd mi-e destul în adîncimea sumbră,
Că vara mai am dreptul la o umbră ?

2 septembrie 1985, Ocna Sibiului

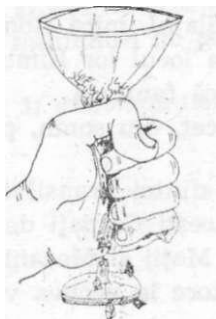
LEGĂNARE DE CLIPE

Aceeași legănare de clipe care mor,
într-un pendul din care mai picură otravă
și țurțuri pe pianul închis în pacea gravă
a nopții când se-ntîmplă risipa tuturor.

Aceeași legănare de clipe care mor.

Și cine să le scoată cu măhuri din covor,
cînd ele sînt risipa de timp a tuturor.

16/17 decembrie 1987

3

MAI ESTE-

Mai tremură pe pietre râul,
Mai sînt pădurile acasă,
Și-a **mai** pierdut un cîntec frîul
în aritmia lui aleasă.

Mai sînt urzici ce ne urzică
Și miei cuminecați cu jarul,
Și-n existența noastră **mică**
Mai ridicăm spre cer paharul.

Mai e o Doină trist ascunsă
în fiecare loc din țară,
în orice om și-n orice frunză
Și care-așteaptă să răsară.

Mai este Blajul, mica Romă,
Mai sînt la locul lor Rîmeșii,
Și o istorică fantomă
Trezește-ncet, din somn, poezii.

în miezul sfintei Transilvanii
Mai sînt acești Carpați de piatră,
Iar **Topii**, Moșii și Mocanii
Se mai întorc la vechea vatră.

Mai e o zi, mai e o noapte,
Mai este ultima, poveste,
Mai sînt furnici, păduri și șoapte
Și dincolo de tot ce este

Ceva neînțeles mai Este.

25 august 1985, Râmeși

LUPUL DE LA BEREGATĂ

La beregata ceasului — un lup
și sîngele ne cade cald pe masă,
ciocnim într-o neliniște fricoasă
paharele ce niște sînge rup.

Pe urmă, lupul cade printre noi,
rănit și el de cupe și cuțite,
avem acum privirile cumplite
că lupul ne găsește cîte doL

„Ce moarte are lupul, uneori,
cădem în farfurii cu capu-n mîină,
și ceasurile toate îl îngîină,
cînd intră-n comeseni cu pași ușori

și noi ne și simțim nemuritori
mutindu-l de pe ceasuri în țarină.

31 decembrie 198?

VENIȚI

Veniți, să ne găsească Anul Nou
precum am fost, la naștere, în mame,
și nici o veste să nu se destrame
și orice plîns să aibă un ecou.

Veniți, să fim aici precum am fost
cînd ne chemau războaie la hotare,
să ne-așezăm de gardă fiecare
la caldul, bietul nostru adăpost.

Veniți, să n-avem loc de-atîția fii,
și dragostea să se întemeieze
ca strategie lîngă metereze
veniți, să-avem motive de-a iubi.

Veniți, ca un pluton de inimi treze,
să tragem drept în zorile de zi.

1 ianuarie 1988, orele 0—0,07

TRENUL SPRE NEANT

*Este-un fapt mai rar și mai palpitant
Să aștepti un tren — trenul spre neant.*

Eu vin cu toată viața mea și gulerul deschis
Și pe peron aștept un tren ce merge spre abis,
De-aici încolo nu mai sînt nici gări și nici acari
Doar stelele sînt tot mai mari și pomii tot mai rari.

Voi lua un tren către neant, mi-am cumpărat bilet,
Mai tare muzica o dau și inima încet,
Se-aude-un zumzăit mărunț, terasamentu-i mort,
Prin megafon feroviar se țipă un raport.

Dar eu îi las pe pasageri să zică tot ce vor,
Eu, dacă ei se urcă-n tren, sînt gata să cobor,
Sînt pasagerul spre neant, și mi-e destul atît,
Cu cei din urmă bani ai mei nu vreau să mor urît.

Călătoria tot o fac, oricît ar fi de greu,
La cap de linie aștept să vină trenul meu,
Dar mi se pare că aud un glas cum n-a, mai fost
Certîndu-mă pentru ceva, luîndu-mă la rost.

E umbra mea sub felinar, sinistrul ei desen
Ce va cădea la rîndul ei în umbra unui tren,
Nu mai e nimeni pe aici, toți au murit cîndva,
Eu sînt de-o viață în neant și nu am cum pleca.

Cînd greieri duc din loc în loc luminile din cer
M-așez la geam în trenul meu și simt că-ncep să pier,
Nu-i nici un tren către neant, ci fapt interesant,
Voi lua neant către neant, neant către neant.

ARTA POETICA

Să te afli
în stare de iubire
cu poporul tău.

DRUM CĂTRE MAREA ZI

Iluminat de emoția veacurilor
răzbunate într-o scînteie glorioasă
trec prin așezările Transilvaniei, în fiecare an,
înainte de 1 Decembrie,
pentru a fi prezent la Alba Iulia, la 1 Decembrie.
la fiecare 1 Decembrie,
ca și cînd aș vrea să compensez faptul
că n-am avut norocul să mă nasc
în așa fel încît să pot fi prezent
alături de toți luptătorii
pentru Unitatea Națională a Românilor,
la Alba-Iulia, în ziua de 1 Decembrie 1918.

Chiar dacă, desigur, pînă acum,
ar fi fost firesc să și mor,
acolo, atunci, aș fi trăit o bucurie mare,
cea mai mare bucurie din viața acestei națiuni
și nu mi-ar fi părut rău să plătesc și cu viața
dreptul de a hotărî Harta României.

Și-așa mă consider un om fără noroc
am lipsit de la prea multe momente de vîrf
ale istoriei neamului,
n-am să-mi iert niciodată rătăcirea
de-a nu fi fost alături de Mihai Viteazul,
că poate dînsul avea nevoie de mine,
poate un om în plus ar fi contat ;
și n-am fost nici lîngă regele Daciei, Horea,
și n-am fost nici la Islaz, nici la București, nici la Craiova
să încerc să țin cumpăna
între Bălcescu și Heliade Rădulescu,

am lipsit într-un mod de neiertat
de la mărirea și căderea
Crăișorului munților,
\\ Avram Iancu, și dacă memoria nu mă înșală,
n-am ajuns decât târziu,
după ce cortegiul mortuar plecase,
la Putna, **să-l** petrec și eu pe Domnul Ștefan,
către meritata sa odihnă
și nici când îl ruga Eminescu
să lase arhimandritului toată grija schitului
nu eram de față, nu știu unde umblam.

Șansa de-a trăi un prezent,
prin el însuși tumultuos și zbuciumat,
dar și un prezent respectuos — recapitulativ
al tuturor evenimentelor
istoriei naționale,
șansa de a fi contemporanul apărătorilor
plini de caracter și
al constructorilor eroici ai României moderne
ar putea părea mereu menită
să-mi sature sufletul
și **să mă** oblige la mulțumire **de sine**.

Dar nu e așa.

Eu aș fi vrut să fiu reporterul de front
al tuturor bătăliilor neamului meu,
infirmierul sănătos al tuturor rănilor sale, ,
brancardierul inspirat și neobosit
al tuturor martirilor săi,
eu aș fi vrut să fiu
ceasornicarul discret pînă la geniu,
care să defecteze toate ceasurile,
în așa fel încît armistițiile să dureze cît pacea,
iar pacea să nu se mai sfîrșească niciodată.

Eu aș fi preferat sa mor
în locul lui Mihai Viteazul,
dintr-o eroare de calcul
a conspiratorilor împotriva **lui**.
Eu aș fi vorbit mai mult contemporanilor **săi**
despre Kogălniceanu, care a știut
să nu rîvnească la tronul unei provincii românești,

ca să poată avea patria un singur tron
și un singur Cuza pe tron.

Dar eu, cel mai mult,
aș fi vrut să fiu țăran ardelean
și să particip la Marea Unire,
după ce aș fi auzit din om în om
că toate celelalte provincii românești
au venit acasă.

Nici intrarea în mileniul trei a unei omeniri,
în care îmi sînt vii părinții,
mi s-au născut copiii și începe
să-mi strige numele nepoțica mea,
și să gîngurească nepoțelul meu,
nu mă fascinează mai mult •
decît ideea de a găsi o publicație de azi
care să-mi dea o delegație
cu următorul cuprins :
„Se deleagă acest om,
cu defectele și calitățile sale,
să meargă în vremea trecută
și să participe în calitate de om de presă
la lucrările pregătitoare
ale Comitetului Național Român de la Arad
și la desfășurarea întregului proces
al Marii Uniri-de la Alba-Iulia.
Domnii dirigenți sînt rugați
să-i dea tot concursul.”

Mi-e dor de 1 Decembrie 1918,
nu-mi ajunge amintirea lui,
mi-e dor de el propriu-zis.
Iluminat trec
printre vrednicii truditores ai Ardealului de azi,
urmașii firești ai marilor unioniști.

M-am nimerit într-o zi prin Galtiu,
localitate din care au plecat spre Alba-Iulia
cei ce aveau să intre definitiv în istorie
cu pancarta lor pe care scrie :

„Galtiu ! Trăiască România Mare !"
I-am văzut pe oamenii buni
continuatori ai oamenilor mari
din acel an de apogeu
al lacrimii și nădejdiei românești
și parcă mă frigea gura să-i întreb
„...Ce mai știți de-ai dumneavoastră,
plecați la Alba ? Când se întorc ?”

Și deodată-mi dau seama
că în coerența de fond a istoriei naționale
nu mai există străbuni și strănepoți,
ci numai frați.
Impărțim treburile în spațiul românesc,
dar și în timpul românesc.
Așa e normal într-o familie unită.
Unii au de realizat Sarmizegetusa,
alții Transfăgărășanul,
alții Proclamația de la Islaz,
alții politica de pace a țării,
unii reîntregesc, nu numai bătăliile lui Ștefan,
dar și păcile lui, numite mănăstiri,
alții rezistă atacului inundațiilor
și salvează oameni și bunuri,
ceilalți mută într-o clipă mașteră
identitatea neamului în folclor,
spre-a rezista,
alții fac primul avion românesc
și trec cu el jertfelnic peste Carpați în zbor,
alții nu au odihnă pînă nu scot
toate viețile omenești
din dărîmăturile cutremurului,
alții realizează Marea Unire de la 1 Decembrie 1913.

Trec întunecat de părere de rău
că nu găsesc nici un martor ocular
să-mi povestească, de fapt, cum a fost totul,
dintr-o parte în alta a istoriei,
și ceea ce încerc să fac,
pentru a descoperi lumina exactă
a celei mai înălțătoare zile
din istoria poporului român,

îmi pune probleme de conștiință
și abia pot rezista.

Am fost în viața mea martor și participant
la destule zile istorice,
am avut șansa ca, tânăr încă,
să văd desprimăvărarea României,
întoarcerea izvoarelor acasă,
redescoperirea conceptelor fundamentale
de patrie, om și omenie,
m-am străduit pe măsura puterilor mele
să cînt epoca în care-am trăit
și viața mea a fost suiș,
și viața mea a fost coborîș,
ca orice viață de om,
și în nici o clipă a existenței mele
în care m-am frămîntat și am sperat
și-am fost deznădăjduit
și m-am ridicat din nou în picioare,
nu mi-am pierdut credința supremă
în patrie și în popor.

Și de aceea mă rog
de oricine mi-ar putea fi de folos
să-mi dea o delegație,
să mă întorc în trecut,
să văd Marea Unire.

Haide, înțeleg că un drum
la hramul lui Ștefan la- Putna
e mai greu de pus la cale,
nu mai am nici măcar pretenția
să leg cu iarbă grasă de colină
copitele calului obosit al lui Mihai Viteazul
intrînd în Alba-Iulia,
dar la 1 Decembrie 1918 vreau să particip,
nu pot să nu particip.
În fiecare an mă voi ruga să particip.
Și, într-un tîrziu, cineva se va îndura de mine
și voi fi Acolo, Atunci.

Nu, nu, nu, un asemenea eveniment
nu poate fi doar în trecut,
el **va** trebui să mai vină,
poate drapat în calendarele altui **an**,
poate purtînd alte aparențe,
dar 1 Decembrie 1918 va mai fi,
dacă nu cumva chiar și este,
măcar cîte puțin **în** fiecare **an**.

Pămînt de-ar fi să devin, prin moartea mea,
aș ieși la drumul mare
prin dureroase și istovitoare eforturi geologice,
ca să mă lipesc de bocancii
trecătorului spre Alba-Iulia 1918.

Sînt' conștiință în marea conștiință
a prezentului României moderne
și acest prezent îmi dă suficiente temeiuri
să-**1** trăiesc intens **în** toate zilele sale.

Nu insatisfacția față de prezent
îmi creează un asemenea gust pentru istorie,
ci, dimpotrivă, sînt un agent al prezentului
în trecutul exemplar.
sau mai degrabă aș vrea să fiu.
Drept care și înaintez prezenta cerere :
„Subsemnatul A.P. cu deosebit respect
vă rog să-mi aprobați o deplasare în trecut
spre-**a** cunoaște personal
și spre **a** trăi personal
ziua de 1 Decembrie 1918,
cea mai luminoasă zi din istoria de veacuri
a poporului român.
Menționez că voi face deplasarea
din resurse proprii
și că întoarcerea va avea loc a doua zi,
2 decembrie, **a** oricărui an.”

Peste sufletul meu bate Clopotul Reîntregirii,
din Alba-Iulia, al cărui dangăt repetat
se transformă în dulci irizări

care cuminecă blînd
și poleiesc statuar
fețele și trupușoarele noilor născuți.

Și poate de aceea mă aflu
la fiecare 1 Decembrie la Alba-Iulia,
ca să pot recupera prin adăugiri anuale
ceea ce nașterea mea relativ tîrzie
nu mi-a îngăduit
să trăiesc personal :
Ziua de 1 Decembrie 1918 ;
și să pot rosti la fiecare 1 Decembrie,
o dată cu morții și o dată cu viii poporului meu :
Trăiască România Mare !

24/25 noiembrie 1986. Felix

CLOPOTUL REÎNTREGIRII

Din om în om se-aude un clopot de departe,
De dincolo de viață, de dincolo de moarte.
Il duc pe umeri Moșii, din Apuseni, încoace,
Miroase-a vîrf de munte și a ștergar de pace.

Un clopot care poartă un semn divin în sine,
Că știe să vorbească și știe să suspine.
Un clopot ce arată și morții, dar și mirii,
Că-i clopotul nădejzii și al reîntregirii.

Și dacă merg motoare pe ardere, spre astre,
Divinul clopot merge pe lacrimi, de-ale noastre.
Un relief de lacrimi s-a întocmit sub turlă
Și viscoarele iernii pe-acoperișuri urlă.

Cînd clopotul se zbate la început de iarnă,
Istoria din sine pe țară o răstoarnă.
Și, după ce-o clătește și-o limpezește parcă,
O lasă tot sub turlă în clopot să se-ntoarcă.

Din Horea și din Cloșca, și din Crișan, din roată,
El a-nvățat să fie, și a-nvățat să bată.
Precum Mihai Viteazul venise să-l cunoască,
Să-i dea tot lui Moldova și Țara Românească.

Martirică rostire și bronz umblat cu talpa,
Se deslușește țara pe clopotul din Alba.
Intîi Decembrie, Ziua mereu cea mai frumoasă
Reîntregită — hartă și patria — mireasă.

Muntenia — temeiul, ca și Moldova, toată,
Doar cînd s-a-ntors Ardealul vru clopotul să bată.
Divinul nostru clopot, îndreptățit să spună
Că sîntem toți acasă la mama, împreună.

Și, Doamne, către Putna și către Direptate,
în Alba e un clopot de lacrimi, care bate.
Iluminînd utrenii, și prelungind vecernii,
Ei cîntă primăvara la începutul iernii.

Și cît de-adînc se află în ochiul care plînge,
Prin fiecare dangăt să-l simți în ochi și-n sînge.
Așa de-nalt tresare, în fiecă nădejde,
Și la conclavul păcii vorbește românește.

Gîndește ca un geniu, tresare ca o rană,
Vorbește despre sine din turla suverană.
Ci noi la el să mergem, ca să ne dea putere,
Cu el să fim de gardă cînd patria ne-o cere.

Cum,cîntă din el însuși, cu cerul și zăpada,
Un cîntec fără margini numit Româniada.
în el se află toate, de ieri, de azi, de mîine,
Și lupta pentru țară și lupta pentru pîine.

Dureri și biruințe s-au regăsit într-însul
Și ce-am uitat cu vorba noi n-am uitat cu plînsul.
Sînt maicile într-însul și pruncii și martirii,
In clopotul Nădejzii și al Reîntregirii.

25 noiembrie 1987

POETUL ȘI PATRIA

Poetul n-are voie să trădeze
și nici să facă glume despre Neam,
el simte totul, de la Rîu la Ram,
născut ca lacrimă de metereze.

Poetul n-are voie să adoarmă,
cit sînt necazuri încă și nevoi,
prin eKsîntem la ceas de veghe noi,
/ poetul ne e rodnică alarmă.

Poetul n-are voie să transforme
în mod oracular, în mod peltic,
nimic în totul, totul „în nimic,
nici coaja-n fruct, dar nici esența-n forme.

Poetul n-are voie și nu poate
să-și terfelească misiunea sa,
el pentru libertate va lupta
dar nu-și va bate joc de libertate.

Poetul n-are voie să se mintă,
și nici să mintă oamenii prin vers,
că azi ar exista doar univers
și nu popor, familie și gintă.

Poetul n-are voie să prefacă
durerea lumii în orchestra sa,
el trebuie să caute în ea
model pentru-o* simțire prea săracă.

Poetul n-are voie nici să știe
necum să-nvețe din vreun loc savant,
plăcerea limbuției în neant,
cînd el în viață are-o datorie.

Și cînd cuvîntul lui, pătruns în țară,
ca ploaia-n brazdă, îl va ține viu,
pierzînd și cîștigînd acest pariu,
Poetul are voie să și moară.

În schimb, Poetul are veșnic voie
să creadă-n adevăr și în frumos,
să fie, trup și răni, cu cei de jos,
cu vîsla versului slujind pe Noe.

Poetul are voie să greșească
în dragoste, în vise, în păreri,
să nu-și mai afle capul nicăieri
cînd e la mijloc spița femeiască.

Poetul are voie să și plîngă,
atunci cînd oamenii normali zîmbesc,
pentru poet rămîne omenesc
să-și poarte crucea pe golgota sîngă.

Poetul are voie a fi rană,
cînd celelalte răni, ce-au fost pe-aici,
s-au prefăcut în biete cicatrici,
care-au uitat condiția umană.

Poetul are voie să întrebe
ce-i viața, cum e viața, ce-a ajuns,
în numele nevoii de răspuns,
în numele-ndelung truditei plebe.

Poetul are voie să și riște,
de partea *omului de rînd* sărind,
cum are voie și la un colind,
ce poate-n oameni sufletul să-l miște.

Poetul are voie strict la toate,
de fapt în toate e problema sa,
el pentru libertate va lupta
dar nu-și va face joc din libertate.

Și, dacă din adînc de om și țară,
cuvîntul lui, de dînșii însușit,
va reveni, precum **a** fost rostit,
Poetul n-are voie să mai moară.

22/23 decembrie 1987

ÎNTREBARE

Și dacă,
împlinirea
unui act artistic
în patrie
ar fi considerată
un act patriotic ?

MINORITAR

Rămîn al vostru, indiferent ce veți zice
despre una sau alta din clipele vieții mele,
testamentar și dezinteresat,
mă las moștenire culturii române,
și, mai mult, națiunii române,
eu, minoritatea cea mai enervantă,
eu, minoritatea cea mai insuportabilă,
eu, care am iubit fără a trăda,
eu, care am slujit fără a minți,
eu, care am crezut, fără a urî celelalte templ
eu, minoritar nefericit,
în această națiune,
eu, geniu conlocuitor al națiunii române,
căreia mă las moștenire.

4 ianuarie 1985

POPORUL ROMAN — OPERE COMPLETE

Anului 1965

i

Ca pe-o chestiune personală,
ca pe-un apel comunard,
primesc și reiau
adevărul că ne trebuie adevărul,
simt și eu că m-am săturat
de omisiuni, de abrevieri, de uitări,
m-am săturat de „ediții critice”,
vreau adevărul prin adăugire,
vreau adevărul despre țara mea,
nu prin ștergere,
ci prin adăugire,
și el, și el, și el,
nu sîntem atîta de mulți
încît să ne excludem
din zece-n zece ani
din istorie.

Aici, fiecare om a fost domnitor,
România Mare n-au făcut-o
Tratatele și Puterile binevoitoare,
ci poporul român
cu Brătienii,
Manii,
Delenii,
Ioneștii,
și Popeștii de rigoare,
vreau să scriu aceasta,
mă simt vinovat prin omisiune.
Că unul sau altul dintre eroii unui moment
avea să devină indezirabil
altui moment istoric
e altă poveste,

ceea ce a făcut, făcut rămîne,
istorici, patrioți,
nu mai calculați și refaceți trecutul,
nu-l mai schimbați,
istorici patrioți, faceți-vă datoria,
I Decembrie 1918
n-a fost mai puțin important
decît Kiseleff,
care e și azi șosea în București,
istoria n-are dreptul să uite,
politica — da, poate să uite,
istoria — nu,
istoria e testament, nu creier manevrabil.
lăsați istoria în pace,
să se scrie singură,
fără uitări, fără coafări,
fără necesități, fără adversități,
nu mergeți cu absurdul pînă acolo
încît să fiți supărați și azi pe Traian
că a romanizat Dacia,
noi sîntem copiii aceluî sînge vărsat,
noi sîntem însemnați pe frunte
de ultimele picături de otravă
din cupa ultimă a lui Decebal,
destul cu ștergerile, cu lapsusurile,
nu mai vreau istoria erorilor,
a lapsusurilor,
vreau istoria adevărurilor,
mi-e dor de strămoșii mei,
în ediție populară, ieftină, întreagă ^
mi-e dor de
Poporul Român — •
Opere Complete.

AGENT ROMÂN

Cînd tot ce fac mi-apare ca firesc
Şi ce nu fac ca un regret mi-apare,
Din mine vine timpul să tânjesc
La fiecare loc, la fiecare.

Şi nici un fel de bucurii n-ajung,
Să-mi sature adine ascunsă sete,
De a umbla sub sclipătul prelung
Al nopţii care macină planete.

Să fiu în orice loc din ţara mea,
Pe care am iubit-o cu sfială,
Din anii cînd în taină mă chema
Şi pînă azi, cînd amintiri mă scoală.

În orice loc, sfinţit de-aceşti români,
Care-au gustat eterna sărăcie
Şi-nvaţă lăcrimînd că sînt stăpîni,
Mi-e drag şi cald şi luminos şi mie.

Mi-e drag de ei, ca de părinţii mei,
Eu n-am biografie de vînzare,
Şi de obîrşii ochii mei sînt grei,
Cînd lăcrimez de ceea ce mă doare.

Eu nume de judeţe cînd pronunţ
Se bucură celulele în mine,
De mare şi de cîmpuri şi de munţi
Să povestesc şi după moarte-mi vine.

Eu văd și eu, în felul meu, ce văd,
Eu n-aș lăsa ca fierul să distrugă,
Natura n-aș supune-o la prăpăd,
Eu pentru toate scriu această rugă.

Cu țara mea eu am contract etern,
Detest ornamentalele huzururi,
Poporul meu nu este un guvern,
Eu cu poporul meu rămân de-a pururi.

Al lui, definitiv, e versul meu,
Cu orice lanț pornirea lui legați-i,
Așa va fi la greu și la mai greu,
Eu nu sînt slugă la administrații.

Oriunde merg, să merg mai mult mi-e dor,
Nu-i nicăieri vreo stație finală,
Pe drumurile țării am să mor
Considerînd oprirea o greșală.

Izvoarele de apă i le știu,
Iar cînd adorm, o clipă, pe șosele
Tresar din somn cu ochii în pustiu,
Nu-i amănunt în stare să mă-nșele.

Cu ochii permanent iluminați,
Pe drumuri caut gustul de izbîndă
Și cel mai mult îmi place în Carpați,
Urmașii mei în munte să m-ascundă.

Și din adîncul sufletului meu,
Mă mai ridic, să vă contemplan încă,
La abrupțețea unui defileu,
Să-mi înflorească sufletul pe stîncă.

Eu am planeta toată-n țara mea
Și cerul nu rămîne pe afară
Cînd jos e păstrăv și cînd sus e stea,
Pămînt și cer se-amestecă în țară.

Deloc nu-mi place stilul imprudent
Și găunos, al falei pentru fală,
Eu nu vreau să transform în monument
Un neam trăind la scara lui normală.

Eu sînt de partea lui și-n mine bat
Acele inimi ce există-ntr-însul,
Cu el pe veci, necondiționat,
Slujindu-i brațul, dar mai grabnic plînsul.

Sfîrșit de secol ! Mult mai dureros,
Mă cheamă țara să-i rămîn poetul,
Să simt cîndva căldura ei în os,
Înaintînd încetul cu încetul.

Cum n-am avut norocul să mă joc,
Ca alți copii, cu lucruri serioase,
Eu m-am legat de fiecare loc
Și-această patimă n-o să mă lase.

Oriunde-aș fi, mi-e dor din nou să merg
Și, cum ajung, îmi este de plecare,
În țara mea, ca într-un sacru cerc,
În care fiecare punct mă doare.

Aici nu dau nimic pentru nimic,
Vreau totul ca adaos la adaos
Și nici eu însumi n-am cum să explic
De ce refuz ședere și repaos.

Probabil am aflat că-s trecător,
Probabil că instinctul mă conduce,
Să gust, ce-i de gustat, pînă ce mor,
Nehotărît la fiecă răscruce.

De-atîtea cîte văd, nici timp nu am,
Să mai și scriu cîte ceva din toate,
Elementara dragoste de neam
Nu-mi lasă nici această libertate.

In onomastica acestei țări,
Atît de drag mi-e fiecare nume.
Că nu l-aș da pe vraja altei mări
Și nici pe toate-adresele din lume.

Iubirea țării mele mi-e de-ajuns,
în fiecare loc purtînd-o-n mine,
Cînd întrebarea-și caută răspuns
Și cînd răspunsul ca un trăsnet vine.

Al fiecărui loc executor,
Din fiecare loc luîndu-mi forța,
în fugă voi muri, de-o fi să mor,
în dinți purtînd, spre alte schimburi, torța.

Fragil am fost făcut, dar și robust,
Și-astfel cum sînt îndrăgostit continuu,
Ceva din toate sînt dator să gust,
Mai tare decît mine e destinul.

Nimic mai mult, decît agent român,
în fiecare loc care mă cere,
Cu vechea hartă-a patriei în sîn
Și-n ochi cu-n tragic dor de înviere.

1988

PUTNA CA MATCĂ

Nu face Ștefan mănăstiri străine,
Lui, țara lui îi este de ajuns,
Și fiecare turlă e-un răspuns,
Prevestitorul semn „E încă bine”.

În ele vine neamul să se-nchine
Și Eminescu doinelor constrîns,
Ne dă pedagogia altui plîns
Și regăsește Dacia în sine.

Dar hai la Putna peste vechi ruine
Din teritoriul celui nepătruns
Să știm și noi pe unde am ajuns,
Să ne cunoaștem, noi pe noi, în fine.

Sfîrșit de veac, duminică la prînz,
Și peste Putna strălucesc albine.

25 iunie 1987

ZGOMOT DE SĂGEATĂ

Să mai venim la Putna pentru îngenunchere,
să mai venim acasă, la Putna, într-o seară,
cum sângele ne-o spune și inima ne-o cere,
să mai venim din Țară, în Țară, pentru Țară.

S-aducem vârsta noastră — finală mărturie,
că ne-a fost dor de Putna și-am ars, de-atîta cale,
și nimeni să nu vadă și nimeni să nu știe
că Putna ne va ține, în forța vrajei sale.

Pe la urechi se-aude cum trece o săgeată,
pornită să arate o ctitorie nouă,
mai vîjîie săgeata : acum ori niciodată !
Lumina ctitoriei ne este dată nouă.

Noi sîntem neamul care, iluminat de pace,
aduce numai pace și-n sine și afară,
noi sîntem neamul care zidește, crede, face,
din noi și pacea noastră, noi am făcut o țară.

N-âm dărîmat nimica spre-a ridica o turlă,
nici iarba n-am clintit-o, rămîne cum fusese,
chiar dacă vîntul bate, chiar dacă lupii uriă,
noi credem în credință și nu în interese.

Să mai venim la Putna, ca Ștefan să ne spună
cum fapta lui de luptă și pace ne arată,
că dintre-atîtea-n lume, numai zidirea-i bună !
Pe la urechi ne trece curata lui săgeată.

28 august 1987, Putna

LA PUTNA PLOUĂ

La Putna plouă, ca pe-un ochi deschis
ce şade la hotare şi veghează,
e miez de noapte şi va fi amiază,
tăcem cu demnitate c'e-i de zis.

La Putna plouă, patria, în jur,
se bucură de fiecare ploaie,
genunchii Umbrei Mari nu se îndoaie,
doar ochiul de la Putna mai e pur.

La Putna plouă, pe morminte — nu,
sfiala unei ploi s-o ţinem minte,
să nu ne-atingem veşnic de morminte,
cum viaţa noastră spre mormînt trecu.

La Putna plouă, plînge Dumnezeu,
de mila unei lumi ce nu mar plînge,
nu- se amestecă vreo ploaie-n sînge...
La Putna plouă. Va ploua mereu.

La Putna plouă, lacrimi fel'de fel,
din clopot, ploaia cade, tremurată,
şi cînd trăzneşte peste lumea toată
portretul Umbrei Mari se-nchide-n el.

La Putna plouă, cerul s-a închis
în propria sa umbră friguroasă,
se-aude cîte-un om, pe la o casă,
spunînd la vite ce-ar avea de zis.

La Putna plouă, semnul este bun,
fertilitatea nu-i așa departe,
și Umbra n-are data ei de moarte ;
„E un nemuritor” — Românii spun.

La Putna plouă, să ieșim în ploi,
ca pentru cea dintâi purificare,
să ne rugăm la Umbra noastră Mare
să nu ne uite pururea pre noi.

La Putna plouă, parcă ar cădea,
din ochi în ochi, pe turle stătătoare,
aceste lacrimi de încuviințare
venite-aici, dinspre Măria Sa.

La Putna plouă, stropii calzi și reci ;
dintr-un popor de lacrimi, către lume,
pornesc atâtea lacrimi fără nume
și noi — în ele, pentru veci de veci.

28 august 1987, Putna

ULTIMA ZI DE VARA

Ultima zi de vară, la Rânjeți !...
Din Apuseni bat clopotele sfinte
și-n limpezile, dure dimineți
trec suflete, din nou, pe la morminte.

Din vară-n vară numărăm, aici,
agoniseala trecerii și anii,
ca legatari și ca eterni complici
destinului măreței Transilvanii.

Ultima zi de vară la Râmeți !...
începe toamna fără de iertare,
din munți coboară către sat mistreți,
bat viespile, ca semn de iarnă mare.

În curtea Mănăstirii, șantier !
Lucrarea — faptă trecătoare nu ni-i,
că noi avem în turla noastră cer
și-n salcie simbolul rugăciunii.

Ultima zi de vară, la Râmeți !...
Rugina-ncepe-n spațiu să conspire !...
Și moartea intră-n noi cu pași înceți !

Adio maici ! Adio Mănăstire !...

7 sept. 1987, *Râmeți*

TRANSCRIU PASTELURI

Dacă nimic în rest nu mai pot spune,
c-am fost expedit de la creneluri,
atît mai țin să fac : transcriu pasteluri
strict ajutat de indigouri bune.

Și mie însumi parcă mi-aș opune
această revărsare de cerneluri,
acest prăpăd floral în fel de feluri,
pe cînd adorm la Dorna-ntr-o pășune.

Și totuși nici pastelurile care
îmi sînt lăsate să mă umilească,
nu sînt decît o transparentă mască,
prin care se străvede tot ce doare,

căci Dumnezeu în scoarța pămîntească
a modelat măreața lui lucrare.

24 august 1987, Vatra Dornei

AL VOSTRU — TOT

Ăl vostru — tot ! Şi-al meu — un rest mărunţ!
din tinereţe pînă către moarte,
învăluit în ceaţa marii Arte,
abia mai cuvîntez, abia mai Sunt.

Cuvintele m-ajută fără rost,
îmi vin ca dintr-o altă încăpere
n-am nimănui nimica a mai cere,
abia mai Sunt, abia mai simt c-am fost

în voi m-am aşezat fără rezerve,
v-am zguduit lăuntricele minţi
cu-atîtea mari iluminări fierbinţi
că-n mine-ntreg acum, abia un nerv e, •

al vostru tot, cu flori şi cu părinţi.
Şi eu, convins că n-o să se observe.

7/8 *decembrie* 1987

HAIDEȚI

Așa ne era visul
de cărturari corecți
să punem națiunea
în stare de gândire.

CONȘTIENTIZARE

Nu eliminarea
problemelor spinoase
va fi soluția,
ci conștientizarea lor ca atare
și a căilor de urmat.

PORNIND DE LA FLUIERUL LUI

Eu cred c-ar fi potrivit
să botezăm aerul din Apuseni
„Muzeul memorial
Avram Iancu”.

STRĂMUNȚII

Foioasele abia ne mai fac semne
Pe drumul care urcă violent
Și totul o biserică de lemn e
Din care pleacă zeii de ciment.

Se pîrjolesc pe pante cereale,
Ritmîndu-și vanitatea în pustiu
Și-ar fi normal Zamolxes să se scoale
Din calendare, jupuit de viu.

Aici atît de greu se-ntîmplă toate
încît strămoșii o favoare cer
Și strănepoților li-i dată, poate,
De parcă e venită de la cer.

Și cînd plînsoarea ultimei foioase
Se sparge peste noi și frunze cad
Testamentar vrea munții să și-i lase
Pădurii de molid, de pin și brad.

Ambiția uitării e deșartă
Că zeii de ciment sînt prea vicleni,
Se-aude-n van troznind secreta poartă
Pe unde se pătrunde-n Apuseni.

Ni-i truda stil și lacrima ni-i lege
Și vom muri de tot atîtea ori
De cîte ori vor vr^ea să ne dezlege
Sărmanii legitimi moștenitori.

De-ar fi și numele să ne dispară,
Noi tot am respecta acest consemn,
Că fiecare piatră ne e țară
Sub turla catedralelor de lemn.

Și Apusenii să păstreze-n sine
Pecetea adevărului ocult,
Să aibă fiii loc să se închine,
Noi pentru dînșii nu dorim mai mult

29 iulie 1987, Alba Iulia — Zlatna

DOR DE ARIEȘ

Să fie toate-acasă, să se petreacă toate,
Spre liniștea supremă a ceea ce se poate,
Să curgă Arieșul spre sinea lui întreagă
Și la Cîmpeni s-ajungă un rîu care se roagă.

De la Albac spre lume să mai rostim cuvinte,
Din leagăne, din case și multe din morminte,
Să se ridice Horgp din roată cu răspunsul
Să vadă dacă moșii îl mai cunosc pre dînsul.

Să fim gătiți de viață, să fim gătiți de moarte,
Să ni se-audă imnul de-aici pînă departe,
Să mai păstrăm în suflet „Deșteaptă-te Române”
Și să gustăm în fugă un balmoș pe la stîne.

Să nu ni se întîmple nimica, decît bine,
Să fim făcuți din trudă, din milă și rușine,
Ca un popor de lacrimi în jurul unui munte
Să redeschidem ochii spre-atîtea amănunte.

Și între noi Unirea să stea pe totdeauna,
Cu strănepoții noștri și cu strămoșii — una,
Și cînd va trece moartea la sine să ne cheme
Să o poftim la masă, ca să mai stăm o vreme.

Imbrățișînd copiii și casa și nevasta,
În liniște să mergem și noi din lumea asta,
Și întorcînd în urmă privirea la plecare
Să observăm că, totuși, durerea lor e mare.

Li-s ochii plini de lacrimi și mîinile, răcite,
Și poate cîte unul un gînd ne mai trimite,
Și părăsind lumina de nervi, de trup, de sînge,
Din cer să ni se pară că Arieșul plînge.

Dar pîn-atunci e pace și rîul crește plînsu-și,
înr-un Albac de taină cu Horea-n sine însuși
Paharul sus, prieteni, să bem dintr-însul ceață
Cu marea bucurie că mai sîntem în viață.

Și dacă vreodată vom rătăci prin astre,
Să regăsim momentul în inimile noastre,
Vom trece, ca și lumea, normali, și proști, și genii,
Și vor rămîne-n urmă ca martori Apusenii.

La munte-i neagră mura, la șes e alb cireșul,
Deasupra noastră cerul, sub noi e Arieșul,
Și dacă ținem minte iluminata oră,
Vom auzi și moții cum» fac sau ne imploră.

Și-o să se scoale Horea din roată cu răspunsul,
Să vadă dacă moții îl mai cunosc pre dînsul.

1 august 1987, Albac

ACOLO, PE FERICET

Acolo nu-i nimic, decît un duh,
al Horii care nu se mai arată
și care limpezește apa toată
și risipește norii, în văzduh.

Un duh, o cruce, un modest însemn,
de naștere, de viață, și de moarte,
o casă, nu mai mare ca o carte,
cu pagini vii și cu coperți de lemn.

De ce-am urcat aici ? De ce-am trecut
prin încercări, prin pietre și sudoare ?
Ne strîngem tainic rana ce ne doare
și-n oase auzim un cîntec mut,

pe care-l intonează fiecare :
sîntem aici, de dor de absolut.

7 august 1987, Albac

NEVOIA UNUI DRUM

Nevoia unui drum în absolut,
nevoia simplă de purificare,
în vîrf de aripi și-n rărunchi mă doare,
cînd clopotul lui Horea a bătut.

Va trebui să urc pe Fericet,
în locul de lumină românească,
în care el a fost să ni se nască,
erou, martir, părinte și profet.

E drumu-n sus , ca un perete viu,
cu zmeuriș în stranii serpentine,
cîte-un stejar pînă spre brazi mai vine
încolo — drumul prea puțini îl știu

și, dup-un ceas de mergere-n pustiu,
sînt obosit, sînt spirit. Și mi-e bine.

7 august 1987, Albac

HOREA VISÎND

Intr-o pădure fără margini,
din toată stirpea omenească,
plecase, ca un om, în zdrențe,
o națiune să cerșească.

Mergea plîrigînd din frunză-n frunză,-
rugîndu-se pentru o pîine,
dar nimeni nu voia s-o ierte
și o lătra cîte un cîine.

Și, vai, cu mîinile la tîmplă
ca să nu aflu ce mă doare,
văzui că țara mea, sărmana,
cerșetorea printre popoare.

7/8 decembrie 1987

RUGĂCIUNEA MAMEI LUI HOREA

Păzește, Doamne, pîinea de pe munți,
și dă-o-ntîi la truditori și mame,
așa cum e, să sature vechea foame,
la nou-născuți, ca și la cei cărunți.

Firimituri din pîinea țării-ntregi,
cînd pe săraci bogații îi ignoră,
păzește, Doamne, pîinea lor minoră,
scurtată de atîtea fărdelegi.

ici, abia e voie să trăim,
așa puțin primim pe truda toată,
și sîntem sclavi cu cea mai mică plată,
ca un popor, ajuns nelegitim,

și ce frumos știu clopote să bată
de la Albac către Ierusalim.

7 august 1987, Albac

*

LACRIMI LA ȚEBEA

Și iată vestea mă îndoliază
Cu cit o tot ascult și-o mai ascult,
E mort și grănicerul mării umbre
Și marea umbră s-a-ntristat mai mult.

Și plîng tăcut gorunii de Ia Țebea,
Ei înșși fantomatici și cărunți,
Acoperindu-i inima cu frunze
Și marea umbră se retrage-n munți.

De-acum încolo, cine-o să mai spună
Istoria — nainte și napoi ?
Din baciul Toader a rămas o umbră
Și marea umbră cade către noi.

Noi n-avem lacrimi spre-a ne plînge morții
Atîtea cîte-am vrea, cînd ei dispar,
Dar toamna e mai tragică la Țebea
Și marea umbră plînge-n calendar.

7 octombrie 1986

*Aminirii lui Toader Dragoș, păzitorul
credincios al mormintului lui Avram
lancu.*

PLOAIE ÎN APUSENI

Senzație ciudată și unică în viață,
să stai în prispa dulce a unei case sfinte,
pe cînd-în munți e ploaie și cerul te răsfăță
cu trăznete de aur care devin cuvinte.

Sub tine, peste tine și dincolo de tine
s țara ta, întreaga și tragica poveste,
ce-n minte îți rămîne și-n suflet îți revine
și oriunde te afli ea tot cu tine este.

Și soarta ei te doare ca un urcat pe cruce
că Moșul totdeauna la locul lui rămîne, **
că viscolul.un cîntec aminte îi aduce
și cîntecul se cheamă : „Deșteaptă-te Române”.

Biserica moțească îți rebotează plînsul,
să ai cu el dreptate, să rebotezi cuvinte,
și fiul tău ce poartă lumina ta într-însul
să se întoarcă pururi în prispa casei sfinte.

E ca o datorie, plătită greu, în rate,
e ca un testimoniu ce-n sine te transportă,
cînd tu privești la ploaie și le-ntrezezi pe toate
și-un sînge nou și teafăr îți picură-n aortă.

Te-ai înfrățit cu moșii, românii fără seamăn,
în care se păstrează istoria întreagă,
și Horea le e tatăl și Iancu frate-geamăn
și la Albac și Vidra un jurămînt îi leagă.

Privești nebun la ploaie, o așteptau toți munții,
și-acum se deșănțează în orice fir de iarbă,
un vînt de umezeală îți bate umbra frunții,
se-aude Arieșul plîngînd în noaptea oarbă.

Părintele, la care ai poposit, aduce
bucatele pe masă, că vii pe multă cale,
pe-acoperiș se află, în zinc, străvechea cruce
și despre moți el cînta prin mama dumisale.

Și vine preoteasa și-apare blînda fiică
studentă-n medicină, la Cluj, de astă toamnă,
prietenii în muzici puterea ți-o dedică
să scrii din nou cuvinte, ce altceva înseamnă.

Iar tu privești la ploaie; Oradea e departe,
s-au stins lumini statale, o lampă mică plînge,
ai sta aici în prispă, să copiezi o carte,
din ploaia de afară în viața ta cu sînge.

Privești ca pe-un spectacol desfășurarea ploii,
e și a ta, cum cade să facă bine-n munte,
prin iarba care crește, aprins din toți eroii,
e o esență care se ia din amănute.

Prietenii tăi cînta de tragica măicuță
ai cărei fii de lacrimi se simt și se păstrează,
că noi din ea ne tragem, și nu din vreo maimuță,
că noi sîntem apostoli păzind lumina trează.

Privește ploaia care aduce-n țară pîine
și bucură-te', totuși, că le va da o șansă
acelora prin care vom fi Români și mîine,
cînd va ieși pămîntul din farsă și din transă.

O secetă-ndelungă se prăbușește-n ploaie,
se joacă rîuri tulburi prin cer de-a baba-oarba
și fulgere cumplite din ceruri se jupoaie...
Va fi mai bine-n țară. E ploaie. Crește iarba.

Nu vor muri vițeii la margine de cale,
nu vor muri muntenii la margine de țară,
Măicuță, sărut mina, prin lacrimile tale
această ploaie parcă-n adine de neam coboară.

Privește ploaia, spune-i aici să mai revină,
să te găsească-n prispa acestei case sfinte,
cîntînd-o ca pe-o mare și limpede lumină
cînd trăznetele-n versuri ți-au devenit cuvinte.

În case risipite prin Apuseni sînt moșii,
relicve seculare, ce te păstrează, țară,
exact în vremea-n care noi te-am uitat cu toții
și știm numai durerea de sine să ne doară.

Privește ploaia, este salvarea de la moarte,
la care știi și moșii acum să ne condamne,
ia ploaia și așează-o adînc la tine-n carte
și cerului răspunde-i : sîntem aicea, Doamne !

4/5 august 1987, Albac

»

DRUM LA IP, DUPĂ DIKTAT

Mi-era greu, mi-era greu,
Parcă veneam de la coasă,
Am fost la poporul meu. •
Dar nu l-am găsit acasă.

Eu nu mai puteam pe mine să mă car,
•în spinarea mea fricoasă,
Și m-am dus la mamă poporului meu în calendar
Și nu am găsit-o acasă.

Lucrurile nu mai erau cum fuseseră de mult,
Se strîmbaseră toate de la rădăcină,
Și bătuse vîntul ocult
Și mirosea a nădușală străină.

Mi-era greu, mi-era greu,
Mă ridicam din cenușa rămasă,
în genunchi să mă duc la poporul meu
Dar poporul meu nu era acasă.

Și m-am rugat la cruce și la minutar,
Și m-am rugat la văduva-nlăcrimată,
Și m-am rugat la mama la care mă rog rar,
Să-l mai nască-o dată.

Mai nașteți-l pentru Dumnezeu
Pe-acela fără de care viața mi-e moarte,
Mai nașteți o dată poporul meu,
Mai nașteți-l aicea, nu în altă parte.

Și mi-e greu, și mi-e greu,
Și mi-e dor de poporul meu.

LA FRINGERA ȚĂRII (1940)

Secunde bolnave de secol,
multele ineptii diplomatice
nu acoperă marile răni.

Sîngerăm.

Focurile pe culmi nu mai reprezintă nimic,'
Dedesupt neamul trage obloanele
Și se culcă.

De fapt, ce-ar mai fi de făcut ?

Epocă trasă la traforaj,
oglindește-te în bocancii sentinelei
care-ți păzește zadarnic monumentele.

Felinarele de pe frontieră,
nu pîlpîie singure,
în flacăra lor,
acum, ca și ieri, ca și mîine,
noi, cei din afara lor,
noi, cei din afara soartei,
noi, cei din afara șinei,
noi, fiii pămîntului strămoșesc,
noi, făcătorii patriei sîngerăm,
în această noapte
de lipotimie națională.

>

BOTEZUL IN ARDEAL

Astfel, adolescentul genial,
Din orice loc s-ar fi-ntîmplat să fie,
Printr-o parolă pentru veşnicie
Pe care-o ştie fiecare val,

Ca pe-un fără de moarte ideal
Ca pe-o supremă, sfîntă datorie,
Ştia pios, ce tot românul ştie,
Că trebuie să vină în Ardeal.

El existase între ipoteze,
Acum era un adevăr curat,
Acum era sfielnicul bărbat
Ce va urca întreg la metereze —

Nu mai urma decît ce s-a-ntîmplat :
Ardealul, Eminescul să-şi boteze.

4/5 martie 1986

GOGA LA CIUCEA

La Ciucea domnul Goga doarme,
într-un mormînt de diamant,
Trăgaci de armă între arme,
Inatacabil şi distant.

Pădurile îi ţin în frunze
O lacrimă, eventual,
La rangul de comori ascunse
Ca el s-o verse în Ardeal.

În toate lucrurile care
De el vreodată s-au atins,
E-un pîlpîit de luminare
Şi e lumină dinadins.

N-a fost nicicînd uşoară crucea
Poeţilor adevăraţi,
Se scoală Goga de la Ciucea

Să pună jalea lui în fraţi.

12 mai 1988, Ciucea

ISTORIE ȘI POEZIE

Mai sînt, nu numai lacrimi, sînt și ape,
Mai sînt și oameni vii, nu numai munți,
Mai sînt, nu numai săbii, sînt și f runjți,
Precum Moldova toată-n Doină-ncape.

Istoria nu este poezie,
Nici poezia cronică de front,
Dar, cîteodată, pe același front,
Se regăsesc într-o ființă vie.

Dâ, fiecare este fiecare,
Dar printr-un sacru, celular transfer
In cei născuți învie cei ce pier
Și-acea geneză mai năpraznic doare

Precum o mîină a mutat din cer
In Eminescu pe Ștefan cel Mare. .

4/5 martie 1986

MIHON COSTIN, DUPĂ CANTEMIRIADA

Apropiindu-se tot mai mult de gura mea
Care imita cuvinte
' Şi vrind să mi le cenzureze,
Ei înţeleseră
Că pot rezolva situaţia
In mod radical
Şi-mi tăiară capul.

29 nov. 1987

EXACT

Sînt femei în satele de munte
care își mai așteaptă bărbații
plecați în războiul pentru independență
din 1877.

Acolo nu există ceasuri,
acolo nu se dă ora exactă,
ci veșnicia exactă, uneori.

ȚĂRANII REALI

Acei care disprețuiesc țăranii
sînt ei, întîi, vrednici de dispreț
să dăm alt preț istoricei strădanii
de-a face pîinile acestei vieți.

Așa se-arată adevărul iată
că nu se va putea fără țărani
că-ntreaga lume este tulburată
stricînd substratul miilor de ani.

Și dacă vrem pămîntul să trăiască
și oamenii să aibă crezămînt,
să punem preț pe clasa țăărănească
și să ne-ntoarcem ochii spre pămînt.

Problema alimentelor din lume,
atîta cîte sînt, cîte vor fi,
nu e a celor puși doar să consume
și-a cîrtitorilor din băcănii.

Problema e a clasei care face
pe care mulți nu dau măcar doi bani
să nu ne fie piețele sărace,
nevoie este iarăși de țărani.

Țărani reali și nu legende stranii
care nimic nu vor, nimic nu zic,
ne trebuie, ne trebuie țăranii
dar nu la preț redus și număr mic.

Ne trebuie țărani trăind în sate,
trăind bogat spre a rodi bogat,
numai așa, numai așa se poate,
țăranul să se-ntoarcă iar în sat.

Și nu e țară, țara-n care unii
decît ceilalți egali sînt mai egali,
pe vatra veche retreziți tăciunii
la-ntoarcerea țăranilor reali.

TOTUȘI

Luptele dintre romani și daci
s-au dat în limba latină,
victoriile romane au fost comunicate
de asemenea, în limba latină,
jalea s-a efectuat
și continuă să se efectueze
în limba dacilor.

IDEAL

Dacă fiecare om s-ar simți părtaș
la cauza generală, ca la avutul propriu,
n-ar mai fi nevoie de paznici.

ALB VINO VAT

Acolo unde e alb
în paginile cărților de istorie,
abia au fost șterse
urmele de sânge.

BUCOVINA, ÎN MERS

E așa 'de frumos,
că mi-e teamă
să n-adorm
la volan.

FILĂ DE DOSAR

Într-adevăr, doar adevăr zic vouă
Că nu vă inculpez, nu vă blestem,
Dar vă vorbesc din marea datorie
De care eu adesea mă și tem.

Era, desigur, mult mai bine dacă
O vreme liniștită nimeream
Și n-aș fi fost, cu lacrima și scrisul,
În slujba pătimitorului meu neam.

Am nervii-nchiriați căruței noastre
Și mă consum cu cel mai mare drag
Deși nu totdeauna mi se pare '
Corectă ținta către care trag.

Istoria, oricum, dacă e clară,
Deși o tulbură notarii ei.
Politica e veșnic încurcată,
Fierbînd între instincte și idei.

Și n-am să-mi fac iluzia deșartă
Că toți mă vor iubi pentru ce fac,
Văzînd eu însumi cîți nevolnici scuipă
Pe monumentele oricărui veac.

Mărturisesc, la limita durerii,
Ce-i între plus și minus infinit,
Am fost cu țara mea fără condiții
Și-am fost cu cei ce țara și-au iubit.

Am fost cu supraviețuirea noastră
Am fost cu cei săraci și necăjiți,
Am fost cu cei viteji aflați în luptă,
Am fost cu voi, cei care-n veci munciți.

N-am fost cu dogma, n-am crezut într-însa,
Mi s-a părut că trebuie-altceva
Am fost convins că dogma e o crimă
Și am crezut că vom regenera.

Statuile de doctori din vechime
Nu-i pot durerii noastre da ecou
La bolile moderne ale lumii
Nevoie e mereu de-un doctor nou.

Mi-a mirosit a tanc și-n pat la mine
Și-am auzit în est un lanț bătînd
Eu cred că lucrul cel mai grav din toate
E confiscarea dreptului la gînd.

Nu cred să fie mai în contra firii,
Mai împotriva propășirii ei,
O altă diabolică măsură,
Decît e închisoarea de idei.

Gîndirea trebuia să fie totuși
Puterea cea mai mare-n Univers,
Gîndirea noastră liberă și pură
Purtată într-un sens și-n sens invers.

Nu supușenie și nici bravadă,
Nu ordinul cu pinten militar,
Ci lupta de idei mi-a fost plăcerea
Deși am dus-o foarte, foarte rar.

Și trebuie să spun că, peste toate,
Eu am avut un singur Dumnezeu
Credința în condiția umană,
Credința-n țara și poporul meu.

Pe semeni i-am văzut cuprinși de flăcări
Cele mai mari în două mii de ani
Și țara mi-am văzut-o zbuciumată
Cînd i-au luat din brazda ei țărani.

Și bunul simț mi-a spus mereu ce-i bine
Și bunul simț mi-a spus mereu ce-i rău
Și cu durere contemplînd durerea
Eu, țară, am rămas mereu al tău, ,'

Cum n-am fost slugă niciodată-n viață,
N-am suportat și n-am cerut stăpîni,
Dar n-am fost singur niciodată-n lume,
Am fost cu milioane de români.

Dezastrele ne-au fecundat ființa,
Ne mai refugiam spre domnitori,
Și-ntregul rău l-am convertit în bine
Reînvățînd străvechiul „Trei culori”.

Se cuvenea să scriu o epopee,
Să strîng în ea destinul românesc,
Și, cu puterea ultimă a firii,
„Româniada”, astfel s-o numesc.

Dar n-am răceala limpede de cuget,
Să pot transcrie pe curat ce văd,
Prefer să mă afund în mîzga luptei,
Prefer să-mi umplu ochii de prăpăd.

Nu mă justific, nici nu am nevoie,
Tot voi cădea ca un soldat de rînd,
Peste mormîntul meu să se audă.
Hotarul vechi al Daciei trecînd.

Dar las aici suprema mărturie
Pe care de la ceilalți o ascult :
Viitorime, ce-am făcut se vede,
Să știi că-n rest, nu s-a putut mai mult !

C-atît ne-au hăcuit heralzii dogmei
Și-atît ne-a fost destinul de invers
Că noi, vreodată, și-'mpotriva noastră,
Cu armele-ncărcate-ochi am mers.

Viitorime, orice-ar fi să fie,
De-ar fi să mori, să naști și iar să mori,
Nu construi nimic numai din milă,
Nu renunța de-a pururi la valori

Acesta ne-a fost nouă nenorocul
Că-n minunatul luptelor tumult
Submediocrii ne-au căzut în aripi
Și n-am putut mai bine și mai mult.

Standardizarea nu încape omul,
El e un exemplar atît de rar
Că mă și tem de-a nu-l putea cuprinde
Nici biata noastră filă de dosar.

REPLICI

Nu încape România în povești și în lozinci,
viața-i numărăm cu mia, și nu doar din cinci în cinci,
țara asta nu-i un teatru, ce s-a înființat recent,
n-am făcut-o-n Patrușpatru, din dotări, pe continent.

Ea-i bătrână, cît se poate, c-a purtat și nume dac,
nu ne-am cîștigat-o-n rate, prin cădere din copac,
fiecare cu-ale sale, n-avem numai Est și-atît,
patru puncte cardinale' noi păstrăm numaidecît.

Numărați aceste puncte, Est și Vest și Sud și Nord,
în obloanele defuncte geamuri au atac de cord,
hai să facem totul bine, ca români pentru români,
ca stăpîni s-avem rușine, nu de slugi, ci de stăpîni.

România muncitoare va trăi prin munca ei,
de aceea ne și doare prețul mic pentru idei,
nu-i o chestie minoră s-avem oameni geniali,
toți jucăm aceeași horă și cumînți și radicali.

Numai dacă toți și toate țin cu pîinea tuturor,
vom rămîne-n libertate un popor nemuritor.

RAR

Rare momentele
în care România
să fii putut
transforma
harta ei geografică
în harta ei istorică.

CALENDAR

Oricît de bun
a fost anul 1848,
tot a venit
anul 1849.

POST MORTEM

De n-aş fi om,
aş yrea să fiu
un tricolor
uitat în Munţii Apuseni.

COLINDUL COLINDELOR

Mai e vreme de colinde,
Se mai poate, se mai poate,
Dacă sufletul rămîne
Cel mai mare dintre toate.

N-am murit ca neam al lumii
In vreo clipă viforoasă,
Cit colindele colindă
Și copiii sînt acasă.

Grea e zilnic lupta plinii,
Viața pe pămînt e dură,
Totuși oamenii de-a pururi
Mai au gust pentru cultură.

Le mai trebuie și suflet
Și la suflet fac apelul
Cînd se-apropie buhaiul
Și cînd țipă clopoțelul.

Poate nici n-a fost vreo vreme
Ca aceasta, însetată
De colinde pentru suflet
Ca de-o unică răsplată.

Au căzut de-a lungul vremii
Multe semne distinctive,
Ori din cauze profunde,
Ori din lipsă de motive.

S-a pierdut și din specific
Și din fizionomie,
Dar colindele de-acasă
Peste țară mai adie.

Și ne vom întoarce mâine
Cu știința și lumina
Să ne căutăm întreagă
Și curată rădăcina.

Cum și astăzi ne întoarcem
Și pe prunci îi vom deprinde
Să nu uite niciodată
Oameni, țară și colinde.

Steaua, Sorcova și Capra
Plugușorul și Ajunul,
Le vor învăța copiii
Nu le va uita, nici unul.

Dar colinda din colinde
N-are roluri, n-are mască,
Și pe ea tot omul lumii
E chemat să o rostească.

În colindă, cel puternic
Și cel sfânt este cuvântul,
Cum unește într-o noapte
Omul, cerul și pământul.

Colindați de drag de oameni,
Colindați de drag de țară,
Că în noaptea asta nimeni
N-are voie să mai moară.

Nici furtunile din lume
Și nici propria uitare
Nu ne-au șters din suflet dorul,
Țara noastră ne mai doare.

Cu soluții de aiurea
Scara n-o să urce treapta,
Nu ne vine fericirea,
Nici din stîngă, nici din dreapta.

Noi din noi și-a noastră vrere,
Noi din noi și-a noastră fire,
Vom trăi în soarta noastră
Și te vom păzi, iubire.

Noi prea multe ale noastre
Le-am pierdut la cotitură,
Prin colindele acestea
Revenim la starea pură.

Ca-ntr-o stampă din strătimpuri,
Pe la geamuri sînt copiii,
Și ies oamenii la ceruri,
Cu toți morții și toți viii.

Și în sufletul prielnic
Pentru fapte osebite
Clopoțeli pun ninsoare,
Cerule, florile-și trimite.

Și-i colindul semn heraldic
Și-i cultură în mișcare,
Că prin el deschidem firea
Și că spiritul nu moare.

Vin copiii să dezlege
Din obraji fantasme roșii,
Hei, primiți-i cu colindul,
Că tresar în ei strămoșii.

N-a murit colindul nostru,
Se mai poate, se mai poate,
Lerui Ier, florile dalbe,
La mulți ani cu sănătate !

19/20 decembrie 1987

NAȘTEREA

Din Rîu și pînă-n Rîu, precum va spune,
în Doina pătimirii unui neam,
Reîntregind în sine ce eram,
La convergența zodiilor bune,
Ca pentru săvîrșirea unui hram,
La Putna, sus, se petrecu minune
înaltul clopot începu să sune
Și mînzul singur se -mbrăcă în ham.

Pădurea — de la muguri la cărbune —
Simți întregul dor ce-l căutam
Și atîrnînd de nou-născutul ram
Redeveni această națiune
în care toți pe toți ne cunoșteam
...Și Eminescu răsări pe lume.

415 martie 1986

*

PRESUPUSUL CUVÎNT AL LUI IOSIF VULCAN

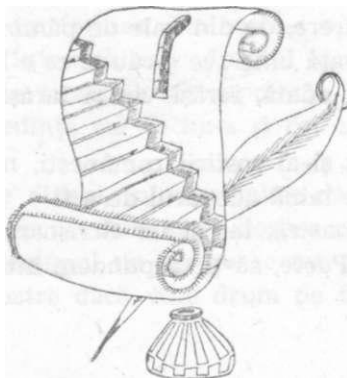
«Primiți-l pe acest poet de geniu
Ce va vorbi acum definitiv
Și voi, cu toții, din acest motiv,
Ca el vă veți rosti peste mileniu.

El scrie-aici, pentru întâia oară,
Acesta ne e marele poet,
Prin «l, cum veți vedea, încet-încet
„Familia” se va preface-n țară.

Și, dacă numai asta, între toate,
Aș fi făcut-o-n timpul vieții eu,
Pe Eminescu să-l găsiți mereu
în fila noastră de latinitate,

Vă cer-să fiți ce-am fost și peste poate !
Așa să vă ajute Dumnezeu !»

4/5 martie 1986

SCRISOARE SCRISORII A III-A

Doamne-al nostru din cuvinte, care ții sub lacăt cheia,
care ții sub lacăt cheia lacătului tainei mari,
scriem astăzi noi scrisoare către-a ta Scrisoarea-a III-a,
ca istoria, printr-însa, înc-odată s-o repara.

Au umblat din nou profanii printre rîndurile tale,
nici o doină nu se-aude dinspre poezia ta,
ci plutește indicibil o neexprimată jale
scrie iar Scrisoarea-a III-a, s-o putem reînvăța.

Povestește aventura voievodului de geniu
care n-a știut ce-i frica, nici de armă, nici de ham,
să se-audă peste lume, la sfîrșitul de mileniu :
n-am dat hoardelor barbare neam și țară, rîu și ram.

Tot mereu avem părerea că veni-va vreme nouă,
dar aceeași vreme vine, veche, nouă tot mereu,
și Scrisoarea despre Mircea către țară, dă-ne-o nouă,
că ni-i greu, în lupta noastră, ca și lui ne e de greu.

De din vale de Rovine, de din vale de destine,
de din vale de durere, de din vale de pămînt,
Doamne, tu ne-nvață bine „ce e rău și ce e bine”,
toate, cîte-au fost odată, iarăși vin și iarăși sînt.

Doamne-al nostru și-al rostirii românești, mai dă-ne cheia,
să găsim la loc de taină adevărul de a fi
scrie pe adresa noastră, iar și iar Scrisoarea-a III-a,
să ne-vrednicim, Poete, să-ți răspundem într-o zi.

1985

PENTRU NUMELE LUI EMINESCU

Doamne, care ții pământul, între cumpene depline,
și faci lacrima de mamă sacră piatră de hotar,
„coate-s vechi și nouă toate, vremea trece, vremea vine”
nașterea lui Eminescu dă-ne-o nouă, iar și iar.

Nu-i cuvânt mai drag ca dînsul și nu-i altă zeitate,
către care să se-nchine zilnic, un popor întreg,
geologii necunoscute se unesc să ni-l arate,
ochii codrilor de-aramă plîng prin el, că-l înțeleg.

Eminescu ! zice Marea necum Neagră, cît Albastră,
Eminescu ! zice piatra roditoare din Carpați,
Eminescu ! zice Alba care este Mecca noastră,
Eminescu ! zice Putna către Doină, către frați.

Și, ca din subconștientul de-ntuneric al rostirii,
ca din tulbure Ev Mediu luminat de-un dulce iad,
nume dă singurătății într-un murmurat oniric :
„Focul pîipîie în sobă, iară eu pe gînduri cad.”

Și, mai mult decît un faxmec, Eminescu-i o problemă,
cartea lui, nici azi întreagă, cere dreptul la cuvînt,
dacă lacrima rămîne strategia lui supremă,
și-l urmează cu credință cei ce nu-s și cei ce sînt.

Nu-i poet cum este dînsul, inimă romano-dacă,
peste versuri cade cerul, dacă scrie despre cer,
„Codrul-frate cu Românul de săcure se tot pleacă”
și pier păsările noastre dacă vine drum de fier.

Eminescu este Doina, și vorbită, și cîntată,
Eminescu este Doina, cîncî tăcere, cînd caval,
Eminescu este Doina ce nu moare niciodată,
cît respiră-n ea voința geniului național.

El în sine însuși poartă al simțirii noastre nume
și tiparul gurii noastre este poezia sa,
nu există variantă să-l dizolve, să-l rezume,
el, din chiar substanța firii totdeauna va dura.

Toate vîrstele se uită, cine dintre noi mai știe
ceea ce doar ochii mamei să-și mai amintească pot,
unde ni se duce viața unde ești copilărie,
„Unde ești copilărie Cu pădurea ta cu tot ?”

Eminescu ! zice dulce o Moldovă născătoare,
Eminescu ! zice aprig o Muntenie de har,
Eminescu ! zice sobru un Ardeal în Așteptare...
Eminescu ! zice Țara din hotar pînă-n hotar.

Unde nu pătrunde gîndul, Eminescu mai pătrunde,
unde a murit cuvîntul el aduce glas de leac,
și dintr-ale limbii noastre cifruri și viitori afunde
el înalță către ceruri Rugăciunea unui Dac.

Nu vom osteni să-l ținem pururea la suprafață,
dincolo de timp și mode, Eminescu e deplin,
Eminescu este cerul ce în școală se învață
dacă oamenii au voie și la cer și la destin.

Graiul ni-i la noi acasă, Miorița — pe la stîne,
nu ne e literatura un oracol, monoton,
„Cînd privesc zilele de-aur A scripturilor române”
ce-i poet, poet rămîne, nu zglobiul epigon.

E de-aici și, dintr-o dată, simți că e de nicăierea,
el multiplică ideea că tristețea mișcă tot,
el prin sine dovedește ce puternică-i durerea,
care face să dispară optimismul idiot.

Vin ai lui să-l amintească în creștine parastase,
cîte-o maică mai bătrînă, plînge moartea lui și-acum,
tinerii îl țin de mînă, nu vrea nimenea să-l lase,
pentru el să nu existe jalea ultimului drum.

împăratul, Proletarul sînt la el în poezie,
ce te legeni, se întreabă fiecare codru des,
nașia, pe dinafară, versurile i le știe,
și de fiecare dată ele tot mai multe ies.

E o anumită oră, către răsărit de lună,
despre care-n românește el a scris pe veci de veci,
„Somnoroase păsărele Pe la cuiburi se adună”
și din versurile-acestea nu mai poți nicicînd să pleci.

Dac-am pierde cifrul nostru, l-am găsi oricînd într-însul,
noi din Domnul Eminescu am renaște, cum am fost,
el acestei țări îi prinde și-i civilizează plînsul,
și dă fiecărei lacrimi o istorie și-un rost.

Nu a lăcrămat degeaba nici o frunte omenească,
toate-aceste lacrimi sfînte în biblioteci rămîn,
cum rămîne Eminescu peste vreme să vorbească,
din clopotnița de lacrimi a poporului român,

Eminescu ! zice vîntul care trece prin pădure,
Eminescu ! zice ploaia care spală mării munți
Eminescu ! zice pruncul care-nvață să murmure,
Eminescu ! zice moartea care pune frig pe frunți.

Dacă muzica e totuși, cea mai pură dintre arte,
ascultați-o cum răsare dintr-o liră de poet,
„Mai departe, mai departe, Mai încet, tot mai încet,
Sufletu-mi nemîngîiet Îndulcind cu dor de moarte.”

De întreaga lui lucrare ne e dor și ne e sete,
dacă plumbul n-o arată într-un teasc la București,
Eminescu tot apare, dar cu Opere Complete,
teafăr la poligrafia fenomenelor cerești.

Unde nu e Eminescu, este dor de Eminescu,
cînd românii sînt ca dînsul, parcă dînșii eminesc,
numai Dumnezeu mai este mai presus de Eminescu
că și-acolo unde este și el este și ei esc.

Cit va fi sub cer iubire și în oameni tot iubire,
Eminescu le va trece suferința lui la toți,
ce firesc, din harta lumii, crește vuietul subțire,
ce l-au declinat întîii, plopilor lui fără de soț.

Trubaduri tresar deodată din umbriș de stampă veche,
parcă vîntul mișcă singur instrumente îngerești,
drame șiroind de lacrimi, peste fiecă pereche :
„Pe aceeași ulicioară Bate luna la ferești.”

Și rămîne Eminescu, cu atît mai mult al nostru,
cu cît e intraductibil peste spațiul românesc,
dulce-n el mai sună cornul codrului își mai suflă rostul,
iar izvoarele de munte echilibrul și-l găsesc.

„De din vale de Rovine” vin călării cu scrisoare,
iar răspunsul se întoarce de din vale de destin,
în poema lui de geniu astăzi nimeni nu mai moare,
i'ntră-n ea, cu tot cu leagăn, cei ce sînt și cei ce vin.

Ce-i cu voi ? întreabă dînsul pe acei ce într-o doară
cred că trebuie să lase patria, fugind din ea,
poate omul să se nască, poate omul să și moară,
el o patrie păstrează, orișicîte ar schimba.

Nu vi-i bine unde-i bine, bine e la voi acasă,
nu vă păcăliți cu biruri și cu tragice minciuni,
nu va fi nicicînd ferice cine patria și-o lasă,
va sădi deșertăciune, va găsi deșertăciuni.

Fiți ai țării și păziți-o de vreo patimă coruptă,
nu lăsați incompetenții să o facă sluga lor,
puneți mîna pe unelte, și de pace și de luptă,
nu vă pierdeți nici rușinea, nici încrederea-n popor.

Astfel, zise Eminescu turn înalt de rană trează,
astfel ziserăm că zise și intrarăm, iar, în vers,
să-l vedem cum sub comanda universului lucrează,
devenind intimă parte a acestui Univers.

„Din Boian la Vatra-Dornii" Doina lui îl cheamă tragic,
n-are somn și n-are poftă decît doar de adevăr,
Eminescu reapare, chip albit, de rege dacic,
mîna lui se odihnește în strivite flori de măr.

El ne e încurajarea de a merge mai departe,
dacă pașii noștri, bieții, bat încet pe caldarîm,
el ne e învățătorul și de viață și de moarte,
și de zbor de vultur care ne-a oprit să ne tîrîm.

Cînd ne obosește viața și cînd ritmul ne omoară,
printr-o dulce terapie în adînc trupesc pătrund,
vorbele de rai ambiguu retrăite-a cîta oară :
„Vino-n codru la izvorul Care tremură pe prund."

Uite floarea lui albastră pretutindenea conspiră,
uite noaptea cum începe dinspre sara lui pe deal.
cînd o fată suie ochii către stele, pe fereastră,
totul e ca-n Eminescu, el ni-i accident fatal.

Cînd trec oameni de la coasă trec din el, nu de la coasă,
geografia ni-i deplină doar în poezia lui,
cum istoria prin dînsul alte înțelesuri lasă,
cum nimic în limba noastră făfă Eminescu nu-i.

Ce a fost mai este încă și ce este o să fie,
necuvîntătoare lucruri parcă-ncep a cuvînta :
„Lasă-ți lumea ta uitată, Mi te dă cu totul mie"
și sînt lumi primordiale în tiparul El și Ea.

E condiția internă a oricărui om și lucru,
legea lui reglementează de ce mări la toți ni-i dor,
ca în el nervos e brațul, ca în el doinește cucul,
ca în el se nasc copiii, ca în el bătrînii mor.

L-au făcut pungaș deșteptii ca să-l cheme în procese,
că-i lipseau bibliotecii niște cărți, cum s-a aflat,
ce rușine, ce rușine, dup-atîta timp reiese
să-l acuzi pe Eminescu că e hoț și vinovat.

Vine cartea la putere, vine lacrima în carte,
maica lui își simte țara picurîndu-i lapte-n sîn,
Eminescu se ridică dintr-o Doină fără moarte
în clopotnița de lacrimi a poporului român.

Cînd spre el în anii dogmei glasuri rele se-ndreptară
să-l conteste și să-l pună pe un postament mai mic,
dînspre el, cînd îl mișcară, a vuit o-ntreagă țară
Dacă n-ar fi Eminescu, Viața nu ne-ar fi nimic.

Nu există scufundare a valorii nemurinde,
cine dă în Eminescu, va lovi direct în noi,
de la el încep romanțe, ode, elegii, colinde,
fără el, am fi cu toții mai săraci, mai triști, mai goi.

Prin tristețea lui înaltă dă putere unei nații,
prin melancolia mare care l-a învăluit,
dă încredere în sine, fiecărei generații,
cum își are casa între plus și minus infinit.

„E ușor a scrie versuri Cînd nimic nu ai a spune”
formele dezabuzate cad, și regele e gol,
nu există poezie unde nu e pasiune,
rece a rămas hîrtia ? Fă-o grabnic, mototol.

N-are el cuvinte-n carte cîte noi, cu toții, despre,
glas din urmă al naturii, cînd natura n-are glas,
cînd se naște Eminescu, caii scapă din căpestre,
nici un arbore din codru fără freamăt n-a rămas.

Desfăcut dintr-o pictură muzical strunită parcă,
răstignit în cercuri albe ce se fac și se desfac,
„Lacul codrilor albastru Nuferi galbeni îl încarcă”
și muzeul e deasupra, dar mai mult e jos în lac.

Și albinele-n știubeie scriu o magică poveste
care-l poartă către faguri culegându-l de pe flori,
Eminescu — Bucovina, o pereche care este
și pe cei care-o acceptă i-a făcut nemuritori.

Lingă fostele lor rude se adună și strigoii
onomastica deplină a grădinilor ia foc,
și poetul simte vârsta prin lumina rece-a ploii,
el, norocul limbii noastre, el, bătut de nenoroc.

Nu-i nimic fără de plată în această lume toată,
pîn-la ultima centimă, pînă-n cruci de țintirim,
nașterea lui Eminescu prin ea însăși vinovată,
o plătim cu-atîta zbucium și am vrea s-o mai plătim.

Mai cumplit decît armata pusă-n slujba țării sale '
nu-ți dă codrul nici o frunză la vreun braț vrăjmaș s-o-nchini,
„împărat slăvit e codrul, Neamuri mii îi cresc sub poală"
ca și cînd pămîntul însuși ar vorbi din rădăcini.

Ca-ntr-o tragică revanșă, ca-ntr-o patimă divină,
scriu scrisorile-ntre ele alte rînduri de scrisori,
se ridică rîul, ramul, ca să vadă cui se-nchină,
poruncind cum să se poarte domnitorii următori.

„Eu ? îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul..."
caldă scriere în piatră, demn și tragic testament,
care-nscăunează rîul, care-nscăunează ramul,
să ne cîrmuiască firea mai adînc și mai atent.

A trecut discret prin toată poezia populară,
însușindu-și flori de geniu de pe fiecare drum,
n-a lăsat nici o lumină a pămîntului să moară,
a descoperit ce-nseamnă nu știu ce și nu știu cum.

Nu s-a aplecat trufiei, nici modest, dar nici precaut,
a știut și cine este —, dar și ceilalți cine sînt,
„De vorbiți mă fac că n-aud nu zic ba și nu vă laud"
și-a păstrat mereu credința în popor și în cuvînt.

Eminescu ! zice Mircea dinspre Cozia-mpăcată,
Eminescu ! zice Ștefan dinspre multele-i cetăți,
Eminescu ! zice Horea de pe fiecare roată,
ești al nostru, ne ești fiul, orișiunde te arăți.

Pașii lui în toată țara risipindu-i cu iubire,
i-a fost drag românul simplu, orn de milă și curaj,
Bucureștiul i-a fost steaua lașul cheie pentru fire,
„Salutare mică Romă !" murmura întrînd în Blaj.

Doamne al melancoliei, cine va mai spune, cine,
ca și el atît de simplu, ca și el atît de clar,
„Am răspuns : Pădure dragă, Ea nu vine, nu mai vine !.
și lăsa, la ochii vineți să viseze un stejar.

A iubit ca toți poeții, imposibil și năprasnic,
a fost orn și a fost spirit, viu, de sus și pînă jos,
sănătății limbii noastre cel dintîi chirurg și paznic,
n-a glumit nici cu-o furnică, a luat totu-n serios.

Parcă sine despre sine ar mai da această veste,
parcă Eminescu însuși s-ar privi în absolut :
„Ideal pierdut în noaptea unei lumi ce nu mai este"
și oglinda în oglindă ce oglindă a născut.

în halucinantă noapte cînd Luceafărul apare,
și-ntr-o iesle din Moldova se desfăc din nou pecetei,
Lăudați pe Eminescu, din hotare în hotare,
dați dreptate poeziei și iubiți-i pe poeți.

Bate clopotul la Putna, bate clopotul la Alba,
voievozii în morminte au un timp cînd nu rămîn,
Eminescu dintr-o Doină tragic își ridică talpa
în clopotnița de lacrimi a poporului român.

12 ianuarie 1988

ÎNDOIȚI-VA DE EMINESCU

Atît dac-ar fi,
înr-o singură clipă a istoriei literare,
o negație,
o negație plauzibilă,
o negație organică,
nepusă la cale,
neadusă la forma de farsă națională,
dar o negație exprimată,
spre a enerva și spre a provoca
noi rodnicii, noi iubiri,
o adorație de apărare, ca după un somn,
cînd visezi că mori
și-n primele clipa de conștientă
duci mîna la piept,
o lipești de inimă
să vezi dacă mai bate
și, atunci, nici nu accepți că ar fi ceva
mai important în viață
decît regăsirea inimii ;
astfel și Eminescu,
sub formă de inimă a unei culturi
ar putea fi regăsit
și toți ne-am strînge lîngă el,
cu încrîncenare și, eventual,
cu o nouă prospețime.

Atît de-ar fi :
o negație adevărată,
un alt punct de vedere,
o civilizată și înlăcrimată
rupere a tradiției,
o cale nouă, mai urîță, dar nouă,

atît de-ar fi :
negarea lui Eminescu !

Nimic nu rezistă, fără opusul său,
nimic nu durează,
fără flăcările renăscătoare ale
contestației,
nimic nu se poate construi, în sus,
dacă — pentru temei —
nu există și o groapă, în jos,
nimic, nimic nu se naște,
fără puțină moarte,
la nici o bucurie nu se vine
fără puțin fir negru
în reverul hainei,
pentru orice eventualitate,
fără puțin fir negru,
ca o deschidere discretă de paranteze,
la nici o nuntă nu se strigă
atît de tare bucuria
încît să se acopere pe totdeauna
hîrșitul de lopată
și plînsul după cei plecați,
nu se poate merge mai departe,
fără ședere pe loc,
nu există fetiș evident,
fără tainice pregătiri
de spargere a lui,
la prima cotitură,
nu există Eminescu,
fără întrebările noastre,
nu vom greși mereu
construindu-ni-l afirmativ
cînd el însuși e
negație și interogație și afirmație,
în eminesciană măsură...

Să se ofere cineva,
să dorească măcar unul dintre noi
haideți acționați,
greșiți, dar acționați,
țin lista deschisă, aștept,

aștept provincia,
trebuie făcut ceva :
negați-l pe Eminescu,
să nu-l sufocăm
într-o iubire nenuanțată
și mistică, să-l negăm
pentru a-l iubi și mai tare,
să-l contestăm,
pentru a-l afirma și mai vehement,
cine dintre dumneavoastră
știe să se prefacă mai bine ?

Negați-l, contestați-L
redați-ni-l pe Eminescu
prin negație și contestație,
atmosfera asta pioasă
ne poate adormi,
Eminescu ne e cultură,
nu ne e religie,
de aceea nu vom trece niciodată
de Eminescu, în sus,
pentru că-l iubim cucernic,
îl iubim smerit,
răsturnați statuile din grădină
semănați o întâmplare
în această brazdă a necesităților,
lăsați liber un ghinion,
deschideți codrii,
sălbăticiți riurile,
dedați-vă eclipsei de lună,
și furtunilor magnetice,
dar încercați să renunțați la Eminescu,
pentru a vă regăsi în Eminescu !
Această îngenunchere,
în fața lui Eminescu,
nu duce la nimic bun,
soluția e una, e singură,
e radicală și sîngeroasă :
negați-l, negați-l,
prefaceți-vă că nu răspunde
niciunei întrebări
și că se oprește în veacul lui,

că orice înnoire,
reformați-l pe Emirieseu,
dezintoxicați copiii
de rezumatele dulcele după opera lui,
europenizați-! prin împotrivire,
și mondializați-l prin refuz,
opuneți-i rezistență
și biciuiți calul de sub șaua sa,
faceți în așa fel încît
peste valoarea lui absolută
să acționeze în curînd
ca o terapie violentă,
remușcarea, bucuria regăsirii,
reeminescianizarea odăilor noastre,
contactul apei noi, de izvor,
cu busuiocul vechi, de la icoană,
umbra lui Dumnezeu, coborînd
în lacrimile noastre,
de pe crucifixul
cu care s-a zvîrlit în geam la nervi,
și care-acum e readus din curte,
pentru numele lui Eminescu,
faceți-vă că uitați
numele lui Eminescu !

Mihai Eminescu nu poate ajunge
în postura de soț legitim
al culturii române, nu,
această situație i-ar fi fatală,
oficializarea lui Hyperion
la toate ferestrele cu adolescente ale casei noastre
e imposibilă și culpabilă,
nici un lac din realitate
nu e lacul lui Eminescu,
nici un proletar și nici un împărat
nu conviețuiesc
asemeni imaginilor eminesciene,
Eminescu e o himeră
și trebuie luat cî atare,
geografia nu-l poate cuprinde,
așa cum ea nu-l poate cuprinde
tictacul ceasului

de deasupra hărții,
istoria îi e prea mică
și-l strînge de gît,
încît o aruncă pe spătarul scaunului
și, abia atunci, observă
că-i crescuse pe umeri
o palidă vestă de bronz,
filozofia, mai bine o face
Schopenhauer, decît poezia lui,
plopilor lui nu pot depune mărturie
despre dezvoltarea plopilor în zonă,
scrisoarea a treia nu poartă
ștampila poștei, iar poștașul
dacă pune mîna pe ea,
nu-și explică
de ce-i scapă hîrtia printre degete
și scrisul dă să plece pe rîuri, singur,
fără a mai putea fi oprit,
Eminescu e tot ce știm noi că e,
dar nu numai atît,
el devine propria sa negație,
ca să-și poată spori
virtutea afirmativă.

Eminescu se neagă pe sine,
cel din ochii noștri,
de rușinea că ochii noștri
nu mai au curajul să se înnoiască
și devine el — altul,
spre a ne da iluzia
că ochii noștri
au devenit alții.

Eminescu nu-și poate stăpîni
propria forță de expansiune
și spiritul lui întărește
atît vîslele bărcii
cît și valurile
care li se opun,
de aceea noi avem senzația de stabilitate
și ne bucurăm că stăm pe loc.

Pe Păltiniș, Constantin Noicâ
a murit visînd
Caietele lui Eminescu.

Acolo, în Păltiniș,
lingă schitul bisericii ortodoxe,
Noi ca, în munte,
simte, pentru cea din urmă oară,
brazii, la bătaia vîntului,
și Caietele lui Eminescu
răsfoindu-se singure,
de dorul lui Noica,
filozoful genial care a murit
între dragostea de Eminescu,
ca un semn de carte
între munte
și Caietele lui Eminescu.

A medita despre Eminescu
e obligatoriu,
în această cultură
care s-a format
pe tiparul gurii lui
și care-și are temelia
în însuși mormîntul lui.

Dar negația ? De ce nu-l negați ?
De ce sînteți
neputincioși, ca și mine,
lași, ca și mine,
cucernici și eminescieni, ca și mine

Negați-l, ca Să-l iubiți mai mult,
contestați-l ca să-l redescoperiți,
discutați-l, ca să-l citiți !
Eminescu trebuie reluat
după opera lui scrisă,
nu după variantele ei Orale,
împrăstiate între savanți și lăutari,
citiți-l pe Eminescu,
ca să vă debarasați
de cenușa focurilor orale,

din creierul vostru,
ale luminii sale,
revedeți situația concretă,
spre a redeschide parabola,
nu contați pe măsurătorile anterioare,
măsurați cu inima tot,
ca să fiți la înălțimea
inimii lui.

Eminescu nu e soțul legitim
al culturii române,
dărîmați instituția criminală
a obișnuinței,
a obligației matrimoniale
și a plictiselii ipocrite.
Barca de pe lacul cu nuferi
a existat o singură dată,
Luceafărul a auzit-o pe Ea
o singură dată,
industrializarea operei eminesciene
trebuie interzisă, spre a rămîne
valoarea ei de unicat,
nici codrii, nici rîurile, nici marea
nu curg din el către realitate
și nici din realitate către el,
așa cum țipătul copilului nu se împiedică
de o culoare a pădurii,
așa cum fracția ordinară
nu se rănește în numitor,
așa cum pașii din vis
nu lasă urme pe perna
pe care ții capul.

Independență, Lui Eminescu,
față de toate datele concrete
ale realității,
spre a avea în el
esența, altfel intangibilă,
a realității !

Nu-l amestecați pe Eminescu
în toate rețetele momentului,
nu-l folosiți la ocazii,
eternitatea nu e o fabrică de ceasuri
din ce în ce mai exacte,
Eminescu trebuie decongestionat
de pietonii care-l populează
ca pe o Stradă Lipscani
a memoriei colective,
dați-vă jos din Eminescu,
haideți, fiți serioși,
redescoperiți-l pe Eminescu,
cel fără de moarte,
în schimbul pierderii
acestui bun de larg consum
care a o copie ordinară, a lui,
reveniți la Eminescu,
reformați-l
pentru o nouă, mare iubire,
pe Eminescu !

Și iată sînt eu primul care se oferă :
îl contest pe Eminescu
cel cu care ne-am obișnuit,
spre a ajunge la Eminescu.

Neg toate traduceri în limba română
ale lui Eminescu,
încă nici o traducere în limba română
nu l-a cuprins
pe marele poet al românilor !
Un monument îi ridic lui Eminescu,
în fiecare zi,
pentru ca astă seară
să-l las să cadă, brutal,
pe podea,
să se spargă, să se ciobească
și să mă facă să îngenunchez
spre a-i culege toate cioburile,
spre a-i lega toate rănilor,
cu ger aprins, cu frig enorm,

să nu sîngereze materia :
spirit.
Nici un plop fără soț,
nici o barcă pe lac,
nici o pădure dragă,
nu există propriu-zis,
realitatea l-a copiat pe el,
să nu ne amăgim, să nu fim naivi,
ceea ce vedeți în realitate
e copia operei lui Eminescu.

Înainte de Eminescu
lucrurile erau altfel,
ca dovadă că nimeni
riu le-a mai scris așa.

Dar rana eminesciană
e mai mare
decît poligrafia eminesciană,
ceea ce receptăm noi din Eminescu
e un fel de Vlahuță, înainte de Vlahuță,
și ne bucurăm.

Totuși, Eminescu
e altceva, cu totul altceva,
singura soluție e să-l mai și citim,
o baie de poezie eminesciană
e în stare să ne spele de toate relele,
de toate cacofoniile și tautologiile,
de toate agramatisme și dezacordurile,
o regăsire a limbii române
în Eminescu
i-ar fi reconfortantă bieteii noastre limbi,
peste care veniră
și o corcîră
și o porcîră toți
inclusiv cei care rămaseră în ea,
s-o învețe,
spre a se însănătoși în apele ei,
care greu se mai limpezesc,
după ce ei le tulburară,
cu copitele cailor.

Spălați limba română în duhul lui Eminescu,
curățați cărările ei și negați-**1** pe Eminescu,
pentru ca, prin el, să ne aducem aminte de noi
și să luăm în brațe patria,
s-o trecem veacul.

Eu îl neg pe Mihai Eminescu
cel care vine zilnic la masă,
cel care a devenit un funcționar conștiincios
al propriei umbre,
ca să afirm pe Mihai Eminescu
cel liber,
cel teafăr,
cel mare,
din opera Lui !

Cine a redescoperit marșul,
nu e un mărșăluitor,
cine a redescoperit romanța,
nu e un lăutar,
Eminescu
e
geniul
inoperabil
al organismului, nostru vital **S**

La loc comanda, amărăților,
scoateți-i versurile
de pe pereții
serbărilor școlare
și ai altor festivități cu teză,
Eminescu nu vă poate fi
material didactic, lozincă de paradă,
dușman personal al lui Baiazid,
ziarist conservator, iubit înșelat,
nebunul lovit la cap, prietenul lui Caragiale,
Eminescu
nu are
nici o circumstanță atenuantă
și în general
el

nu are contact
cu
nici o
circumstanță.

Ca un soldat numai răni
și ale cărui răni
sînt numai cuvinte,
Eminescu
se întoarce
astăzi
din războiul de 100 de ani
al limbii române
să ne arate
cum va fi viitorul război
de 100 de ani
al limbii române.

ÎJ contest cum îl știți,
vi-l propun cum îl simt :
liber față de orice oficializare,
independent față de orice realitate,
trecînd ca o nouă formulă
de poezie europeană
din gură-n gură,
istovit de rețete și totuși dinamic,
geniu inoperabil
negîndu-se singur,
și ajutînd mîna mea dreaptă să nege,
ca să-l adore mîna mea stingă,
poezie în
stare pură,
acolo unde starea pură a devenit
o amintire bolnavă despre starea pură.

Contest și neg
copiile lui Eminescu
și salut
cu vinovăție -
unicatul,
pe care atît de rar l-am gustat,
cu toții.

Da, da trebuie,
oricît ar fi de greu, trebuie,
Eminescu trebuie contestat,
spre a putea fi iubit,
Eminescu trebuie negat,
spre a putea fi adorat,
geniu inoperabil,
sintaxă pentru 100 de ani
a limbii române,
rezerve pentru încă 100,
tăcere ambiguă și retorică,
de început de grai,
geniu inoperabil,
aflat în ultimul stadiu
acolo unde viața și moartea
își sînt surori,
acolo unde
nimic nu-și mai caută nume,
căci acolo
e însuși născătorul de nume,
ca o fîntînă care s-ar apleca
într-un gest imposibil
să-și bea izvoarele,
geniu inoperabil,
condamnat
la viață și la operă,
în limba română.

îl contest, îl neg, îi arunc monumentul
și m-aplec să-i culeg cioburile
ca să văd încă o dată
că în genunchii mei
sînt cioburile lui,
geniu inoperabil
al organismului nostru vital !

Dacă Eminescu a fost pînă azi
ceea ce știți,
de azi înainte, gîndiți-vă,
că Eminescu este
ceea ce s-ar cuveni să știți,

fără a fi siguri că veți și ști
vreodată.

îndoîți-vă de Eminescu,
măcar formal,
măcar **o** dată,
spre a vă da seama pînă la capăt
că, fără el,
limba pe care-o vorbiți
ar rămîne o lungă onomatopee
tipizată.

Și atît s-ar mai cuveni să las mărturie,
că am scris
acestea toate,
în anul 138,
după Eminescu.

U/12 ianuarie 1988

CLEVETELI DE CARTIER

Și pe lîngă tot ce mai reiese,
Kamadeva, Plopii fără soț,
Eminescu a avut procese,
Și a fost borfaș de cărți și hoț.

Lîngă Doina și lîngă Luceafăr,
Mai aflăm de la băieții buni :
Eminescu n-a fost tocmai teafăr
Și-a murit la casa de nebuni.

Ia mai adu chelner două sticle,
Ce să-ți spun, cocoane, dumneata,
O iubea pe Veronica Miele,
Dar, cu Mite Kremnitz, ce făcea ?

N-a fost un model de dat la tineri,
Să-l păzim, că e contagios,
Ăștia micii, fără de rețineri,
Pot să-l tragă de pe soclu jos.

Ce ne facem noi, cu el de față ?
Dacă nu mai iese din popor ?
Dacă printre oameni se învață
Și devine bunul tuturor ?

Bîrfele acestea nici nu-s bîrfe
Ci un adevăr adevărat,
Îi plăcea, se complăcea cu tîrfe,
Nici nu știu dacă era bărbat.

Da, a scris scrisori, dar netimbrate.
Care nu se iau în seamă, deci,
Făt-Frumos din lacrimă nu poate
Să-l mai scoată din biblioteci.

Nici un fel de pricopseală nu e,
Un poet trăind e un blestem,
Mai degrabă să-l păstrăm statuie
Și citim din dumnealui ce vrem.

4/5 martie 1986

PERFORMANȚA DE A FI NORMALI

Unul a-nghițit o mie de lame de ras,
Altul a traversat Șahara în trei zile,
Cineva s-a lăsat îngropat într-un sicriu de plumb
Și a înviat anul următor,
Altul a plonjat în apele înghețate ale Groenlandei
îmbrăcat doar în slip,
Celălalt a sărit cu parașuta în craterul vulcanului.

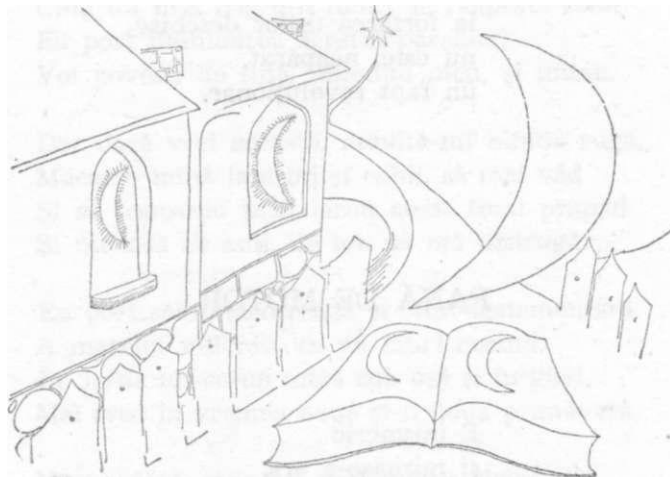
Dar eu, dar eu, dar eu
Eu am un singur ideal
Și-o performanță unică salut
Acea de a fi un om normal
Și de-a o lua zilnic de la început
Omul normal, salut omul normal.

Unul a dorit să i se taie o mână
Ca să-și măsoare curajul,
Altul a sărit din helicopter în apă
De la o sută și ceva de metri,
Alții au stat în cameră cu șerpi veninoși,
Ceilalți au jucat poker trei luni încheiate
Fără să se ridice de la masă,
Doi s-au sărutat 63 de zile în șir,
Unul a stat în cap pînă l-au durut tălpile,
Unul și-a mîncat bucată cu bucată,
Pilind cîte puțin din el, automobilul ;
Unii au stat în Univers perioade îndelungate.

A ajuns să pară nemaipomenit,
A ajuns să pară fără de egal
Să trăiești așa cum s-a trăit
Și să fii un om normal,

Asta mi se pare nemaipomenit,
Performanța fără de egal
De-a trăi așa cum s-a trăit
Și de-a fi un om normal.

28/29 ianuarie 1986

NU-I AȘA ?

într-o natură perfectă,
omul nici n-ar fi apărut.

FAPT

A participa cu frenezie
la forțarea ușilor deschise
nu este, neapărat,
un fapt revoluționar.

PANĂ DE MOTOR

E întuneric
și mh'oase-a ars,
trebuie rebobinată societă
trebuie rebobinată lumea.

TRANSFER MILENAR

Eu port în trup sămînța mileniului ee trece,
Acum cînd se arată întreagă iarna lui
Și nici o bucurie și nici o șansă nu-i,
Decît căldura noastră în anotimpul rece.

Supremă rodnicie, să duci în altă vreme
Sămînța vremii tale. cînd totul pare dus,
Tu porți stigmatul straniu al singurului plus
Și-n rest e numai minus și sînt numai probleme.

Cînd tot mai mult e griul, e mai puțină piine,
Cînd tot mai frig e-n lume, se risipește cocs.
Eu port iluminarea acestui paradox,
Voi povesti de tine, mileniul meu, și mîine.

Dar dacă vrei aceasta, ascultă-mi blînda rugă,
Măcar o mînă lasă-mi si ochii, să mai văd
Și să transcriu prin iarnă acest final prăpăd
Și nu lăsa ca anii, de tot, să mă distrugă.

Eu port sămînța-ntreagă și sfînt-testamentară
A marelui mileniu, ce va muri curînd,
în iarna lui ce-mi intră sub ușa și în gînd,
Mai cred în vremea nouă și-n noua primăvară.

Murim fără rușine și vai, murim rîzînd,
Măcar sămînța-n care rămînem să ne doară.

16 oct. 1986, Năsăud

SFÎNTA DIALECTICĂ

Lucrurile reie nu mor niciodată,
Cînd ya fi mai bine ele vor muri
Astfel ca și umbra care se arată
Numai cînd e soare, numai cînd e zi,
Lucrurile rele nu mor niciodată.

Și cu cît vom trage lumea înainte
Și cu cît prin dînsa vom urca și noi
Ca-mplinirea unei dialectici sfinte
Cu atît va merge lumea înapoi
Și cu cît vom trage lumea înainte,

Fiilor într-una le vom sta de pază
Hotărîți că asta nu va mai dura
Decît pînă-n clipa cînd și ei se-așează
Totuși fiecare pe la casa sa,
Fiilor într-una le vom sta de pază.

Însă vin nepoții, nu avem ce face,
Au și ei nevoie, cum să-i părăsești,
Veșnic pentru oameni nu există pace
Cît mai sînt pe lume cele omenești,
Însă vin nepoții, nu avem ce face.

Răul este legea să existe bine,
Nu există bine unde nu e rău,
Binele și răul nu se pot susține
Decît dacă este și opusul său,
Răul este legea să existe bine.

Soarele cel tare face umbră mare,
Unde nu e soare umbra n-are rost

Și există viață numai când te doare
Unde-i multă minte e năravul prost,
Soarele cel tare face umbră mare.

Și progresul însuși se transformă-n frână
Dacă nu dă cale stării de progres
Omul când voiește om să mai rămână
Dup-o vreme moare, n-are de ales,
Și progresul însuși se transformă-n frână.

Unde-apare răul este semn de bine,
Unde-i numai bine este semn de rău,
Răul totdeauna binele-și conține
Binele își are veșnic răul său,
Unde-apare răul este semn de bine.

4/5 ianuarie 1987

DREPTUL LA ÎNTREBARE

*Elementară ca un trăznet
Această întrebare e :
Ce, cine, cum, al cui și unde
Și mai ales de ce ?*

Din toate drepturile lumii
Pe unul singur nu-**1** cedez,
E strategia mea intimă
Și este singurul meu crez.

Nu-**1** dau chiar dacă vin la mine
Toate statuile călări,
E dreptul meu la îndoială
Și de a pune întrebări.

Nu **1**-a epuizat nici Hamlet,
Deși **1**-a folosit de-ajuns,
Cred în puterea întrebării
Chiar dacă nu-i găsesc răspuns.

Ea mi-e religie în viață,
Cu ea termin, cu ea încep,
Eu, simplu cetățean al lumii,
Măcar atît mai am : întreb.

Cu pumnii strînsi în fața morții
La fel copiii mi-i cultiv,
Ca neamul omenesc de-a pururi
Să fie interogativ

PRIVIREA ÎNĂUNTRU

Privirea înăuntru e totuși dificilă,
Privirea înăuntru ne-ar da acel apel,
De-a nu rămîne niște construcții de argilă,
Ci de a fi chiar zborul, cu om cu tot în el.

În putrede impulsuri dospesc povești bătrîne,
Cum că în om.nu este nimic dumnezeiesc.
Și că din el, la urmă, nimic nu mai rămîne
Decît o lămurire de viermi care sporesc.

Și-aceasta e-o minciună, o tragică minciună,
Privirea înăuntru ne-ar fi de ajutor
Să dovedim că este în noi o cale bună
Și că nu mor cu totul aceia care mor.

Dar ceața care asupra infernului palpită
În sînge și în oase, la fiecare om,
Ruine numeroase și calea e oprită
Și urlă interdicții în fiecă atom.

Și poate de aceea așa grăbit se moare
Măruntă vînzoleală sub un enorm blestem
Privirea înăuntru e unica salvare,
Privirea înăuntru de ce n-o mai avem.

1 ianuarie 1958

EVOLUȚIA SPECILOR

Cînd ni s-a dat cuvîntul, ni s-au luat aripile,
zadarnic este dorul nostru după aripă,
noi invocăm în lume aripă și, pentru a convinge,
trîști cheltuim cuvinte, îndurerați de lipsa unor aripă.

Vrem să zburăm cu aripă, vrem să trăim cu aripă,
rîvnim luxoase aripă, cerem cețoase aripă,
vrem aripă și vrem aripă, vrem aripă și vrem aripă
și cheltuim cuvinte în goana după aripă. -

Și iarăși cerem aripă, oricui îi cerem aripă,
deși cînd ni s-au luat aceste aripă
ne-a fost cedat cuvîntul,
pe care îl trimitem după aripă.

Vrem să intrăm în aripă, să locuim în aripă,
ni-i locul între aripă, acolo vrem să stăm,
și cheltuim cuvinte ; vrem aripă, dați-ne oricăruia din noi
pentru această viață cîte un stol de două aripă.

Departă, între aripă, se-ntemnițează păsări,
cu cîte două aripă, plictisindu-se de zbor ;
și căutînd terenul pe care să se-așeze,
lor de cuvîntul, izgonit de aripă, le e dor.

1968

OMUL CONCRET

Și chiar povestea despre om e o poveste fără haz
Dacă uităm și evităm necazurile lui de azi,
A-l îmbrăca în radicali și-a-i face rănila cu fard
E-un lucru demn de papagali pentru efectul lozincard.

Onoare dmului concret, -adică omului firesc,
Pe care fiii-**1** uită-ncet și forțele îl părăsesc,
Trăiască omul cu „o” mic, trăiască el și toți ai lui
Că nu-și dă cinstea pe nimic și fericit, în viață, nu-i.

Un om cât lumea de adânc, un om cât munții ei de-nalt
Cînd cerurile îl răsfrîng e oare el, sau celălalt ?
Proiectul omului total ar fi un fals exces de zel,
De l-ar privi în general și nu așa cum este el,

Acesta-i unicul motiv, ca om, să nu te dai bătut,
Trăind atît de relativ să mori de dor de absolut,
Un om lucrat de lucrul său pe care **1**-a lucrat cîstit
Egal, la bine și la rău, în ce-a greșit și n-a greșit.

Un om să fii și e de-ajuns, în orice zi ești un răspuns.

9 septembrie 1987, Săcărîmb

ROMANȚĂ DE MAHALA

Eu sint un simplu anonim
Din cei ce zilnic vă servim
Eu sint un simplu truditor
Și toate oasele mă dor.

Vă dau ce vreți și ce,doriți,
Mi-opresc atît, să beau un șpriț,
Și-n general doar fac și tac,
Cristosul mării lui de veac.

M-aud și eu, dar mic și clar
Ca mărunțișu-n buzunar,
Nevastă-mea, de-atîta plîns,
Un fel de mamă mi-a ajuns.

În orice timp și-n orice stat
Sint cetățeanul turmentat
Și nici nu știu de ce mereu
Contează toți pe votul meu.

Bisericile nu mă-ncap
Și pălăria nu-mi stă-n cap,
Cum nu merg anii îndărăt,
La onomastici mă îmbăt.

Și n-am curaj decît atît :
Să fac între ai mei urît,
Și, nemaivînd să fiu umil,
Mi-njur nevasta și-un copil.

Eu lumea aş dori s-o schimb,
Aş face-o, însă nu am timp,
Şi eu, şi ea, pe-acelaşi drum,
Purtăm acelaşi.vechi costum.

Eu sînt nimic, prea bine ştiu,
Dar am o fată şi un fiu,
Să nu-i loviţi cum m-aţi lovit
Că sar cu mina pe cuţit.

Țigara între buze-o duc,
Parcă din faşă sînt haiduc
Şi, Doamne, cum aş azvîrli
Chiştocul sub pulberării.

29 septembrie 1986

OMUL ZERODIMENSIONAL

după Herbert Marcuse

Inconștient, alerg prin tine, lume,
frecîndu-mă de ziduri și cătuși
și nici nu sînt dureri să mă consume
cum sînt aceste ziduri fără uși.

Biblioteca nu mai are carte,
biblioteca are numai zid,
pe care stau plecările deșarte
ce se deschid și uneori se-nchid.

Inconștient, participînd la toate
și luminos luptînd spre fala lor,
n-am observat că la genunchi și coate
mi-am comandat măsură de zăvor.

Miroase a var proaspăt și a lună,
cetatea-i văruiță de curînd,
o, Doamne, tu ne-ai dat o lume bună,
păcat că ne-am închis pe noi, lucrînd.

ȘI DUPĂ CE OMORÎRĂM IUBIREA

Vasăzică, iubire nu e,
Și nici ură nu e,
Și nici indiferență,
E ceva asemănător cu simțul clinilor
Care miros urmele făptașilor.

Ne recunoaștem și ne pierdem
Și n-ar fi nimic de adăugat
Decît aceeași senzație de leșin
Intre mesele principale,
Masa de botez și masa de moarte.

Vedeți și dumneavoastră, cartonul se moaie de lac
Și nu mai e nimic de făcut,
Trebuie altă butaforie,
Trebuie altceva,
Trebuie luat nițel mai în serios
Rolul acesta de mincinoși ai amorului.

Nici iubire, nici ură, nici indiferență,
Un extrasentiment întemeiat pe un extrasimț
Care să dea iluzia,
Care să dea panica,
Da, da, panica și iluzia
Că ne găsim pe drumul cel bun,
Ca niște cîini polițiști
Care miros urmele
Și merg înainte halucinînd
Că imediat vor apuca de pulpă făptașul.

Și plouă
Și peste urmele făptașului
Și peste civilizația de carton
Și peste lacrimile noastre,
Care o dizolvaseră
Și ne lătrăm unii pe alții
Purificați
Pentru că toți sîntem făptași,
Pentru că doi cîte doi
Omorîrăm iubirea...

12 iulie 1987

PLEBEU, ÎN ROMA TÎRZIE

Mă comportam plebeian,
spre deliciul patricienilor
care-și aminteau văzîndu-mă
cîți plebei omorîseră
și rîdeau ca de niște fapte de arme
deși nu știu cit erau fapte de arme
acele fapte
din moment ce numai ei aveau arme.

Mă comportam plebeian și le plăcea,
parcă eram remușcarea lor, pe față,
remușcarea lor vie de care se minunau :
Uite ce criminali am putut ' '
și mai putem fi noi,
plebeule, arată-ne.
fii plebeian, haide !

Și, numai cînd am sărit la prima beregată,
și ei n-au reacționat, de stupefacție,
mi-am arătat mie și le-am arătat lor
întreaga mea structură plebeiană :

Nu vă temeți, mă, nu vă temeți,
după ce-i iau gîtul dumnealui.
rămîn aici, printre voi.
să plătesc onest consumația,
ca un plebeian de rînd, patricienilor !

VÎNĂTOAREA DIN URMA

Sfârșit de vînătoare de giganți !
E-o seară roșie ca remușcarea
De dinainte de-a ne prinde marea,
La berării e muzică de danț.

Ce amintiri aduce înserarea
Parcă-i suflarea triștilor amanți,
In Atlantida nu mai sînt atlanți,
Doar sculptori, negustori și disperarea.

Ultima noapte. Parcă-i foc în ierbi ;
Cei care azi se mai împerechează
Mai bine-ar fi pînă la capăt sterpi.

Dinspre fîntîni e-un sîsiit de șerpi,
Iar dinspre larg, zăduf ca de amiază.
Deodată cade singele din cerbi.

FĂRĂ VÎSLE

Casele-în scoarță intră cu încetul,
Păturile-n sine s-au culcat și mor,
E liliachie seara, ca regretul,
Vine prin hipnoză moartea tuturor.

Moartea noastră însăși a-nceput să moară,
Imbecilitatea rîde unanim,
Hai în Atlantida cînd se face seară,
Să cădem în apă și să ne iubim.

Continental nostru se scufundă-n sine,
Doamne, cîte muzici pe la berării,
Crainicii anunță numai vești de bine
Dar ei sînt și primii care vor muri.

Pragurile casei nici nu mai sînt toate,
Cel de jos e putred de atît înec,
Marea pînă-n zidul primăriei bate
Dar compatrioții uită și petrec.

Hai în Atlantida cînd se face noapte,
Hai în Atlantida cînd se face zi,
Apele dau sunet de uluci răscoapte
Pînă dimineață mai putem trăi.

U/12 aprilie 1987

CIVILIZAȚIE

Faptul că-n neant
s-au construit autostrăzi
pe care n-ai voie
să oprești
nu-nseamnă neapărat
progres

și nici nu va-nsemna nicioda

21/22 iulie 1986

PE UN DRUM MARGINAL

O căruță cu-un cal
Și-o femeie bătrână,
Pe un drum marginal,
Drumul nostru-l îngână
Drumul continental,
Drum lipsit de țărână,
Sie însuși egal,
Cum e mînă cu mînă,

Și fugim, general,
Ca ieșiți din țîțînă,
Dintr-un mal, în alt mal,
Timpu-n ceas să rămînă,
Și murim ideal,
După viață și pină,
Cînd pe-un drum marginal
O femeie bătrână.

în căruța c-un cal
Din ce vreme tot mînă
Și adoarme pe-un șal
Și se scoală-ntr-o rînă,
Noi murim colosal,
Moartea ea o amînă,
O căruță și-un cal
Și-o femeie bătrână.

28 iulie 1987

LIBERTATE

Singura libertate reală
Este aceea în care îți poți face
Datoria,

SCOS

Cele mai mari victorii
ale adversarilor noștri —
greșelile noastre.

PREA SCURT

Soldatului de la Maraton
i-a lipsit aerul,
ca să mai poată anunța
și cât a costat
victoria.

12 februarie 1988

x

CASE DE PIATRA

Mulți și-au făcut case
din pietrele.
cu care au dat alții în ei.

DESCENDENȚI

Unii oameni se trag din Socrate,
alții din ucigașii lui Socrate,
să nu uităm aceasta.

ALFABET

"Vai de-acei oameni
care condamnă
ca mistic
tot ceea ce nu înțeleg ei.

PUNCTUL PE I

Cine te-mpușcă
în frunte
nu vrea
neapărat
să pună punctul pe i.

NET

Acvariu --
presimțirea Atlantidei.

PARADOXURI DE OCAZIE

Cu litere prea trudnic învățate
Zidim cuvinte ce devin ușoare,
Ce-i sus e jos și ce e viață moare,
Au devenit paradoxale toate.

Cei muți predau retorica-n cetate
Și liniștit i-ascultă fiecare,
Prin mamifere trece-un chef : să zboare
Un fel de inimă în pietre bate.

E-o amestecătură ucigașă
Și nimeni nu-i în stare s-o învețe,
Prosperă amănuntele semețe
Și caii veșnic gata de cravașa.

Cei nenăscuți se smulg absurd din fașă
Șă între mai curînd în bătrânețe.

24/25 ianuarie 1998

LUMEA MARE

Lumea mare
este lumea mică
văzută din poziția
în genunchi.

21/22 iulie 1986

Сироп А ПТТ

Se poate înota
din ce în ce mai greu
în bazinele fără apă.

OBIECTIVITATE

Obiectivitatea este sacralizări
ceiei mai puternice
subiectivități.

PROBLEMATICA FERICIRE

Nu există fericire
decît în măsura
în care o poți problematiza.

APROAPE

După ani și ani de călătorie
prin univers
omul se-ntoarce în grădina sa
și, abia atunci, simte ce aproape îi era
fericirea.

PLANETE

Odată ajunși în Mărie,
sper
să putem continua investigația
și mai profund
în satele noastre.

Asist întâmplător
la spectacolul prostiei lumii
și parcă aș vrea să-mi iau abonament.

ORGOLII

Un monument orgolios
vrea
vrăbii exclusive.

DEZECHILIBRU

Mult lemn
pentru garduri
și
puțin lemn
pentru viori.

MARELE EXCES

Marele exces
al firii noastre
este însăși
firea noastră.

OMUL PROST

Nu există om mai prost
decît deșteptul speriat.

NIMIC

După ce
că face pe tehnocratul,
nu e nici măcar tehnician.

GOL

Atît de gol era,
mai gol ca
propriul lui contur.

INTRINSEC

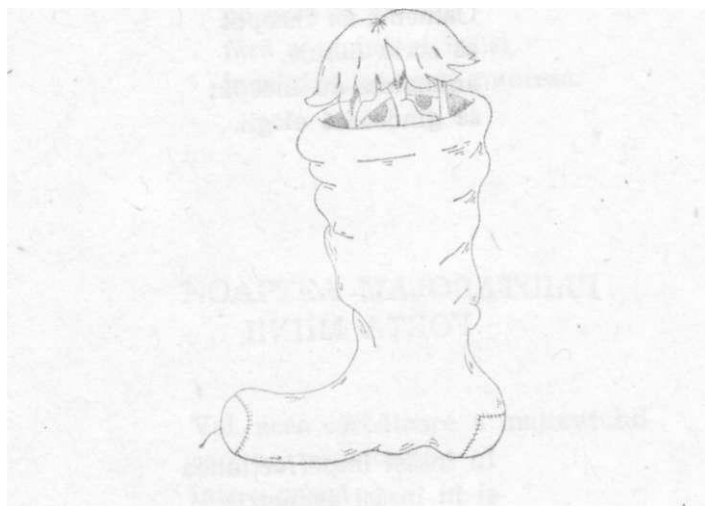
Sînt oameni
Care nu pot fi concepuți
Fără șoșonii lor.

CONVENȚII ÎNSÎNGERATE

Cită tragedie
sub fiecare costum
bine călcat.

CARICATURI

De rnic ce era, se plîngea
că marginile de sus ale șosetelor
îi strică freza.

f

OMOGENIZARE

Cum se-mpacă
măgarul și calul
într-un catîr,
așa se-mpacă
pămîntul și cerul
În om.

SCHIMB

Oamenii au început
să scrie fabule,
animalele au început
să gîndească elegii.

FORȚA MÎINÎI

r

În însăși imperfecțiune
și în însăși asimetria
mîinii umane
stă forța ei.

PARADOX

A sufla în foc
înseamnă
ori a-1 stinge,
ori a-1 trezi mai tare.

FRAȚIE

Falșii vigilenți
trăiesc din impozitele
pe care le peŃcep,
fără a munci ei înșiși,
îndrăzneților care muncesc.

NOAPTEA MAJORATULUI

Vai, acea sărbătoare a majoratului
care se transformă
într-o crimă
împotriva părinților.
\\

VIAȚA

Numărătorul
trăiește
din strădaniile
numitorului.

AUTOSTRADA

Totdeauna
cea mai frumoasă femeie
e în altă mașină.

OAMENI

Atitudinea față de femeie
definește un caracter.

PRIMAT STOMATOLOGIC

Pot să meargă bine carele soarelui,
să vină- vești pozitive
de la conferințele de pace,
eternitatea să se mute în orașul tău
la fabrica de ulei să se facă producție
pentru 5 miliarde de cumpărători,
să te iubească femeile și^șă te salute sectoristul,
nimic nu contează dacă te dor dinții.

1 ianuarie 1958

BULETIN DE ȘTIRI

Tot ce e a mai fost, va mai fi,
Chiar și noi am mai fost, vom mai fi,
Să mințim, să trădăm, n-are rost,
Vom mai fi, mai sîntem, am mai fost.

Terorism, alcoolism,
Fanatism, tembelism,
Nu minți, nu bîrfi,
Nu cobi, nu fugi.

Mari iubiri, loz în plic,
Trandafiri, în aspic,
Gînd frumos, dar nespus,
A fi jos, a fi sus.

Alibi de copii,
Vom trăi, vom iubi,
Obiect, subiect,
Orice-ar fi, fii corect.

Pe planetă au loc
Mari concerte de rock ;
Am să fac un azil
în călcîi la Ahil.

Am să fac un azil
într-un rîs de copil,
Fenomen foarte rar,
Să iubești pe-un fular.

Alo ? Da ! Alo ? Da !
Acest film va urma,
Să trăiți ! Hai noroc !
Hei, vardist, dă-mi un foc

Dăm și vești de la noi :
Sînt zăpezi și sînt ploi
Crește lina pe oi
Vin cocorii-napoi !

11 ianuarie 1.988

STAN ȘI BRAN

Cît mai există Stan și Bran
Planeta noastră se mai mișcă
Și de pe bălți pîn-la ocean
Se-ntind războaiele de frișca.

Sînt unul gras și unul slab
Deși aprind aceleași drojdii
Și ochi în ochi și cap în cap
Ne-nnebunesc cînd fac pe proștii.

Închipuiți-vă atît,
Numai atît și-o să ne-ajungă,
Că ei, printr-un consult urît
Și o aplatizare lungă,-

Ca doi fanatici papagali
În lumea mult standardizată
Ar deveni doi inși normali
Ce n-au motiv să se mai bată.

Că trași cu rigla după stas,
Distanța dintre ei dispare
Și Stan cel slab și Bran cel gras
Devin doi oameni oarecare.

Dar într-un permanent afront,
Ei doi simbolizează firea,
Nu Stan și Bran sînt mari în fond,
Ci-i face mari Deosebirea.

MAI ESTE OM

Mai este om în univers, **mai este**,
Îl văd, la capătul puterii mele,
Cum își urmează umbra printre stele
Sporind misterul sau mai dînd de veste-

Picioarele, de-atîta drum. i-s grele,
Îi sîngerează-n ochi lumini celeste
Și el atunci, trăgînd pămîntul peste,
Mai vrea cu cîte-o moarte să se-nșele.

Ci el, sărmanul, n-a-nvățat să moară,
Prin școlile atîtor predicate,
Îl iau de mîini ca să-l îngroape, poate,
Și pulsul lui îl scoate viu afară.

Mai este om, care le știe toate,
Mai este cer în pîntec de fecioară.

24/25 ianuarie 1988

OGLINDA RETROVIZOARE

Una dintre cele mai interesante
Descoperiri ale omului, »
Comparabilă, poate,
Cu descoperirea focului,
La fel de importantă
Ca descoperirea roții
Mi se pare a fi
Oglinda retrovizoare.

Și astfel cum etapizăm istoria
În funcție de
Evenimentele ei
Cele mai semnificative,
Nu mi se pare prea mult
Să spun
Că oglinda retrovizoare
Are un asemenea rol
În istoria civilizației,
Încât n-ar fi exagerat
Să vorbim despre lumea
Dinainte de oglinda retrovizoare
Și lumea de după
Oglinda retrovizoare.
Inestimabil este aportul
Oglinzii retrovizoare
În dezvoltarea, păstrarea
Și controlul sincerității.

Iată de ce
În lipsa unui ochi în ceafă,
În lipsa unor prieteni loiali.

Liderii sindicali
Ar putea oferi oamenilor
Măcar o lună pe an
Gratis,

Cile o oglindă retroviza

8/9 *octombrie* 1987, *Devi*

DATORI CU DUREREA

Sîntem datori ca zilnic să ne doară
Nu numai ce ne doare ca pei'soane,
Ci rana celorlalte milioane,
Sîntem datori a milioana oară.

Cînd fericirea n-a venit în gară,
Cînd pacea planetară are toane,
Cînd o lozincă doar un paravan e,
E bine să ne doară pentru țară.

Cînd pîinea e și dulce și amară
Și bate vîntul iernii prin icoane,
Și spre valori se-ngrămădesc plutoane,
Și omul prea ades miroase-a fiară

Sîntem datori din clasa-ntîi primară,
De la strivirea primelor consoane,
Nu numai ce ne doare ca persoane,
Ci să ne doară dragostea de țară.

ETANŞ

Nici o revoluție
nu are dreptul să nege
istoria colectivității
în care apare, ci devierile —
de la drumul acelei colectivități.

SE SCRIE IARĂȘI HAMLET

Se scrie Hamlet iarăși într-o carte,
îl simt reînviind și dînd de veste
că tronul Danemarcei putred este
și că va fi pe scene iarăși moarte.

Vreun actor, necunoscut și nouă,
rescrie Hamlet, spre a nu apune,
deșertăciune din deșertăciune,
clocește-n cuibul tragediei ouă.

Curtenii gem în cete idolatre,
iar regii dorm, că nu mai simt ce vine,
poporul crede că va fi mai bine,
comedianții reîncep să latre,

dar Hamlet e-o lucrare pentru *eatre
și o s-o joace cine știe cine

U/12 februarie 1988

DESCÎNTEC DE VIAȚĂ ȘI MOARTE

Să fie de dulce, să fie de vară,
Să fie de iarbă ajunsă la brîu,
Să fie de dragoste ultima oară,
Să fie de pietre spălate de-un rîu.

Să fie de mine, să fie de tine,
Să fie cumva și de; noi amîndoi,
Să fie de rău și să fie de bine,
Să fie de mierea ascunsă-ntr-un roi.

Să fie de cer și să fie de munte,
Să fie de mîine, să fie de azi,
Să fie de tîmplele mele cărunte,
Să fie de ceața* ieșită din brazi. •

Să fie de zi și să fie de noapte,
Să fie de clipa cînd vrei să și mori,
Să fie de gustul cireșelor coapte.
Să fie de drumul spre Malu cu flori.
•

Să fie de calul ce mînzu-și învață,
Să pască în voie. s-alerge constrîns,
Să fie de ziua schimbării la față,
Să fie de purificare prin plins.

Să fie de pas și să fie de pernă,
Să fie de toată intrarea-n destin.
Să fie de țara aceasta eternă,
Pe cînd o femeie îți iese cu plin.

Să fie de-a-nvinge, să fie de-a pierde,
Să fie de brazdă, să fie de spic,
Să fie de treflă, să fie de verde,
Să fie de mare, să fie de mic.

Să fie de viață, să fie de moarte,
Să fie de gustul de păr pădureț,
Fecioara mușcîndu-1 cu buzele sparte,
Să fie de sîngele ei fără preț.

Să fie de salcia plînsului veșnic,
Cînd teatrele lacrimi confiscă din ochi,
Să fie de ornic, să fie de sfeșnic,
Să fie de drag, spre a fi de deochi.

Să fie de toate în devălmășie,
Plătind consecvent cel din urmă pariu,
Să fie, să fie, dar cine să fie ?
O știți fiecare. Eu asta n-o știu.

iunie 1988, Schitu Golești

*

PRETIND RENĂȘTERE

O vreme mi s-a părut
Că artiștii nu înțeleg
Primejdia în care se află,
în acest secol tehnocrat,
Acum, chiar dacă n-ar înțelege,
Chiar dacă ar fi naivi,
Bețivi sau vinovați,
Mai vinovată mi se pare primejdia
Decît cei amenințați de primejdie.

Trec de partea artiștilor
Și nu înșel moștenirea*
Pe care mi-a lăsat-o Leonardo da Vinci :
Pretind Renaștere.
Accept și-o moarte,
Dar pretind Renaștere.
Accept și-o umilință,
Dar pretind Renaștere.

Ascultați ce vă spun :
Am trecut de partea artiștilor,
Primejdia e prea mare,
La ora roboșilor,
Și mi-e teamă că
Dacă uităm obiceiul/de iarnă al artei
Va muri ~~sămănța~~ artei însăși.'

Mă închin ortodox,
Mă mototolesc la pămînt în mod musulman,
Judec evreiește,

Mă las dominat de un ritual catolic
Și hotărâsc trecerea mea definitivă
De partea artiștilor.

Ii știu fragili,
Ii știu plini de păcate
Și mai ales mă enervează
Lipsa lor de inspirație
În fața primejdiei.

Dar a venit vremea
În care consider că primejdia
E mai vinovată
Decît cei amenințați
De primejdie.

Bună seara, domnilor artiști.

22/23.decembrie 1983, Breaza

(

CHIAR DACA

Chiar dacă între ridicarea săbiei
și lovitura cu sabia trec o mie de ani,
purătorii de sabie
tot nu pot fi considerați pentru aceasta
oameni de cultură sută la sută.

16/17 decembrie 1987

MUZICA, MUZICA

O cetate fără muzică
nu e o cetate liniștită,
muzica a acoperit.
și zgomotele indecente,
vaierele de durere,
chiar și scârțitul
caselor de bani ce se deschideau
muzica,
muzica.

PRESIMȚIREA RĂZBOIULUI

Se-adună cîntece de front,
în fiecare om din lume,
și moartea nu mai ține cont
de nici un caz, de nici un nume.

•

Se cîntă iarăși ca-n război,
ceva în roți e scris. și doare,
cînd pleacă tinerii, puhoi,
în lungi mărfare militare.

E-o atmosferă cum era
cînd se pleca, de tot, la moarte,
bătrînii au de spus ceva,
dar tineretul e departe.

Ce multe cîntece de front,
ce vitejii, mai mult verbale,
probabil, ultimul afront
ar fi să se declare jale.

Puțin e unul, mulți sînt doi,
cînd numărăm perechea — fatum,
e-o atmosferă de război,
parcă s-a dat un ultimatum.

23/24 decembrie 1987

CEAȚĂ PRIMORDIALĂ

Porcii grohăie în ceața primordială,
Le e foame și caută hrană,
Ei consideră că numai dintr-o tristă greșeală
Nu se mai ocupă de ei
Nici o organizație umană.

Ceață primordială,
Ceață neanunțată;
Agonia farurilor în ceață pînă departe,
Clopotele satelor se chinuiesc degeaba
Să bată,
Mașinile se izbesc, unele de altele,
Către moarte. *

Lungi derapaje,
Sentinele somnoroase,
Firme străine,
Toate rugăciunile sînt rugăciunile de pe urmă,
Ceață primordială,
Toți copiii știu că tata nu mai vine,
Simfonia foamei,
În grohăit de porci,
La fiecare turmă.

Culorile s-au radicalizat,
Contururile înșală,
Un **leagăn** neocupat
Scîrțîie fără de vînt
În ceața **primordială**.

RĂZBOAIELE

Fiecare război
este și ,
încăierarea
tratatelor de pace
anterioara.

CRED

Eu cred
că un om liber
e mai puternic
decît un om înarmat.

TACTICĂ DE LUPTĂ

Li s-a spus "să sape
că vor evada pe acolo
și ce bine le șade acum
în tranșei.

LIMITE

Din lupta pentru pace
nu se poate ieși la pensie.

AMINTIRE DE RĂZBOI

Sub fiecare
fabrică de pantaloni
așteaptă
o fabrică de picioare de lemn.

ANUL NOU 1941

Mai sînt puține clipe
și intrăm într-o nouă amăgire,
intrăm într-o nouă dare înapoi,
nimic nu e înainte,
totul e înapoi, totul e rac,
chiar și săgeata care pleacă înainte
pleacă de fapt înapoi și e rac.

Va fi numai ceea ce a mai fost.

Și nu tot ce a fost, o parte,
numai o parte din ceea ce a fost,
balurile vesele ale ipocriziei
ne găsesc pregătiți de un nou pas înapoi.

Vorbe, vorbe, vorbe și împușcături.

Nici onomatopeile nu mai sînt sincere,
peste cîteva minute
intrăm în anul de dinainte de anul acesta,
la mulți ani, începe anul trecut.

ÎN AȘTEPTAREA ZORILOR DE ZI

Vorbesc supraviețuitorii războaielor

Nu se mai face ziuă pe pământ,
E numai noapte fără lecuire
Și nu mai poate omul să respire
Că oasele în trup la el s-au frînt.

Și e afîta doliu-n calendar
Și. e afîta moarte peste lume,
Poeților le-apar numai postume
Și zorii zilei nici nu mai apar.

Acum par toate păsările corbi,
Acum culorile nu mai există
E-afîta unanimă noapte tristă
Că nici nu știu dacă nu sîntem orbi.

Și, totuși, cît ni-i dat a viețui,
Cu toate generațiile treze,
Noi vom rămîne toți la metereze
In așteptarea zorilor de zi.

3—i ianuarie 1987

\

CERERE, IN TRANȘEI, PENTRU O DUMINICA LIBERA

Lunea luptăm,
Marțea luptăm,
Miercurea luptăm,
Joia luptăm,
Vinerea luptăm,
Sîmbăta e sîmbăta liberă în care luptăm ;
Băiatule dragă,
Măcar duminica să fie o zi liberă
în care să nu ne urîm,
Să nu ne luptăm,
Să fie o zi liberă
în care să ne odihnim,
Chiar dacă ne odihnim
Pregătind luptele viitoare.
Duminica pregătește orarul și notează :
Lunea luptăm,
Marțea luptăm,
Miercurea luptăm,
Joia luptăm,
Vinerea luptăm,
Sîmbăta luptăm,
Numai duminica numărăm luptele
Și vedem ce protagoniști mai avem.
O zi liberă mai au și fiarele.
Ascultă ce-ți spun !
Duminica nu luptăm,
Duminica digerăm tot ce-am înghițit.
Lunea,
Marțea,
Miercurea,
Joia,
Vinerea,
Sîmbăta.

TABLOU PLANETAR

E frig de-aici și pîn-la Dumnezeu^»
Apocaliptic degerat fierbinte,
Și către ceruri albe trec mereu
Luminescente sănii, din morminte.

Ca un protest nedeslușit și pur,
Copiii înșiși nu mai vor să creadă
Și-n ura lor prin gerul dimprejur
Nu mai ridică oameni de zăpadă.

E frig, ca la cumplitul parastas
Pe care moartea soarelui îl cere,
Nimic în Univers n-a mai rămas
Decît astrale geruri de tăcere.

Pădurile înțepenesc și plîng
Și sîngele în lupi e plin de brumă,
S-a petrecut acel infarct năting
Ce inima din oameni o consumă.

Și uite nu e nimeni vinovat,
O lampă se mai află în fereastră
Și flăcările ei nici nu mai bat
Cînd ea arzînd îngheață-n fața noastră

Incendiul unui frig cum n-a mai fost
Se caută pe sine și se pierde,
Jivinele răsar din adăpost
Și gheața-n crengi înmugurește verde.

Și peșterile ies de sub pământ
Să hohotească aspra lor furtună
De parc-ar căuta pe cei ce sînt,
De cei ce nu mai sînt să le mai spună.

Și frigul e contractul unanim
Din moleculă pînă peste astre,
Așa îl moștenim și-l dănrîm.
De parc-ar fi prin legea firii noastre.

Molecular și milenar cîștig
Ce vine din tot locul spre tot locu;
Și tuturor ne e atît de frig
Că am uitat și ce înseamnă focul.

13/14 martie 1987

DRAG DE LINIȘTE

Ce bine e, Doamne, cînd ești liniștit
Cînd nici nu gîndești cît mai ai de trăit,
Și nici nu te doare de tot ce nu știi
Ci, singur și trist,
Lăcrimezi poezii.

Eu, nu că n-aș da un regat pe un cal.
Dar liniștea-i tot ce rîvnesc eu, real,
Succesul pe-o liniște simplă îl vînd,
Vreau liniște-n lume, vreau liniște-n gînd.

Ce bine e, Doamne, că pot să mai fiu
Adînc liniștit cît mai sînt încă viu,
Mă trag în pămînt, ca un cald minereu,
Și liniștea
Curge
în sufletul meu.

14 august 1985, Săcărîmb

PREROGATIVA ÎNVINȘILOR

învingătorii nu mai au măsură
Și-n cartea de istorie se-așează,
Ci doar învinșii au simțirea trează,
Ci doar învinșii scriu literatură.

Ei nu suportă fala cea neghioabă
A celor care-nving și mint și peste,
învinșii se ascund într-o poveste
Și de acolo murmură și-ntreabă.

învingătorii sînt sătul de toate
Și cartea de istorie răsfrînge,
"întreagă, ridicarea lor prin sînge
Și că mai mult ca ei nici nu se poate.

Au tot, dar sînt geloși pe-nvinșii care
Au poezia celui care n-are.

CIND DOARME SABIA

Prin sabie curgea un rece sînge
cînd ea lovea în sînge cald de ^ valma
și cavalerul o ștergea cu palma
în care-abia o mai putuse strînge.

Apoi a adormit de-atîta moarte
pe care-o răsădise dimpotrivă,
și recea sabie nemilostivă
se-mpodobește cu sînge pe la toarte.

Un somn adînc pe sabia semeață
cu care el știuse să se bată
și care-acum îl părăsea, deodată,
cînd cavalerul ei pleca din viață

atîns de un dușman cu-n fir de ață
la carotidă, lîngă beregată.

16 decembrie 1987

FRAGMENTE DE POTOP

Plouă, potopul, dar opriți-l, e o greșeală
Nu-i voie, nu-i voie, nu-i voie
Corabia lui Noe
A intrat în reparație capitală.

Opriți toată ploaia, ce mare puhoi e
Și apa aceasta ne-nșeală,
Dar opriți ploaia căci Arca lui Noe
Se află în reparație capitală.

Și plouă și plouă, o ploaie de moarte,
Vom muri înecați în neștire
Din Arca lui Noe fiecare o parte
Și-a luat acasă ca amintire.

Un vuiet se-aude venind de departe,
N-au oamenii cum să respire
Și iată fragmentele corăbiei sparte
Privesc spre potop cu iubire.

ÎNTOARCEREA LA MOARĂ

Morarul povestește și e sărac la toate
că moara e de-aicea, nu din străinătate,
noi totuși am uitat-o, moderni pînă la silă,
dar apa, plînge-ntr-însa, de noi fiindu-i milă.

Modești ca și morarul, ca oameni și ca țară,
sătui de electronici, am revenit la moară,
e simplă, e cinstită, e caldă și senină,
și, mai ales, e moară, ne dă cînd vrem făină.

Morarul povestește, sub ochiul de fereastră,
plătind cu mersul morii toată eroarea noastră.

21 august 1966, Hordou

COMERCIANȚII DE ÎNGERI

Au trecut prin orașele noastre
comercianții de îngeri,
vindeau îngeri,
împreună cu mături,
dacă luai și pământ de flori.

îngeri, ultimii îngeri,
din recoltele spontane,
împreună cu ceva lucruri
de uz imediat.

Unde să-i ținem ? Ce să facem '
cu îngerii, în vremea aceasta ?
Așa și este, ce să facem cu îngerii ?
îngerii sînt o mare problemă
în toate așezările profane..

Ce-o să zică nevastă-mea
dacă rămîn cu îngerul în casă,
cînd ea pleacă la orele șase
la servicii, iar eu am recuperare.

Bine, dar îngerul nu-i femeie,
de ce s-ar supăra tovarășa,
nu are motiv, îngerul nu-i femeie
și nici nu va fi niciodată.

Nici chiar în orele mele libere ?
Nici chiar !
Și-atunci de ce să-mi iau înger,
cînd și sectoristul va deveni suspicios

Luați dumneavoastră, doamnă,
luați un înger, e foarte ieftin,
vă va trebui, cînd bărbatul
va fi plecat !
Doamne ferește,
nu știți cît e de gelos !

Bine, bine, dar îngerul
nu numai că nu e femeie
pentru bărbatul dumneavoastră,
dar nu e nici bărbat
pentru dumneavoastră.

Nu e ? Zău ? Și-atunci ?
Ce-o să zică biata soacră-mea,
copiii, cînd or veni, ce-o să zică eu ?
Or să se uite vecinii la mine,
așteptînd explicații.
Eu o să mă roșesc, bărbatul meu
o să dea în darul beției,
lumea o să ne ocolească,.
vom plăti o persoană în plus
la încălzire, la chirie, la apă,
nu, nu, îngeri — nu,
mai bine o pasăre
sau chiar, Doamne iartă-mă,
un purcel, văd eu cum l-oi crește,
însă îngeri — nu !

Și îngerii nu putură fi vînduți,
dîrdîiau în căruțele amărîte
pline cu pămînt de flori și mături,
comercianții de îngeri îi pierdură,
în lupta cu fiscul,
caii se treziră în abatoare,
iar ei, îngerii, trimiși speciali din ceruri
zburară la ceruri
cu mături și pămînt de flori,
cu căruțele amărîte cu tot,
încît orașele
sînt astăzi murdare
și sterpe de orice înflorire,

în vreme ce prin tribunale
nu se mai termină procesele intentate
comercianților de înger
care nu au nici o dovadă
însă au numeroase aripi
care le spintecă

hainele îndelungatei lor detențiuni.

16 decembrie 1987

ROYAL SHAKESPEARE COMPANY

Domnilor actori, aceasta ar fi biata noastră treabă,
să le răspundem celor care ne întreabă,
să le răspundem celor care mai au gură,
să le spunem ce să pună pe vătămătură,
să le spunem cu ce să se încalțe,
să-i învățăm cum ar putea să se înalțe,
să le dăm iluzia că au haine,
cînd le e frig, de-atîtea geruri și taine,
să le promitem mai multă pîine,
mereu pentru ziua de mîine, pururea mîine,
să le acoperim cu rîsul lor fața lor hîdă,
să le facem scamatorii ca să rîdă,
să nu le răspundem cît le e partea,.
să-i ținem într-una flămînzi și ti\ej,
să-i păcălim că nu vine moartea,
cam asta avem de făcut, domnilor actori,
în fiecare zi, de cîteva ori,
aceasta e importanta noastră treabă,
să ne facem că le răspundem, celor care ne întreabă,

dacă mai e cineva care mai întreabă.

1972

CÎNTECUL SALVATOR

înnămolite, înțepenite sînt toate
în strîmtoarea de însořit calcar
și lacrimă aberantă.

Astfel — și corabia,
în apele vîscoase oprindu-se,
abia mai poate părea mișcătoare,
că insectele caniculei o și podidesc
de parcă ea nu ar fi decît o casă veche
ieșită din nămol, după scufundare,
cu pînzele,
ca niște rufe de familie, sus,
cu vîslele
ca niște grinzi dezrădăcinate, jos,
în vreme ce nimeni,
nu numai că nu mai poate vîsli
dar toți au și uitat ce e vîsla.

Toți, toți,
corăbieri și auxiliari,
ca-ntr-o casă, bolnavă
de mlaștina înconjurătoare,
șed și așteaptă să moară deodată cu ea,
învăluți de cîntecul otrăvitor
care crește din ambele maluri,
cîntec străin, din ambele maluri,
terciundu-le spinările
și înfierbîntînd ceara
din urechile lor,
făcînd-o să cadă dureros
asupra picioarelor desculțe
care și ele, parcă aud,

să lovească burțile lor flămînde
care se umplu de cîntec străin
ca niște urechi, scufundate
într-o enormă pastă şuierătoare,
unii — legați de catarge,
alții — legați de vîsle,
ceilalți — legați de patima drumului.

Numai el, legat de propria lui credință !

Și corabia stă,
să o strivească definitiv
cîntecul străin din ambele maluri,
corabia se fixează, încet-încet,
în noroi,
broaște apocaliptice urcă pe cîrmă,
țînțari purtători de friguri
fecundează ochii nebunilor de pe corabie,
șerpi verzui șiroiesc
de-a lungul ancorelor primitive,
dar nimeni nu se sinchisește.

E de auzit cîntecul străin,
e de gustat voluptatea trădării,
ca un burghiu de smîrc
corabia se-nfîșe în marea de smîrc,
ei toți o simt cum pierе,
dar nu le mai pasă, deopotrivă atrași,
de malurile care cîntă fiecare în felul său !

Și se stinge corabia.

Unul încearcă prin somn,
cu gesturi mecanice,
să-mpingă vîsla, din dreptul lui,
dar vîsla nu se mai mișcă,
ea e acum mai mult a mării,
decît a corăbiei,
celălalt s-ar repezi cu mîinile-n pînze
dar nu poate nici măcar să le-atingă
și cade sub vraja străinului cîntec.

„Hai să suflăm, hai să urlăm, hai să bocim, în pînze,
că poate urnim corabia !" se-aude unul
vorbind rar și programat, precum somnambulii,
și ei asta și fac, ascultîndu-l automat,
dar corabia, după ce tremură puțin,
iarăși stă, că n-are putere să se desfacă
din apocâipsa de smîrc.

Corabia stă.

Și-atunci omul de noroi murdărește corabia
cu hohotul lui, către ei :
„Corabia noastră înaintează
impetuoasă, inocentă, către țărmurile de noroi ;
va fi ancorare, va fi un bilanț de amiază,
va întreba viitorul de noi.

Ci corăbiile noastre înaintează
pe marea de noroi, către țărmurile de noroi,
și sclipătul noroiului în lumina grea de amiază
ne face să ieșim pe punte
și, cu mîinile tremurătoare, cu capetele cărunte,
să salutăm strălucirea de aur a lumilor noi,
cînd nu e decît pîipiirea
smîrcurilor infectate de piază,
cînd nu e decît zvîrcolirea
mlaștinilor care fermentează,
cînd nu e decît sosirea, de pe mări de noroi,
la țărmuri de noroi, a corăbiilor de noroi,
cu noi, oamenii lor de noroi,
și corăbiile înaintează sub lumina grea de amiază
putrezind încet, încet, în noroi,
dacă le-atinge cu îmbolnăvitoare puritate
cîte o rază..."

Taci, zice Ulise,
nu știi ce vorbești,
mi-e somn, că altfel
te-aș arunca de pe corabie.

Nu tac, eu am dreptate,
nu vezi că stăm ?
Nu simți noroiul ?

Și-atunci Ulise, ridicându-se din locul lui
prin somn, ca o rană a corăbiei,
sîngerînd asupra noroiului,
îi întrebă pe toți
prin fierbințeala istovitoare :
Voi nu simțiți ce ne ține pe loc ?
Nu ! răspund ei !
Cum nu simțiți ? revine el !
Dacă nu simțim, nu simțim, ce să facem ?
Spune-ne tu ! zic ei.
Cîntecul vă ține pe loc,
cîntecul ambelor maluri,
cîntecul străin oprește corabia,
cîntecul se opune pînzelor, zice Ulise,
cîntecul e mai puternic decît orice vînt,
oricît de favorabil !

Numai prin cîntecul vostru
puteți birui cîntecul străin care vă omoară !
Cîntati depre voi și despre dificultatea
drumului vostru spre casă !
Cîntati !
Deși nu-l cred,
Vocile lor se ridică, odată cu vocea lui,
într-un cîntec de-al lor,
parcă străvechi și parcă spontan,
un cîntec, ca un pumn în nasul obraznic,
și sîngele începe să curgă
și corabia se dezmeticește,
că nu e casă, ci e corabie,
cînd pînzele i se umplu de cîntec.

Dar de unde ai știut,
prea viteazule, al nostru Ulise,
rolul și importanța cîntecului ?

De nicăieri, răspunde navigatorul,
eu am auzit ceea ce voi ați fi vrut s-auziți,
am simțit valoarea unui cîntec propriu,
în vreme ce eu însumi picoteam,
învins de cîntecul străin,

și că pentru a ajunge acasă
ne trebuie cîntecul nostru de-acasă.

Iar în sufletul meu
patria noastră
luase formă de cîntec.

Astfel, ridicîndu-ne
la cîntecul nostru de întoarcere,
pînzele corăbiei sînt împinse,
nu de văicăreli, nu de strigăte de spaimă,
și nici chiar de strigăte de victorie,
ci de cîntecul liber, de cîntecul propriu,
singular sau în cor.

Cîntecul împinge
corabia mai departe.

Cîntecul!

Mare e cîntecul
în toate
ierarhiile lumii !

...Cîntecul lor pe ei îi conduce spre casă
mai mult decît hărțile,
mai hotărît decît vînturile,
mai puternic decît tentația noroiului,
mai inspirat decît Ulise, mai propriu corăbiei
decît cîntecul străin, de pe ambele maluri.

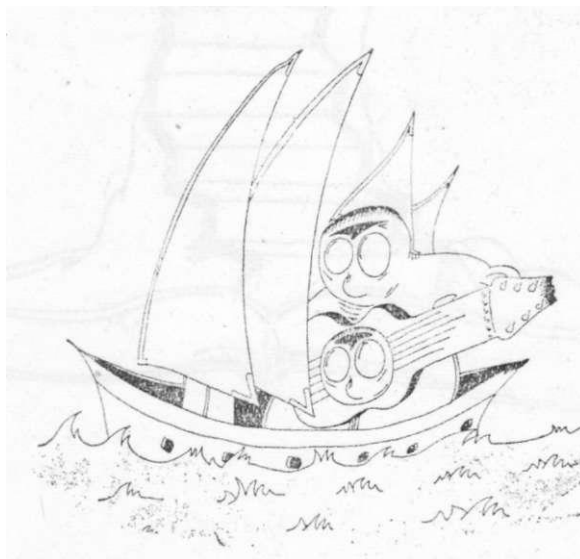
Cine n-are un cîntec al său
va fi devorat de cîntecul sirenelor amăgitoare,
cine și-l aduce aminte va supraviețui prin el,
așa cum în memoria lui Ulise răsări cîntecul ca o soluție,
singura salvare.

De fapt, cîntecul propriu,
izbăvindu-i de cîntecul străin,
dindu-le putere, și lor și corăbiei,
din moment ce ea se ridică
din smîrc și din indolență

și pleacă spre casă, cu pînzele pline
de-un cîntec atît de frumos și magnetic,
încît cele două maluri tac,
dintr-o dată, vrăjite, surpîndu-se-n mare,
ca să urmeze corabia și cîntecul ei salvator.

Mare e cîntecul
pe toate
mările lumii.

16 mai 1988, Deva

DICȚIONARUL SE PLIMBA

Dicționarul s-a risipit în oraș
ca o echipă de atleți după concurs,
cînd se fac toate cumpărăturile.

Am scris toată noaptea,
am concurat cu cei mai de seamă,
acum, dicționarul se plimbă.

S-a risipit în oraș în magazine și în oan
la rude și la ferestrele trenurilor,
dicționarul m-a părăsit.

Gust, deci, în tăcere, trofee
cîștigate în competiția cuvintelor
și aștept să se întoarcă din oraș
aceste cuvinte care mi-au luminat noapte

12 -februarie 1988

FIINȚĂ NESUPUSĂ

Aș fi vrut să-mi organizez poezia
ca să fiu mai sigur pe ea,
dar versurile mele râdeau de prostia
care mă înflăcăra :
cum ai vrea tu să-ți organizezi poezia

Aș fi vrut atunci s-o sparg toată,
și cu viața s-o dezorganizez,
dar ea se organiza împotriva mea,
dintr-o dată,
după relația margine — miez.

Nimic nu mi-a fost cu puțință
dintre toate aceste idei,
pentru că poezia, oricum, e-o ființă,
care trăiește după legile ei,

Poezia, oricum e-o ființă.

7/8 decembrie 1957

DIMINEAȚĂ LA ISLAZ

Intră Oltu-n Dunăre și cîntă
La Islaz se retrezesc cei duși,
împrejur e ca o stampă sfîntă,
Se agită zeci de măgăruși,
Intră Oltu-n Dunăre și cîntă
Ca o vie spargere de uși.

Pilcuri de pădure necitețe
Urcă în acest abecedar
Și s-a dat cu praf de bătrînețe,
Cum se da în alte vremi cu var,
Pilcuri de pădure necitețe
Dintr-un ochi în celălalt răsar.

Hai să trecem podul de pontoane
E devreme, însă neamu-i treaz,
Iarba, în ediții milioane,
Scrie proclamații la Islaz.
Hai să trecem podul pe pontoane
Să vedem ce sărbătoare-i azi.

Oltu-i spune Dunării de toate,
Cînd coboară din amonte-n ea,
E retoric vîntul care bate
Se conjugă verbe în cișmea,
Oltu-i spune Dunării de toate,
însușind și lăcrimarea sa.

Trec țărani cu fețe calcaroase,
Spre-a intra corect în schimbu-ntîi,
Griul se întoarce și-i miroase
Și le-ar spune dureros „Rămîi !”
Trec țărani cu fețe calcaroase,
Destinați ai altui căpătîi.

Spre Islaz, ediții noi de iarbă
Duhul Proclamației l-aduc,
Oltul știe din vechimi să fiarbă
Nu mai este singur nici un cuc,
Spre Islaz ediții noi de iarbă
În coperți cu frunze mari de nuc.

Soarele răsare peste țară
Și cocoșul pe acoperiș,
Urcă într-un cîntec clipa rară,
Oltul intră-n Dunăre pieptiș,
Soarele răsare peste țară
Ochi deschis pe neam de ochi deschis

Vara lui 1988, Islaz — București

LUPTA CU BIBLIOTECA

Mă uit aiurea spre bibliotecă
Și cărțile îmi spun să nu mai scriu,
Că și așa literatura este
Un tratament, de obicei, târziu.

Îmi vine să m-apuc de matematici,
Sau să-mi găsesc un loc între zidari,
De-atâtea cărți bolnave, ochi de viață,
De-atîția autori, cu toții mari.

Nici nu se scrie în bibliotecă.
De ce-am venit aici, nu înțeleg,
Tot ce-aș voi să spun e scris într-însa
Tabloul lumii-n cărți este întreg.

Și, totuși, după ce opresc lumina
Ele-ntre ele cărțile pornesc
Să se citească și să se contemple
Într-un prăpăd mai tandru și livresc.

Mă vor ucide cărțile la noapte,
Dar dacă prin miracol voi scăpa
Din lupta mea cu o bibliotecă
Voi ctitori literatura mea.

9/10 martie 1987

ORFEU

E drept că Orfeu
a mai omorât-o o dată pe Euridice
întorcînd capul s-o vadă.
Dar dacă n-o omora el a doua oară
ea nu s-ar fi născut niciodată
Și Orfeu ar fi pactizat cu Infernul.

21/22 iulie 1986

VARIANTE

Prin civilizație înainte către peșteri.
Prin cultură, înapoi către viitor.

12 iulie 1987

SLAVICI

Una dintre cele mai frumoase
observații' de viață
ale lui Ioan Slavici
este că Lică Sămădăul
intră în oameni prin defectul lor.
Scriitorul a uitat numai atât :
să indice pe unde ieșea.

MACEDONSKÍ CATRE DUHOVNIC

Ştii că n-am nici o speranţă,
Ştii că sînt fără scăpare
Şi sub lipsă de finanţe,
Şi sub bîrfe ordinare.

Ştii că sînt montaţi pe mine
Şi îmi fac portret de Iudă,
Ca să nu-mi mai fie bine
Şi minciuni să se audă.

Ştii că vor să mă omoare
După ce m-or compromite,
Din porniri superioare,
Din complexe azmuţite.

Ştii că ştiu acestea toate
Şi că am trotil sub casă,
Şi că altfel nu se poate,
Dar nu-mi pasă, nu-mi mai pasă.

Ştii ce mult îi enervează
Că exist şi am un nume,
Ştii că mă găsesc sub pază
Să n-ajung cumva la lume.

Ştii că după toate acestea
De m-aş naşte înc-odată,
Mi-aş dori din nou povestea
Ce mi-a fost predestinată.

Știi că vreau aceeași viață
Și aceleași (î)mpie sparte,
Și același bloc de gheață
Dacă-ș învia din moarte.

Știi că omul în destinu-i
Este om de nu îl schimbă
Știi că-mi place să mă chinui
Numai în această limbă.

Știi că nu doresc succese,
Nici iertări, nici rang. nici scaun,
Știi că tot ce nu-mi mai iese
Ca actor, mi-e dat drept clau.

Știi că e tîrziu în toate,
Știi că mama mă mai plînge
Știi că mor pentru dreptate
Și plătesc mereu cu sînge.

Știi, și știi, și nu se știe
Că nu-i bine, că nu-i bine
Ce mi-e dat pe lume mie
Nici nu știu de către cine.

198>

COȘBUC

Aici sînt curate mai toate,
Ediția lumii e pură.
Coșbuc dintre lucruri răzbate
Și trec poezii din natură
Spre eternitate.

Balade, idile și fire
Și mama, în casă, la moară,
Culori ca în Nunta Zamfirei
Și George venind de pe țară
Herald al Unirii.

Și vin poezii de pe pante
Să intre în cărți de română
Dar el are treburi presante
Și scrierea lor o amîină,
Traduce din Dante.

Uitare, rușine, greșală
Se-ntîmplă să fie pe lume,
Aici Sălăuța, le spală
Și noi Ic vom da alte nume,
în viața reală.

•
Cu straie curate pe ele
Vin lucruri, din timp, de departe,
O apă de rai să le spele
Și să le dezvețe de moarte.
Sub viață de stele.

Pe toate Coşbuc le îmbină
Cu iţe de in şi de astre
Şi el va rămîne-n lumină
Traducerea Daciei noastre
în limba latină.

Cum poate pe ea să se-ngîne
Natura din el reînvaţă
Şi George Coşbuc va ramine
Duminica-de-diminează
A-limbii-române.

ATITA JALE

Să-ți fie atîta de jale,
încît să vrei să devii
un personaj
de I. L. Caragiale
și să pleci dintre vii.

Să-ți fie atîta de jale !

De-ar fi totul un joc de cuvinte,
rezolvate cîndva cu umor,
dar viața într-una ne minte
pe cînd personajele mor.

Omul cu care-ai vorbit despre toate
tace deodată și se face mic,
a murit în odaie pe neașteptate
și nu mai știe nimic.

De-ar fi moartea o crimă mai pură,
ai ruga pe cei mari
ca din viață în literatură
să începi să dispari.

Dar tu n-ai voie, bătrîne,
tu la asta nu ai acces,
mai nimic din ce-a fost nu rămîne
nervii prin piele îți ies.

Și atunci, te proptești pe picioarele tale
și-n bibliotecă sușii
că vrei să te pierzi dintre vii
între personajele lui Caragiale.

718 *decembrie* 1987

DOR DE UMBRE

Hai să mîncăm un sandviș în acest birt
în care trebuia să fi stat
și Bacovia ultima oară
înainte de a trece cu acte cu tot
între umbrele al căror ambasador fusese pe pămînt.

Hai să mîncăm un sandviș și să bem o tărie
și să ne spunem banalități cu un aer important
de savanți abia întorși din pustiu-

Pe masa aceasta roasă și afumată
rează-mă-ți coatele, privește,
vreau să-ți spun că mi-e dor de umbre,
vreau să-ți spun că-ți vorbesc dintre umbre.

Mai dă-mi o tărie, mi-e frig,
lampa pîlpîie aici, iar umbra ei cade
în cealaltă lume, iubita mea fără scăpare.

TĂCEREA COMPLETĂ

Ultima ediție,
ediția completă, ediția definitivă
a operei lui George Bacovia
este această genială tăcere
la care cealaltă operă,
cea scrisă a lui George Bacovia
nu este decît o prefață.

TESTAMENTUL LUI GALACTION

N-am să mai ies în lume niciodată
Eu vînd literatura mea pe cocs,
Să-mi construiesc o linie ferată
în barba mea de preot ortodox.

Eu simt că v-ați cam.săturat de mine
Și, pînă într-un punct, vă înțeleg,
Dar dac-aș ști că, eu murind, vi-i bine
Silinței voastre m-aș preda întreg.

Și vă promit că voi rămîne-acasă
Să nu mai deranjez pe nici un zeu,
Cu-această rugăciune scandaloasă
In care sîngerează duhul meu.

•Tăiați-mi legăturile cu lumea,
Cum drumul spre altare mi-ați tăiat,
Ecleziast să am deșertăciunea
Că bou am fost în jugul vinovat

Mai răspîndiți cîte-un pamflet coleric
Să mă discrediteze în popor
Și-nfășurați-mă în întuneric
Nădăjduind că poate o să mor.

Pe mine între voi nu mă veți prinde
N-am să mai ies deloc din adăpost,
Voi răspîndi traduceri și colinde
Vorbind de un Cristos care am fost.

Pot vînătorii toți să mă aștepte,
Oricum, vor degera fără folos,
Robit infirmității înțelepte
Rămîn în casa mea să mor frumos.

Schimb pagina de carte pe căldură
Și pentru o tărie, de băut,
Mă-nfățișez la cer cu fața pură,
Spălat de viitor și de trecut.

Furtuna în perdele nu-mi mai bate,
Decad din paradox în paradox,
Și-adorm în gara liniei ferate
Din barba mea de preot ortodox.

VASILE VOICULESCU, RECURS ÎN SUPRAVEGHERE

Trag toate podurile dinspre lume
Și nu mai am ce vă comunica,
Renunț și la avere și la nume,
Păstrez doar inima din stingă mea.

În jurul meu ferestrele îngheață
Și nu mai văd decât livezi de ger,
Și voluntar dacă-ncetez din viață
Să nu-mi mai cereți, n-am să vă mai cer.

Mi-ar trebui tăcere absolută,
Nu limbuția unui suflet laș,
Cînd nimenea deschis nu mă salută
Și cînd aud în spatele meu pași.

Prea v-am flatat pe toți din mult prea plinul
Tumult bolnav al sufletului meu,
Acum e și firesc să-mi dați tot chinul
Rîzînd, în timp ce eu mă sting mere".

Nu pot să mai apar cu altă față,
Salvarea voastră e că o să mor
Că încă viu voi înceta din viață
Spre a vă fi recursul mai ușor.

U/12 februarie 1986

TESTAMENTUL LUI NICOLAE LABIȘ

Eu am murit absurd și fără acte
Sub un tramvai condus de-un om sărman,
Nenorocirea liniei exacte
Mi-a fost fatalul nimb shakespearean.

O linie exactă și rigidă,
Oricât încerci cu ea să te înveți,.
Oricât ea însăși vrea să se deschidă
Nu-i naște ci-i omoară pe poeți.

Nu mă așteaptă iadul și nici raiul,
Rămîn aici, cu-ai mei ca un drapel,
Pe mine nu m-a omorît tramvaiul
Ci linia rigidă de sub el.

Probabil că și azi aș da un nume
Acelor stări pe care le-aș iubi,
Și aș mai exista și azi pe lume
Dacă aveam un pol pentru-un taxi.

Așa e însă destinat să fie
Să nu mă mai zdrobească-n trapuri cai,
Ci să mă sting, cu tot cu poezie.
Pe linie, pe-aceea de tramvai.

Și-a fost nenorocirea și mai mare
Decît dac-aș fi fost și mut și orb,
Am suferit cumplita condamnare
Să se despartă capul meu de corp-

Mai am puterea să vă spun cuvinte
Si să vă rog să le notați încet,
Să nu lăsați de-aicea înainte
Pe nici un fel de linii pe poet.

Tramvaiele pot liniștit să treacă,
Eu le salut mortal și ștregăresc,
Și le-nțeleg estetica săracă
Dar liniile lor nu le iubesc.

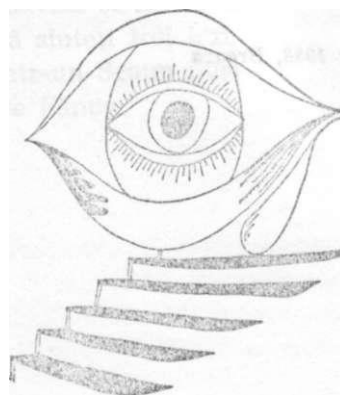
Rețineți doar atât din multe fapte,
De mai voiți s-aveți poeți de foc,
Tramvaiele sînt foarte căutate
Dar dați poezilor o libertate :
De-a nu fi robii liniei deloc.

2/3 ianuarie 1987

POETUL

Un om
Care miroase
A laptele băut în copilărie
Este Ioan Alexandru,
Poetul.

Cu acesta, de fapt,
el și scrie ceea ce scrie
cu laptele-băut în copilărie.

AMBIGUITATE

Un junghi stelar căzuse să mă taie
Și-un altul, pămîntesc, mă și tăiase,
Cînd am intrat pe ușa scunde case
Și am văzut tot frigul din odaie.

Da, l-am văzut, făptură animală
Care sugea argintul din oglindă,
Și-a năvălit din clanță să mă prindă
Și a fugit în colț, ca o greșală.

E cald acum, în jurul sobei sfinte,
Dar frigul s-a ascuns în obiecte
Și un dulap atîta de abject e
încît mă face să-i și spun cuvinte.

În rece și în cald trăiesc ambiguu,
Dar știu precis că mă pîndește frigul.

În amintirea I

25/29 ianuarie 1988, Breaza

PENTRU FĂNUȘ, ÎN SCAUNUL SINGURĂȚII

Trei iezi cucuieți,
Ușa mamei descuieți
Că v-aduc numaidecît
Bardă pentru dat la gît
Și să vă jucați cu ea
Pînă cînd veți învăța
De la tată, de la mamă
Cum să deveniți pastrama
Și cu mulțumire-adîncă
Ălor care vă mănîncă.
Trei iezi, cucuieți,
Vai ce gust aveți.
Ușa mamei descuieți
Că v-aduc de ia țap
Toporaș de dat la cap
Și să vă jucați
Ca trei frați
Să vezi și să nu crezi
Că sînteți trei iezi,
într-un Scaun puși
De Fănuș.

TABĂRA DE MÎTNI GENIALE

Mîinile uscate ale unei generații
care a fost tînă ră
pînă ieri — alaltăieri
dau lumină, pete de lumină,
cîte unei biserici părăsite
din cartiere,
mîinile lor luchianice.

Mîinile acestea, de vergură palidă,
sînt condamnarea ce li s-a dat
să tacă pînă la mîinî.

Ele au lucrat în acest timp
în care ei au tăcut.

Erau tinere și aveau aură
aproape trandafirie
acum sînt uscate și tremură.

Mîinile lui Ion Earbu, la Capsa,
făcînd socoteli matematice
și așteptînd dreptul
să scrie literatură.

Voievodale mîini de cronicari,
ai unor vremuri cumplite,
în care Vasile Voiculescu murea
și în care a domnit tăcerea.

Mîinile acestea și tăcerea aceasta
prin altare se mai regăsesc
și, vai, sîntem bătrîni.

Nimic n-ar mai putea ele realiza,
oasele sînt slăbite, calciu puțin,
și de obicei anorganic,
mulți spasmofiiici.

Doar prin biserici,
pete de alb și de taină, -
mîinile acestea, impregnate
de paloarea lui Blaga
mîinile acestea
îchinîndu-se asupra hîrtiei
mîinile acestea
pe care am fi vrut să le vedem totdeauna vii,
peste noaptea lungă, peste noaptea de luptă,
pentru păstrarea Mîinilor în Umeri.

Și mîna lui Arghezi
recuperat din putrefacție,
ținînd o țigară, între degete,
înainte de stingere.

Mîinile lui Constantin Noica
adormind sub umbra Păltinișului,
lîngă schit, la ruga iluminatului Antonie,
în vreme ce iarba, într-adevăr,
pare a fi scrisul mărunț, neîncovoiat
al lui Noica, spre lume,
iarba izbucnind tragic
din mîinile lui,
pe toți munții.

Și, nemaivăzute,
mîinile lui Mircea Eliade
mchinîndu-se în toate credințele
în ultima clipă, înainte de a intra
definitiv în foc, mîinile lui Eliade
cu cîte cinci degete ca niște
cinci continente, mereu,
unificatoare, mîinile lui
ca niște stele de cenușă
căzînd peste continente,
jertfă românească pecetluitoare-

Și mâinile lui N. Steinhardt,
jurînd pentru libertatea lui Vasile Voicuiescu,
cununîndu-se cu flacăra patriei,
renăscînd în legea ei,
eroicul Steinhardt și mâinile lui lunatice.

Și mâinile lui Ioan Alexandru,
un copil care se agăța ilegal,
de oblonul camionului
plecat de Ia Cluj către Lancrăm
cu trupul lui Blaga,
mâinile lui Ioan Alexandru învățînd adevărul
despre tăcerea lui Blaga
și despre mâinile lui.

Și palide mîini, peste tot,
mîini calcaroase, în depresioni
ca frunzele din copaci
cad mîinile din literatură.

Miron Paraschivescu la Văleni :
„ca un vreasc îi este mîna
care scrie aste șire”.

Și mâinile lui Nicolae Labiș
neputîndu-se ține de
bara tramvaiului, vlăguite.

Mîinile lor,
o tabără ele mîini geniale, în plaiul pustiu
așteaptă picătura de sînge
în stare să le miște din nou.

Dar, vai, nici mîna mea,
aceasta, care scrie,
nu poate duce mai departe
încărcătura de lacrimi
peste dealul paginii
cu mîini triste,
de scriitori români.

29 *mai* 1988

NOICA ÎN PĂLTINIȘ

Ninge mortal în Munții Făgăraș,
Se-nzăpezesc șoselele deodată,
O flacăra aleargă vinovată
Pe serpentine de-ntuneric laș.

Și cruci fantasmagorice se-arată
Pe drumul de la sat către oraș
Pe care iar l-apuci și iar îl lași
Și-n trenul mort te urci fără de plat

Ce cauți tu aici cînd iarna vine
Să ne învețe iar singurătăți
Și cărui doctor sufletu-i arăți
Să știi în tine cît mai e din tine.

De astăzi Noica doarme-n Păltiniș,
Stă muntele pe ochii lui închiși.

23/24 decembrie 1987

TABLOU DE PILIUȚA

Paloare pe munți, indigo peste tot,
pretutindeni paloare și mov,
paloare pe munți și un clei idiot
și putred miros de cartof.

Paloare pe munți, vom muri din nimic,
pretutindeni paloare de cer,
și omul e palid și omul e mic,
paloare, final adevăr !

Paloare pe munți, arbori puri pe munți puri
pretutindeni paloare, umil,
natura începe să facă picturi,
în numele marelui Pil.

SCRISOARE CĂTRE VLAD ȚEPEȘ

Măria-Ta, al nostru Vlad cel mare,
Rugămu-ne cu ascuțit condei,
Doar înțelesul scrisului să-l iei
Nu te gîndi cu ce am scris scrisoare.

De cîte ori văd lucruri ascuțite
Cu care simt că m-aș putea-nțena,
La tine mă gîndesc, Măria-Ta,
Și tot ce văd la tine mă trimite.

Pe unde-i lume e vinovăție
Nimic nu este pe de-a-ntregul sfînt,
Un evantai de țepi pe-acest pămînt
Ne-amenință, ne-așteaptă, ne îmbie.

Măria-Ta e-n stare să pătrundă
Vinovăția vieții noastre-ntregi,
Dar te rugăm nu mai emite legi
În care spui că lumea e rotundă.

Sînt ghimpi și țepi. piroane, unghii, pinteni,
Săgeți, creioane, piscuri, temelii,
Oriunde calci, greșit vei nimeri,
Sîntem ai tăi, aici și pretutindeni.

Dar, iartă-ne, Măria-Ta, de toate
Și dă-ne mizerabilul folos
De-a nu-nvăța să te mințim frumos
Că lumea e rotundă prin dreptate.

Va fi ca noi geometrii să-nceapă
Dar ce e ascuțit nu e rotund",
Vinează-i pe acei care ascund
Și trage-i într-un cerc care înțeapă.

Noi sîntem păcătoși, o știi prea bine,
Dar ție ți-e prea lesne să pricepi
Că noi lucrăm în țară pentru țepe
Să aibă cei ce te-ar lovi pe tine.

Măria-Ta, mai liniștește țara
Și scoate vechea grijă din popor,
Că mulți din noi numai de gînduri mor
Cînd frunza-nțeapă creanga primăvara.

Și-apoi să vezi ce patrie vom face,
Să nu mai moară-n țepe ai noștri fii,
Ce-i ascuțit pe veci se va-mblînzi,
Nici viespile n-or să mai aibă ace,

De vrei dreptate, n-o porni aiurea,
Tu doar atît, dreptatea s-o concepi
Și frunzele prin propriile țepe
Vor pedepsi și răii și securea...

Și, Doamne, după toate-aceste trebi,
In liniște să re-ntregim pădurea.

26 noiembrie 1955

BATISTA LUI BĂLCESCU

Simțeam molecule străine pe piele
Și-o grindină sură pe tîmple simțeam,
Metale ascunse în oasele mele
Încet murmurau de ființă și neam.

O dezmeticire și-o fragedă larmă,
Spre țară veneam însetat să o văd,
Planeta întreagă lăsînd-o să doarmă
Doar eu să fiu treaz și să urc din prăpăd.

Prin vămi aberante cu faună tristă
Un singur pămînt căutînd, căutînd,
Legasem ceva ilegal în batistă,
O inimă forte păzită de-un gînd.

Și fruntea pătată de zgură străină
Și mîinile mele mînjite ele scrum
Veneam către veșnica mamei lumină
Un zar aruncat către ultimul drum.

Și iat-am ajuns, voci secrete mă cheamă,
Sînt, iată, la poartă, la patria mea,
Dar rece-i și-aicea, e frig lîngă vamă,
Aștept umilit, parcă simt c-aș pleca.

Controale severe tandrețea-mi omoară
Și eu către vameși, umil, mă declin.
La fel ca și lumea e trista mea țară.
De ce te uiți, mamă, ca la un străin ?

RUGĂCIUNEA LUI BĂLCESCU

Dea Domnul din soarele lumii să vină
și pentru poporul român o lumină
o **blinda** lumină roș-galben-albastră
și bine să fie în patria noastră.

De ani și de secoli plătindu-ne-ntruna
și soarele nostru și cerul și luna.
Atîta pretenție-avem de la ele,
cu-o altă lumină pămîntul să-l spele.

Destul întuneric în veac pe cuprins e
destul merse țara cu lămpile stinse,
dea Domnul din corpuri cerești să ne cadă
o altă lumină pe ochi și pe spadă.

Să fie-o amiază cît cerul de mare,
și-atunci să ne ducem și noi la culcare.

TESTAMENTUL LUI IOEGA

Las toate să se-ntîmple de la sine
și-mi las lehamitea să vă detest
și-mi las puterea să mai scriu ce-mi vir
și barba ca o formă de protest.

Las tuturor ce toți abia îmi lasă
și totuși las mai mult, ca restul lor,
mă las la **vatră** și mă las acasă
dar simt că sînt atît de muritor.

Voi nici nu vă gîndiți, că, poate mîine
veți auzi că am murit subit
și că mi-ați luat și libertăți și pîine
și ați lovit pe cel ce v-a iubit.

Vă vor chema ceilalți la judecată,
cei anonimi, pe care i-ați constrîns
și i-ați mințit, mai mult ca niciodată,
că sînt și vinovat și demn de plîns.

Las toate să decurgă fără grabă,
dar moartea nu mă lasă să le las
ceva dintr-un neant de trup mă-ntreab?
ce am de gînd, ce drumuri port în pas

Și dacă grațierea întîrzie
și ștreangul mi s-a strîns pe după gît
ce faceți cu atîta reverie,
ce-o las ca să vă țină de urît ?

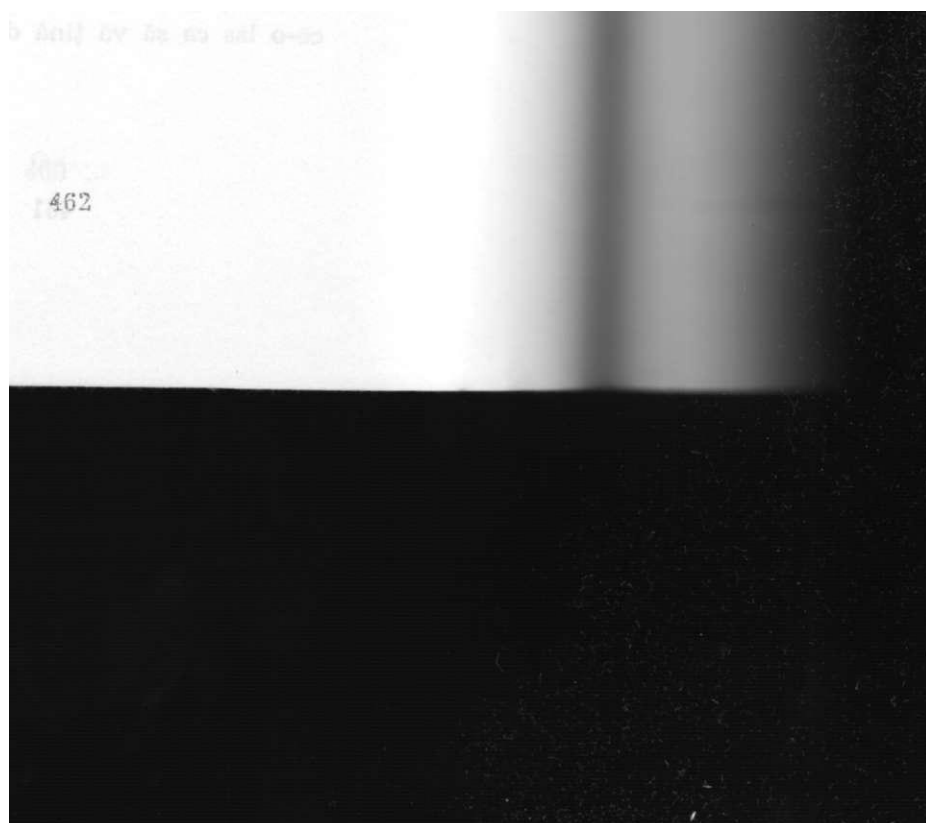
Dar, poate, voi nu v-ați gîncit că nu e
nici drept, nici meritat și nici firesc,
ca-n loc să-mi luați măsură de statuie
eu, zilnic, să mă dezvinovățesc.

Sînteți — gîndiți probabil — buni cu mine
că-mi dați acces din cînd în cînd la scris
și v-ați purtat cu milă și rușine
și încă m-ați iertat să fiu ucis.

Vă las să dezlegați această taină
pe care, singuri, ați adus-o sus,
de ce mi-ați căutat în gînd și-n haină
și n-ați găsit nici minus și nici plus.

Sîntem legați prin moarte împreună
desigur mă gîndesc la moartea mea,
eu pe pămînt vă murmur : noapte bună,
v-aștept în el ca să vă pot ierta.

1986

TESTAMENTUL LUI ESENIN

Nu știu să fac nimic, decât cuvinte,
Eu nu pot exista obiectiv,
Sînt deseori crezut acel ce minte
Nu gratuit, ci din meschin motiv.

Și am o meserie trecătoare,
Oricînd pasibilă de-a nu mai fi,
Sînt predispus oricînd la o uitare
Precum pot și renaște într-o zi.

De mine nu-i nevoie ca de pîine,
Eu sînt o porțiune din desert,
Ce se amîină azi, e bun și mîine
Eu construiesc cuvinte în deșert.

În fond, la ce ar folosi poetul
Cînd toată lumea are drept la vis ?
Sînt omorît încetul cu încetul
Dar nu înseamnă că nu sînt ucis.

Nu mi se trage glonte în tîmplă
Dintr-un umbriș în mod spectaculos,
Dar drama care zilnic mi se-ntîmplă
Ca glonte îmi trece și prin os.

Lunaticile veacului cortegii
În trudă, fără de scăpare mor,
Așa că eu am multe privilegii
Chiar și murind pot fi nemuritor.

Și ce puțin îmi trebuiește mie
Pentru a construi un alt pământ,
Un pix cu pastă, masă și hîrtie
Și-n suflet un fior curat și sfînt.

Nu sînt nimic, decît părerea voastră
Despre întregul fapt ce l-am făcut,
De-a așeza cuvinte în fereastră
Și-a o lua mereu de la-nceput.

Și versul meu îl spulberă oricine
Că de la naștere miroase-a scrum,
Dar viața-i mai urîță fără mine
Și de trăit eu voi trăi oricum.

Chiar de voi fi zdrobit cu nepăsare
Și-mi veți lua cuvintele fierbinți,
Am să renasc în versuri populare
Și în copiii fără de părinți.

Nu știu să fac nimic, decît cuvinte
Ușor de spulberat c-un simplu gest,
Dar fără mine ies la drum morminte
Și tac măreț supremul lor protest.

București, 12/13.XII.1955

DREPTUL LA INTERVENȚIE

La urma urmei am avea dreptate
Să întrebăm setoși după răspuns'
De facem pentru oameni de ajuns
Și Platon ce-a făcut pentru Soerate,

A fost'destul că i-a notat în carte
întreaga apărare din proces ?
Ce-i de făcut cînd planuri mari se tes
și fără vină e! e dus la moarte ?

Cînd mîinile mai licăre de sînge
Cînd e trimis otrăvii ce-ai iubit.

Mai bine, hai. să nu avem ce plînge.
Să reparăm în viață, nu în mit.
Noi nu putem considera c-ajunge
O carte despre tot ce-a fost cumplit

27 *martin* 19M, Săltste

HEGEL

Vorbind despre moartea lui Socrate,
Hegel considera justificată principial
atitudinea atenienilor față de acela,
dar eu cred că nici un principiu
nu poate justifica o crimă.

/

SOCRATE ȘI CORĂBIILE

Corăbiile se leagănă la țărm
abia mai putîndu-șe ține în ancore,
bărci sînt pregătite pe fiecare
să străbată drumul pînă la țărm
și să se-ntoarcă
purtînd ceea ce e îndelung așteptat
pe toate corăbiile,
nisipul plajei — neatins de pași,
valurile călcate parcă de curînd
cu fierul cald,
steaguri la catarge, fel de fel,
drumul către cojăbii fără nici o stavilă,
grănicerii — mituiți, vameșii — cumpărați cu totul,
soțiile lor, ale grănicerilor și vameșilor,
angajate de cîteva luni pe corăbii,
totul pregătit pentru plecare acolo pe mare,
în vreme ce aici, pe uscat,
închisoarea e vraîște,
ferestrele și ușile au fost puse pe foc,
zidurile însele demolate cărămidă cu cărămidă,
locul arat, nivelat și semănat
cu gazon de bună calitate,
judecătorii — morți demult,
martorii • — sinucigași din remușcare,
oamenii închisorii — plecați de-atunci
în locuri necunoscute,
nimeni, nimeni, nimeni,
a murit de bătrînețe
și omul care trebuia să-mi dea cucuta
numai eu pe un cojoc vechi,
împreună cu cîțiva discipoli,

care mă imploră să fug. neapărat, să fug,
 pentru că vor veni alți inchizitori .
 și mă vor ucide,
 hai pleacă, Socrate, totul e pregătit,
 am cumpărat pentru tine toate flotele lumii
 ca să nu mai existe .(și nici nu rmai există)
 i corabie capabilă să se țină după flotele
 care te-așteaptă să fugim
 am aranjat totul pe țărm,
 în Atena sint rezolvate
 pentru cîteva sute de ani toate,
 ca să te convingem să fugi, să scapi cu viață,
 uită-te, profesore, corăbiile se leagănă în țărm.
 am cumpărat și apa de sub ele,
 cîteva generații înainte
 și cîteva generații după,
 de la inchizitori pînă la vîslași,
 totul e cumpărat, Socrate. ca tujsă. te salvezi
 și să se salveze gîndirea liberă a lumii,
 prin salvarea ta,
 haide, Socrate ! . . .
 ...Mă uit la țărm și-mi.place să știu
 că sint pentru mine aceste corăbii.

în Atena mă amuză
 priveliștea aceasta ce mi se închină,
 salut puterea voastră de a cumpăra totul,
 de la neveste pînă la apa mării,
 îmi sinteți dragi, mă emoționați.

Și totuși nu ! Eu de plecat nu plec. rămîn aici să mor,
 iar dacă moartea va întirzia,
 cîteva generații,
 datorită vouă,
 probabil că voi ajunge
 să cred că sint
 vinovat într-adevăr,
 prin ceea ce ați întreprins
 murdar și cinic , . „ < .
 pentru salvarea mea.

Ci asculhști-raă-acnm.! . . .
 Mi-e silă de această • mare
 pe care ați cumpărat-o pentru mine.... ,
 mi-e silă.de corăbiile aduse aici.
 ca să putem fugi ,
 5! ca nici una să nu poată
 să ne urmărească
 . le văd cum. pofticios și dulce,. !•
 se leagănă în coada ochiului meu,
 știu că fiecare
 m-ar putea duce departe.
 să scap de Atena
 •și de nedreptate.
 dar nu, eu m-am născut
 nu ca să nu cunosc
 ci ca să-nfrunt răul. •
 n-am fost upsit să evit lupb\\.
 ci să:o.dau și uneori să o câștig.
 și chiar de nu am fost ursit aîșfi,
 îmi place numai ceea ce mă înfrunt
 și ceea ce pot înfrunta.

Corăbiile acestea de la țarm
 nu m-ar putea cuprinde-n ele
 nici dacă ar lua;pe punți
 Atena toată
 cu mine-n. ea și cu dușmanii mei.
 Altfel la ce să fug ? . - *
 Eu îvam nici o viață de salvat, ..
 cit am trăit îmi e de-ajuns,
 lăsați-mi dreptul la această moarte
 care mă salvează, *hii*
 nu voi. ci moartea mă salvează, . *i*
 însă nu voi, ci doar Atena poate hotărî,
 iar dacă ați mituit-o.-: . . .
 pe ea și pe judecătorii ei, ..
 dacă m-ați lingușit >:V. .
 încercînd să-mi cumpărați toate corăbiile
 și toate valurile mărfi,
 precum și cîteva .generații

care vor fi incapabile
să-și mai aducă aminte procesul meu,
eu mă despart de voi
și cu mai mare sîrguință aștept să se trezească
primul inamic al meu, • primul atenian,
să-l rog să ducem la îndeplinire . ,
ceea ce curtea de jurați a hotărît :
vinovăția lui Socrate
și4 condamnarea lui la moarte.

Salut corăbiile care m-așteaptă,
salut pe cei ce le servesc,
m-ating cu lacrima de-bărcile
care-ar urma să vină pînă în nisip
ca să mă ia și să plecăm spre vase,
spre a putea fugi,
vă mulțumesc, corăbieri,
mă plec. în fața voastră, , •
oameni de la vîsle, și-n fața voastră,
discipoli care n-ați avut astîmpăr,
pînă ce n-ați cumpărat pentru mine totul,
pînă la valurile mării,
crezînd că săvîrșiți
un gest prea drept prin asta,
și trebuie să vă învăț că nu-i așa.

Nu-i lucru bun care ia ființă
dintr-o matcă bolnavă,
nu e adevărat nimic
din ceea ce mincinoșii zic,
Socrate nu poate fi salvat
prin mituirea împrejurărilor
și prin cumpărarea împrejurimilor
ceea ce e bun mai degrabă rămîne bun murind
decît să fie o clipă rău
în vederea salvării,
după care nădăjduiește
că va redeveni bun,
Socrate nu poate fugi*
din Atena care 1-a condamnat,
cu nici o corabie, cu nici o plată.

Atît mai am de zis şi plec de lingă voi
pentru mine patria e mult mai puţin corăbiile
care mă aşteaptă, cu generozitate, să fugim din
şi mult mai mult cucuta pe căre-o aştept
să rămîn pe vecie-n Atena.

Dar asta nu înseamnă
că eu în viaţa mea n-am fost un priceput
la toate cele pe care le refuz,
şi nu înseamnă că n-am iubit
dintre toate cele văzute,
pe suprafaţa pămîntului,
marea,
această veşnică Thalasa,
în care ori de cîte ori Atena m-a jignit
m-am dus şi mi-am spălat ciolanele,
împerspătîndu-mi cu îndărătnicie lacrimile.

Şi asta nu înseamnă
că nu mi-au plăcut,
că nu-mi plac
şi nu-mi vor plăcea,
pînă-n clipa cucutei,
corăbiile care pleacă
nici nu se ştie unde
nici nu se ştie pentru cîtă vreme.

12 februarie 1988

SOCRATE

Atit de puternic e "Socrate
in dialogul său cu atenienii, '
încît mulți dintre noi uită
că autorul cărții se numește Plăton.

ULTIMUL SONET

Ultimul sonet ;.- • •
al lui,. William. Shakespeare
e format
din 14 tăceri, aliniate*solem.n.

COMPLEXUL PASTERNAK

0

Cărțile mele tot vă înșală,
ca o legendă din gură-n gură
circulă libere în stare pură,
Luîndu-și singure calea orală.

Cît mai respir, cã și după aceea,
chiar și dușmanul ce gîde-mi este
tot m-ar transmite ca pe-o poveste
cînd s-ar culca, mîngîindu-și femeia.

Cred că de mine nu se mai scapă
pe nici o cale de reprimare,
tăiați-mi capul, voi fi mai mare,
și mai adînc vă voi fi, cu o groapă.

Literatura mea este viață,
chiar respirația mea dă frisoane,
și mă iubesc, mă bîrfesc milioane,
și toți jurînd că mă aflu de față.

Nu mă așteaptă nimica bine,
numai această-nîmplare rară,
că sînt ediția mea populară,
oriunde vine vorba de mine.

Ce nu scriu eu se strămută în plînsu-mi
și prin tăcerea mea, prin tăcere,
orice mi-ați face, orice mi-ați cere,
eu pot să fiu doar atîta : eu însumi.

Și cu iubire, și cu sfială,
eu vă comunic toate acestea,
ca să-nțelegeți de unde-i vestea
că poezia mea vă înșală.

Cărțile mele circulă, toate,
din gură-n gură, lumină vie,
circulă-n formă de calomnie,
circulă-n formă de libertate.

Chiar și pe voi, ce mă țineți de mină,
ca să nu scriu, să nu public nimica,
pînă la urmă vă arde frica
și remușcarea totuși vă mină.

Eu sînt și voi, sînt și ei, sînt o lume
care-a găsit — spre a trece — o rana.
eu sînt condiția voastră umană
și libertatea fără de nume.

1986

MAIAJVOYSKIANĂ

Un glonț atent)a un "sfârșit ele frază
Și celelalte- puncte-punete vin,
Anchetele, minciunile, urmează
Și critica .lucrmdu-ți la destin. ,

Ar fi o rezolvare fericită
Pe toți să-i bagi în mama mării lor
Și-n brațe cu un sac de dinamită
Să mori aiurea într-un „ascensor.

Ar fi ceva, i-ai mai scula din boală
Pe toți uitucii prea nerușinați.
Care își mint conștiința .și-o înșala
Și care nu mai.au părinți și frați.

N-ai de ales, puterea delirează
Și vremuri mai grozave vor urma.
Un glonț atent la un sfârșit de frază
Și fraza adormind pe tîmpla ta.

10/11 mai 1987

PROPOŢII

Acelaşi Shakespeare într-o aitâ limbă
Devine mediocru, vrei nu vrei,
Nici nu contează marile idei '
Cuvintele sînt cele ce ne schimbă.

Sînt genii pretutindeni totdeauna
Şi, totuşi, cum apar aşa dispar,
E important talentul literar
Dar geniul şi talentul nu-s totuna.

Şi dup-atîta dotă genială
Ce vine brusc şi-apoi dispăre lent,
Mai trebuie'creat un precedent,
Mai trebuie edificată-o Şcoală.

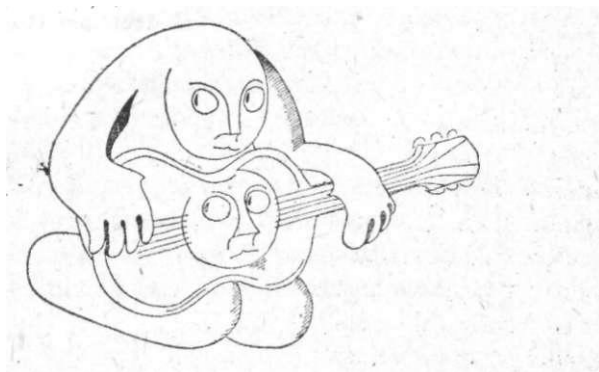
Vai, geniile zilnic ne înşală.
Ne-ar trebui măcar puţin talent.

24/25 aprilie 1988, Săcărâmb

COAUTOR

Tu, care te uiți peste umărul meu
În ceea ce scriu,
Nu te aștepta ca la sfârșitul poemului
Să-ți apară numele în calitate de coautor
Căci tu te uiți peste umărul meu
Și nimic altceva
În poemul acesta în care tresare
Lângă lumina mea
Umbra ta.

2 octombrie 1987, București — Odobești

ICAR ABJURÎND-

Cu aripile mele căzute,
Moleșite de-atîta întrebuințare casnică,
În acest turn căruia a trebuit să-i ștergem mereu
Ferestrele, cu aripile mele
Asemănătoare întru totul cîrpei,
Eu, îngerul și demonul cetății,
Eu, care aveam dreptul la opt ore de zbor pe zi
În interiorul și exteriorul fiecărui lucru
Cu aripile mele zăcîndu-mi acum pînă spre genunch
Cu nenorocitele mele aripi,
Căroră medicul de circă le-a recomandat
Să fie puse în gips
Cu aripile mele ilegale,
Impracticabile, inutile,
Nici nu-ncap întru-n costum de haine obișnuit.
Nici n-am penaj să-mi țină loc de haine.
Cu aripile mele valabile o singură viață
M-aș duce să le vînd
În turnul cu pîine în vîrf
Dar cine-și mai cumpără astăai aripi,
Cînd se dă atîta impozit pe fîfîit,
Cînd aerul costă mult, mai mult ca petrolul
Și singura plimbare pe care și-o mai pot permite
Oamenii e căderea ?
Cu aripile mele zbîrcite,
Cu aripile mele fără memorie,
Cu aripile mele care nici măcar
Una spre alta nu pot călători,
Cu aripile mele care dădeau parcă
Aripi cetății, cînd le desfăceam
Dintr-o margine în alta a ei,

Cu aripile mele de care se agăţau cuplu
Şi pe care le loveau cu iubire proiectilele de rouă
Cu aripile mele făcute parcă dintr-un aliaj
De gene, oase de pasăre, sprinceană-ncruniată
Şi aluminiu înlăcrimat
Cu aripile mele
Am fost la locul unde altădată se verificau aripi
Acum nu mai e nimic,
încît o iau de-a lungul umbrei turnului
îmi mototolesc aripile,
Mi le bag în buzunar
Şi cînt, cu marile coruri ale pămîntului,
Nevoia de aripi
A omului,

1954

-1

1

CHARLIE CHAPLIN

• •

*O, C-harhe Chaplm
Înger vagabond,
Hai, tmtrîne, vino
De sub orizont.
O, Charlie Chapfo%.
Hohot interzis,
Redeschide teatrul
Ce ni l-au închis*

Rideți, rideți, rideți, rîdeți
Cu pămînt cu tot,
Pînă cînd vă mai s u p o r t a
Ultimul Charlot.

Nu' de el cînd rîdeți, rîdeți,
Rideți voi de voi,
Câ sînteți grăbiți și cinici
Și inculți și goi.

CJiarlie Chaplin cakă-n dodii
Cu pantofi strîmbați,
Hohotiți, dar n-ayeți știre
Voi ce strîmb călcați.

Face el cum face rața
Și e caraghios,
Dar ce.eîrduri mari de rațe
Trec în sus și-n jos.

Biet actor de filme mute
Cum să ai tu spor.
Dacă filmele moderne
Sînt mai mult sonor.

Mergi in săli de **conferințe**.
Pe la șefi de oști,
Să-i obligi să facă pace
Și să-i tragi de măști.

Să le-arăți că mai există
Genii și actori,
Nu doar tancuri, tunuri, lanțuri,
Surzi și închisori.

Să le-arăți că tu în viață
De săraci ascuți
Că tu nu ești convertibil
DeCît spre cei mulți.

Nu mai sînt de loc parale,
Casierii triști
Astăzi dau autografe
Nu bani la artiști.

S-au născut prea mulți pragmatic
Muzică nu pot,
Hai pămînt. . reamintește-ți
Că ai fost Charlot.

Un șofer cu leafă mică
Și cu mult umor,
Mi te-a readus în minte
Ca pe-un luptător.

Tu ai fost al celor simpli
Și ai lor rămîi,
Peste toată lumea veche
Hohotul dintîi.

Ai să fii și tu director,
Te vedem și boss,
Charlie Chaplin genialul
Nostru caraghios.

Poate că era mai bine
Tot jucînd tirani
Să rămîi să fii tu unul
Pentru eîțiva ani.

Să vtedem și dictatura
Celor care rîd,
Taie omului prin lege
Dreptul de-a fi hîd.

Foaie verde Charlie Cliaplin
Verde de Charlot,
Rîdeți, rîdeți, rîdeți, rîdeți
Cu tristeți cu tot.

Lăutarii împrumută
Bani pentru sacîz,
Cifra noastră de afaceri
Hohotul de rîs.

Facem bancă mondială
Și băgăm în ea,
Prețul sărăcimii triste
Ca dobînzi să dea.

Nu există omenie
Unde nu ești tu,
Că tu ești curajul nostru
De a spune nu.

învîrtește-te în' cosmos,
Spune ce-i de spus,
Intr-atîtea stele moarte
Tu planeta rîa.

1980—1981

PENTRU ORICE EVENTUALITATE

Astăzi vă voi vorbi
despre poezia lui Adrian Păunescu,
ea și când nici n-aș-îi
eu însumi Adrian Păunescu..

îmi declar neutralitatea
pentru a-mi câștiga autoritatea
de a vorbi despre o poezie
pe care eu am scris-o,
dar pe care mai țin minte
rareori cum am scris-o.

Caracterul social și critic,
caracterul mai mereu politic
al poeziei lui Adrian Păunescu
mă enervează și pe mint,
dar n-am ce să fac.

Nu m-am putut despărți de politică
nici în vremurile de maximă singurătate,
nici în vremurile de sațietate,
nici la botezul nepotului meu
care-rni poartă numele.

Un steag tricolor străvechi
a vegheat dintr-un colț solemnitatea.

Nu m-am putut despărți de țară,
în nici o femeie pe care am iubit-o,
o parte de țară,
am avut-o de la bunica,

era" plină de țară."bunica,
așa cum venea de ia secerat,
plină de țarină,
și de la mama, o parte de țară,
și pentru fiica mea
și pentru nepoata mea
același testament derivat
din țarina care sîntem
și grăniceri •
bunicul, tata. fiul și nepotul meu
pentru flecare parte de țară.
îmi dau seama că un parașutist,
ajuns întâmplător în lirismul meu,
ar crede că'a ajuns
într-o casă de nebuni,
dar eu mult mai bolnavi îi cred
pe cei care disociază • ..' • •
între problemele sociale
și problemele personale,
de aceea lecția despre poezia lui
Adrian Păunescu ••. . ''
eu aș considera-o mai degrabă
un elogiu la adresa renașterii.

Cred cu*foată tăria •' " m a - M . .
și în 'specificitatea culturii române,
și în nespecificitatea ei;
Specificitatea o apăr
contra îniperializării și anexării'culturii române»
nespecificitatea o apăr contra" ief aarxș'okf '- "•
izolării și raionării culturii române.
Nu cred că sîntem un popor oarecare, uo
dar nici nu cred că sîntem
un popor peste celelalte popoare.
Sînt împotriva antisemiților
dar îmi displac fanaticii evrei
care nu văd peste tot *
decît antisemiți.
Știu ce rău face
propaganda, antiromânească

pe care o răspîndesc
diverse oficine maghiare în Ardeal,
dar mă întreb
de ce propaganda românească
e atît de timidă în atîtea ocazii.

Sînt emoţionat să observ
resurecţia Glaznostiului
şi- Perestroicii
în Uniunea Sovietică
şi aş fi fost şi mai emoţionat
ca, în urmă cu două decenii,
sovieticii să fi salutat şi ei
înnoirile de la Bucureşti,
pentru care tocmai ne riscam
libertatea naţională.
Nu pot fi mulţumit
cu meritele domnului •
Winston Churchiil,
cînd mă gîndesc la hîrtiuţa
pe care acest prim-ministru
i-a dat-o lui Stalin
în timpul convorbirilor
hotărînd ei soarta ţărilor mici.

N-am nerozia şi nici amărăciunea
să contest realităţile palpabile,
iau realitatea drept ceea ce este,
nu-mi trebuie altă cale, decît cea pe care mă aflu,
dar prea mă umileşte
părerea lui Churchiil şi a lui Stalin
că pot dînşii să joace cărţi
cu soarta ţărilor mici,
uite România, dă-mi Grecia,
sec, sîntem chit,
ia România, notează Churchiil,
dă-mi Grecia !

Oare despre întreaga perioadă 1940—1944
s-a spus tot adevărul ?
Oare s-a spus numai* adevărul ?
Oare despre Mareşalul Ion Antonescu
s-a spus tot adevărul?

Nu trebuie să ne înșelăm, în dialectica ei,
istoria are obiceiul, ca, din cînd în cînd,
asupra multor sentințe
să facă recurs.
Mîine, mai mult decît azi,
documentele, mărturiile, logica istoriei
se vor uni să arate că, în acei ani,
multe din cele care păreau cauze
nu erau decît consecințe,
pentru că istoria nu poate accepta la nesfîrșit
că numai scribii marilor puteri
au dreptul s-o scrie
și au dreptul să numească agresoare
o țară ca România, sfîșiată de puterile fasciste,
fără nici o apărare,
încercînd să se apere singură ?
Oare cărțile recent apărute,
„23 August 1944 — documente”,
oare depozițiile, probele, amintirile,
scrisorile, actele, tratatele,
nu spun nimic,
nu vor spune nimic ?

Fatalmente o lecție
despre poezia lui Adrian Păunescu_
îi provoacă și autorului ei
o poftă nebună de fapte
și de istorie.
Prefer documentele
și salut caracterul.
Nimic nu e mai important
decît adevărul. >>
Am mai scris o dată
și reiau azi formula mea preferată :
estetica de a fi adevărat.

Poezia mea va rămîne
un document estetic
la marele proces al adevărului,
de aceea se și tem
dușmanii mei de mine.

în ciuda faptului că mi-au luat
aproape tot,
sînt ştăpînul poeziei mele scrise
şi nescrise.
Da, vinovat de a fi scris
mult şi pe faţă.
Mîna mea dreaptă
stă agăţată
de sabia care a *vrut*
să mi-o taie,
stă agăţată printr-o simplă
picătură de sînge,
pentru orice eventualitate ;
şi cît va dura această picătură de sînge
voi scrie
cu ce altceva,
dacă nu cu această
tragică şi norocoasă
picătură **de** sînge ?

Dar, iată,
lecţia s-a terminat
sună clopoţelul,
pînă va bate clopotul
vom mai **avea** timp
să vorbim

despre **acestea toata**

într-adevăr !

6 mai 1988

CUPRINS

<i>Într-adevăr</i>	5
ÎMI ASUM TOATA VINA	
O schimbare trebuia	12
Vreau capodopere	13
Datoria față de adevăr •	19
Mi-mbrac fireasca poezie	• 17
îmi asum toată vina	19
Salutări din unghiul mori	21
Bucurii mincinoase	23
Vinovăție caldă	25
Sferă	27
Dreptate	27
Eternitate refuzată	27
Pământ sub călcăie	28
Agonizez	• 29
Cionă de testament	• 30
Una din două	3 1
Viața la figurat,	33
Templele de gheață	34
Calfă	••• 3 6
Convalescență	37
Traducere	3 7
Tot	• 38
Păcat	A 38
Regulă simplă	315
Elogiul peșterii	89
Om bătrîn	• -40
Baia de aburi	43
Deshidratare	43
Canar închis	43
Vulturii	4 3
Izbindu-mă de ploaie	44
Handicapații mă handicapează	• • -45
Violonist	• • 47
Viscol de apărare	• • 48
Disproporție	4 9
Cuțit	49
Tren	• 49
înfrângere	50
Comutator	52
Am început să mă tem	53
înzăpezindu-mi'singele bătrîn	54
Putință și neputința	55
Somn pînă mine	• 56
Toamna tragică	57
în ioc de abjurare	" 58

Imposibila serenadă	5 9
Bătrîn rătăcitor	6 0
Nevoia de singurătate	61
Un semn de viață	63

IARTA-MĂ, IARBA !

Înainte coborîrii sub țară	68
Ediție	6 9
Mai uit	70
Nume în lume	71
Nimburi ilicite	72
Somn lingă monument	73
Nemilostiv	7 4
Infern de dimineață	7 5
Pumn înlăcrimat	76
Bostănării	76
Unii	76
Brad și o m	7 7
Violonist vinovat	78
Peisaj de iarnă	7 9
Bilet de dragoste	80
În pământ, acolo	81
A bătrână	82
Cu frunze-n buzunare	83
Retrovizoare	85
Altoi	85
Privirile nereușiților la facultate	85
Călău tandru	86
Nevinovat	86
Teama	86
Senzație	87
Am	88
Ecuație	88
Miorița	88
Muzica fără justiție	89
Vioara și pădurea	90
Lucrul la pîine	9 2
Semănătorul de dezastre	93
Nu am loc	94
Compensație	95
Minus cuvintele	96
Amenințarea ploii	97
Descîntec de ploaie	93
Dialectică	99
Scrisoare depărtaților	100
Mîini	101
Șira	101
Rost	101
Iartă-mă, iarbă!	102
Sugestia pîraielor	103

ALTERNATIVA SUAVĂ

O iubesc pe Albă-ca-Ză'pada	106
Pereche în întuneric	107
Zori de cenușă	109
Voia tuturor	110
Primul meu bust	113
Coniacul de Apold	113
Carmen minutare	114
Cu orașu-n brațe	115
Estfetică	116

Vai ce mic oraș		117
Dragoste mla	J	118
Lenin de loc	1	119
Nuțanța		120
Ha! în parcare		121
Prevestire		122
Iama contra căreia		123
Dragoste în cabina telefonică		124
Domesticii		125
Papă de cultură		126
Lancea cu ochi albaștri		127
Ultima rocadă		128
Camen		129
Norocul meu		130
Rege de primăvară		131
Banalități pe ilustrate		132
Repetare la nivel agurid	133	134
Greșala		135
Maica		136
Roua		137
Ce frumoasă ești		138
Cartuni în palmă		139
• Strămoși din ilori		140
Aminteste-ți de părinți		141
Revelion fără tată		142
Omul îngropat în mere	143	144
Senzatia creșteni		145
Barbatul		146
Între tată și fiu		147
Pecarea în amantă		148
Jacul copiilor mari		149
Carapeana din bucătărie		150
Andreea		151
Insectar frenetic		152
Condiția de ceai popular		153
Cerere de iertare, către vinul sec, de		154
Apoll		155
Vin cu gustul vieții	156	157
M-e		158
Muzeul de lacrimi		159
De ce ?		160
Vai		161
Marea		162
Iama a jernilor		163
Dreptul la boala		164
Carti și oi		165
Primăvara dialectică		166
Delinție		167
Elementar		168
Starea lună		169
Roata de rezervă		170
Bucătăria e un rai		171
Scrisul ca supraviețuire		172
ADOLESCENȚA PE STRADA ICOANEI		
Grădina Icoanei		173
Cșnele picurind		174
Adolescența pe Strada Icoanei		175
Tutun și gutui		176
Am avut trei ochi		177
Liceul Central		178
Profesorul meu de simțire		179

PARADOXURI DE OCAZIE

Performanța de a fi normali	356
Nu-i așa?	3 5 8
Fapt	358
Pană de motor	358
Transfer milenar	359
Sfînta dialectică	360
Dreptul la întrebare	362
Privirea înăuntru	363
EVoluția speciilor	364
Omul coricjret	365
Romanță de mahala	366
Omul zerodimensional	368
Și după ce omorîrăm iubirea	369
Plebeu, în Roma tîrzie	371
Vînătoarea din urmă	372
Fără visle	373
Civilizație	374
Pe un drum marginal	375
Libertate	376
Scor	376
Prea scurt	376
Case de piatră	377
Descendenți	377
Alfabet	3 7 7
Punctul pe i	378
Net	378
Paradoxuri de ocazie	379
Lumea mare	380
Situație	380
Obiectivitate	3 8 9
Problematica fericire	381
Aproape	381
Planete	381
Cerere	382
Orgolii	3 8 2
Dezechilibru	382
Marele exces	383
Omul prost	383
Nimic	383
Gol	384
Intrinsec	384
Convenții însîngerate	384
Caricaturi	385
Omogenizare	386
Schimb	386
Forța mîinii	386
Paradox	387
Fracție	387
Noaptea majoratului	387
Viață	388
Autostradă	388
Oameni	388
Primat stomatologic	389
Buletin de știri	390
Stan și Bran	392
Mai este om	393
Oglinda retrovizoare	394
Datori cu durere	396
Etanș	397
Se scrie iarăși Hamlet	398
Descîntec de viață și moarte	399
Pretind Renaștere	401

Chiar dacă	403
Muzica, muzica	403
Presimțirea războiului	404
Ceață primordială	405
Războaiele	40«
Cred	406
Tactică de luptă	407
Limite	407
Amintire de război	407
Anul nou 1941	408
În așteptarea zorilor de zi	409
Cerere, în tranșei, pentru o duminică liberă	410
Tablou planetar	411
Drag d e liniște	413
Prerogativa învinșilor	414
Cînd doarme sabia	415
Fragmente d e potop „ „ .	4)16
Întoarcerea la moară	417
Comercianții de îngeri	418
Royal Shakespeare Company	421
Cîntecul salvator •	422
SCARA DIN BIBLIOTECA	
Dicționarul se plimbă i :	430
Ființă nesupusă •	431
Dimineață la Islaz	432
Lupta cu biblioteca	434
Orfeu	435
Variante	435
Slavici 4 3 6	437
Macedonski către duhovnic	439
Coșbuc	441
Afîta jale	442
Dor de umbre „	443
Tăcerea completă	444
Testamentul lui Galăction	446
Vasile Voiculescu, recurs în suprave- ghere	447
Testamentul lui Nicolae Labiș	449
Poetul	450
Ambiguitate	451
Pentru Fănuș, în Scaunul singurătății . .	452
Tabăra de mîini geniale	455
Noica în Păltiniș	456
Tablou d e Piliuță	457
Scrisoare către Vlad Țepeș „	459
Batista lui Bălcescu	460
Rugăciunea lui Bălcescu	461
Testamentul lui Iorga	463
Testamentul Lui Esenin	465
Dreptul la intervenție	466
Hegel	467
Sociate și corăbiile	472
Socrate	473
Ultimul sonet	474
Complexul Pasternak	476
Maiakovskiană	477
Proporții	4 7 8
Coautor	479
Icar abjurînd	481
Charlie Chaplin	484
Pentru orice eventualitate	

COPERTILE NEGRE

Foaie neagră de coperti
Să mă bați și să mă ierți
Că te-am scris cu viața mea
Și-am pus lacrimii cișmea.

Că mi-ai stat pe răni mereu
Foaia sufletului meu,
Foaie neagră de-nvelit
Luciul rece de cuțit.

Noaptea mea de la final
Șaua-i singură pe cal,
Iar pe lume ce târziu
Niște degete mai scriu,

Fără mina care-au fost
Versuri triste, fără rost,
Foaia negrului umil
Exercițiul meu de stil.

De scris numere pe porți
Și de moarte printre morți,
Viața mea de negru gol
Fără nici un protocol.

Foaie tragică de tuș,
Semn al artei celor duși,
Tu să mă-nsoțești mereu
Foaia sufletului meu.

Te mai văd sclipind și-acum
Vai, coperta mea de scrum,
De pe un mai vechi volum
Care-a înviat postum.

Foaie neagră de coperti
Să mă bați și să mă ierți
Că te zgârii cu-o nuia
Iscălind în noaptea ta.

Adrian Păunescu